

Chiến Thư Của Nàng Tình Nhân Nhỏ

Contents

Chiến Thư Của Nàng Tình Nhân Nhỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2.1	8
3. Chương 2.2	11
4. Chương 2.3	13
5. Chương 3	17
6. Chương 3.2	20
7. Chương 4	23
8. Chương 4.2	25
9. Chương 4.3	29
10. Chương 5	30
11. Chương 5.2	32
12. Chương 5.3	33
13. Chương 6	37
14. Chương 6.2	39
15. Chương 7	45
16. Chương 8	51
17. Chương 9.1	58
18. Chương 9.2	61
19. Chương 9.3	62
20. Chương 10.1	65
21. Chương 10.2:	68
22. Chương 10.3	70

Chiến Thư Của Nàng Tình Nhân Nhỏ

Giới thiệu

Nguồn: Ve' Blog (<http://cicadavase.wordpress.com/>) Có kẻ nói cô là loài ong bướm quyến rũ đàn ông

1. Chương 1

Sau buổi trưa ngày mùa hè nóng bức, ve kêu rả rích, hoa phượng nở rộ, ánh mặt trời sáng lạng soi chiếu tỏa ra nhiệt độ nóng bức.

Một chiếc xe hạng sang đỗ dưới một tòa nhà cao cấp, trước một ngôi biệt thự 2 tầng sang trọng. Phương Tử Cẩm nhanh chóng nhảy xuống xe chạy như bay vào trong nhà.

Cô vừa mới đạt được bằng tốt nghiệp của một ngôi trường mà cô đã theo đuổi 12 năm!

Cô vội vàng muốn cho bố cô biết tin này.

Trong phòng khách rất yên lặng, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa rơi xuống mặt đất khiến căn phòng có một màu vàng hoàng kim.

Phương Tử Cẩm vốn định gọi to, nhưng chợt nhớ bố cô không thích con gái con đũa mà hô to gọi nhỏ nên cô quyết định im lặng.

Từ nhỏ, bố đã là thần tượng cô sung bái, đẹp trai cao lớn, sự nghiệp thành đạt, là đối tượng mà rất nhiều các chị các cô ngưỡng mộ! Bên cạnh đó, mẹ lại có vẻ trầm mặc ít nói, đứng bên cạnh bố chói lòa khiến người ta không thể chớp mắt!

dung mạo Phương Tử Cẩm phần lớn đều di truyền từ những đường nét đẹp đẽ của người bố, mẹ chỉ di truyền cho cô làn da trắng nõn và khí chất điềm tĩnh.

Quan hệ giữa cô và bố mẹ luôn rất thân thiết. Cô luôn yêu bố nhiều, tuy nhiên thời gian ông dành cho cô rất ít, cô không muốn để cho bố phải bận tâm về cô.

Hiện tại, cô bước ba bước một lên cầu thang, lòng cô vui vẻ phấn khởi.

Đúng lúc Phương Tử Cẩm đi đến cửa phòng ngủ của bố mẹ cô, từ phòng ngủ vọng ra tiếng nam nữ! Giọng người phụ nữ không giống giọng mẹ cô. Cô tò mò nhìn hé vào bên trong, cảnh tượng trong phòng kinh khủng đến mức làm cô ngạt thở!

Chỉ thấy trên giường cha mẹ cô có thân thể trần trụi quấn lấy nhau. Cô cẩn thận nhìn vào người đàn ông trần trụi kia..... Đúng là bố cô! Mà người đàn bà đang phát ra những tiếng rên rỉ là thư kí của bố cô, là người đàn bà mà cô vẫn thường gọi là “cô Từ”

Phương Tử Cẩm ngạc nhiên đến thất thần, mãi đến lúc trong phòng vọng ra tiếng hai người nói chuyện cô mới sực tỉnh.

” Hữu bang, anh thật to gan, dám đem em đến nơi này, trước kia anh toàn hẹn em ở bên ngoài mà.” Từ Ý Vi hỗn hển nói.

Phương Tử Cẩm nín thở lắng nghe, lòng bàn tay cô không ngừng đổ mồ hôi, nắm tay cô giờ đã ướt đẫm.

” Việc gì phải sợ, anh là chủ cái nhà này, huống hồ anh luôn tự do làm những gì mình thích.” Phương hữu bang thân nhiên trả lời.

” anh không sợ vợ anh biết à.” Từ Ý Vi giễu cợt ông ta, không có ý tốt hỏi.

” Cô ta biết cũng chả sao, thật ra cô ta đã sớm biết anh có người khác bên ngoài rồi.” Giọng nói của ông ta thoải mái tự nhiên như đang nói chuyện thời tiết.

Nghe được câu trả lời của bố cô, Phương Tử Cẩm càng trở nên sợ hãi, đây là người bố cao quý trong lòng của cô sao!

” Chỉ khổ vợ anh phải nhịn anh lâu như vậy, anh cũng thật không có lòng dạ gì cả!” Từ Ý Vi giả bộ bất bình nói.

” Cô ta có thể thế nào, công ty này tuy là của bố cô ta, nhưng nếu không có anh kinh doanh thì làm sao có quy mô lớn như hôm nay!” Phương hữu bang hất tay, ông ta luôn tự coi mình là trung tâm, đối với thế lực và thủ đoạn của mình ông ta càng tự tin hơn!

” Anh ăn nói vô tình như vậy, thật sự là một kẻ vong ân phụ nghĩa mà, may mà em không phải vợ anh!” Từ Ý Vi kéo dài giọng.

“Đúng vậy, nếu không sao anh và em có thể ở trong này gần gũi chứ, em lợi quá còn làm bộ.” Phương hữu bang đáp lại đầy cợt nhả.

” Anh đừng có đổ cho em, ai chẳng biết anh ít nhất cũng phải có vài cô hồng nhan tri kỷ khác!” Từ Ý Vi dùng ngón trỏ đẩy vào ngực Phương Hữu Bang, tiếp theo thở dài,” Haizz! Thật không hiểu khi con gái anh nhận ra bộ mặt thật của anh nó sẽ như thế nào đây? Con bé cực kì thần tượng anh đấy!”

Phương hữu bang ngồi dậy châm một điếu thuốc bắt đầu nhả khói, ông ta nhún vai,” Không sao cả, anh không định có con, thật phiền toái, là Hiểu Phong muốn sinh. Có điều nói đi nói lại, con gái anh quả thực rất xinh đẹp, rất giống anh!” Trong giọng nói của ông ta không hề che dấu sự đắc ý.

Từ Ý Vi vươn tay qua ôm lấy ông ta.” Tử Cầm xinh đẹp lại còn nhỏ, hơn nữa lúc lớn cũng có thể trở thành vật hữu dụng trong tay anh, anh cũng thật may mắn nha!”

” Đúng vậy! thực ra anh chẳng thích sinh nó, không nghĩ tới còn có thể dùng nó vào một số việc, sau này nhất định anh sẽ chăm chú cho nó, không chừng sau này có thể gả cho một nhà giàu có nào đó.” Phương hữu bang đắc ý nói.

Phương Tử Cầm chỉ cảm thấy máu toàn thân đều lạnh như băng, thân thể cứng ngắc, mồ hôi lạnh toát ra, trong lòng hoảng hốt nghĩ cô chỉ đang ở trong một giấc mơ thôi, là một giấc mơ!

” Trời ạ! Anh thực đáng sợ, em thấy thương thay cho vợ con anh quá, ở trong tay anh bọn họ hoàn toàn trở thành quân cờ rồi!” Từ Ý Vi giả bộ hoảng sợ.

” Đừng nói khó nghe như vậy! Nhà này là anh vực lên , anh cho bọn họ ăn đồ tốt nhất, mặc đồ tốt nhất, bọn họ phải trả ơn cho anh cũng phải thôi!” Trong giọng nói của ông ta không có chút tình thân.

Lời nói của ông ta làm Tử Cầm như bị nhấn vào một chậu nước lạnh, cả người không ngừng run rẩy.

” May là em chỉ chơi qua đường với anh thôi, đừng có tính em vào nhà, em đang nghi không biết có phải anh là đồ máu lạnh không đấy !” Từ Ý Vi trêu ghẹo nói.

” Anh là đàn ông máu nóng hàng thật giá thật đấy, có cần anh chứng minh lại cho em xem không.....” Phương hữu bang mở ách áp sát cô ta, ngăn miệng cô ta phát ra một tiếng cười khách khách.

Không lâu sau, trong phòng lại truyền ra âm thanh nam nữ ân ái....

Phương Tử Cầm không đành lòng nghe nữa, lúc cô định rời đi, lúc này mới phát hiện hai chân có như bị đông cứng, dường như không thể di động được, cô nuốt mạnh để ngăn mình khỏi phát ra tiếng kêu rồi lao đảo đi xuống lầu.

Tình nhân – C1.2

cont

Kể từ đó, Phương Tử Cầm đều cùng mẹ ở chung, Tống Hiểu Phong là một người viết chữ đẹp lại thích hội họa, bà đã đi học vẽ được hơn ba năm. Tính tình bà dịu dàng, không tranh đọt với người khác, điềm đạm ít nói.

Phương Tử Cầm được di truyền từ Tống Hiểu phong, cô cũng rất có tài năng hội họa. Một tháng này, cô chưa từng gần gũi với mẹ, cô luôn tự làm những gì mình thích mà bỏ qua những lời quan tâm khuyên nhủ của mẹ.

Tống Hiểu Phong khẽ vuốt tóc Phương Tử Cầm, bà cảm thấy con gái bà gần đây có chút kì lạ ! từ trước đến nay cô chưa bao giờ như vậy, trước kia cô luôn xoay quanh Hữu Bang mà sung bái ông ta. Tuy là con gái nhưng cô lại có phần thân với bố hơn.

” Sao gần đây không thấy con quần quít lấy bố ?” Tống Hiểu Phong thử hỏi.

Phương Tử Cầm im lặng một lúc lâu, việc một tháng trước cô nhìn thấy trong phòng ngủ của bố mẹ, đối với trái tim nhỏ bé của cô đã khắc sâu một thương tổn không thể hàn gắn được, nhưng cô không muốn để cho mẹ biết.

” Con bây giờ lớn rồi, con thích ở bên mẹ hơn, bố không có thời gian giúp con.” Phương Tử Cầm cười nói.

Tống Hiểu Phong để lộ một nụ cười hiểm có nhưng lập tức ngưng lại, bà do dự hỏi:” Tử Cầm, nếu có một ngày bố và mẹ phải tách ra, con muốn ở cùng ai?”

Phương Tử Cầm ngẩng đầu lẳng lặng nhìn mẹ, trong lòng có một cảm giác thất lại.” Mẹ , sao lại hỏi như vậy?” Cô đã trưởng thành hơn những đứa trẻ trạc tuổi cô, từ nhỏ lớn lên trong một gia đình thuộc xã hội thượng lưu cũng khiến cô nhạy cảm hơn những đứa trẻ khác.

Tống Hiểu Phong né tránh ánh mắt của con gái bà,” Con cứ nói cho mẹ trước đã, con sẽ ở cùng ai?”

Lúc này trong lòng Phương Tử Cầm tràn ngập cảm giác sợ hãi và bất an,” Con không biết,con không muốn 2 người tách ra.” Trong trái tim nhỏ nhỏ của cô vẫn đang hy vọng cha mẹ đều ở bên cạnh mình, cho dù bố thực có lỗi với mẹ cô.

Tống Hiểu Phong đau lòng ôm con gái, hốc mắt bà đã sớm đong đầy nước mắt, một câu cũng không nói nên lời!

Một buổi sáng, Phương Tử Cầm sơ tẩy xong chuẩn bị xuống lầu ăn bữa sáng. Lúc đi qua phòng ngủ của bố mẹ cô nghe thấy những tiếng khóc, cô không tự chủ được mà dừng lại đến bên cạnh cửa lắng nghe.

” tôi không thể chịu nổi nữa!” Tống Hiểu Phong nói, giọng nói vô thức cất cao lên.

” Cô làm sao vậy? Chúng ta như thế này đã nhiều năm rồi.”

Phương Tử Cầm nhận ra đây là giọng của bố, tối hôm qua ông lại cả đêm không về, khó trách mẹ cãi nhau với ông.

” Cô muốn thế nào?” Kể có trái tim lạnh thản nhiên lên tiếng.

Tống Hiểu Phong hít sâu, hạ quyết tâm nói:” tôi muốn li hôn!”

Phương Tử Cầm Ngoài cửa vừa nghe thấy những lời này, toàn thân cô trong nháy mắt mất hết sức lực, một cảm giác sợ hãi tràn vào trong lòng cô.

Phương hữu bang cười xùy một tiếng, nhún vai nói:” Cô thích thế cũng được, li hôn xong cô đừng mơ được cái gì.”

” Tôi không cần, tôi không thể chịu được việc sống với anh trong một nhà thêm ngày nào nữa.” Tống Hiểu Phong vẻ mặt kích động nói.

” Đừng có nghĩ rằng cô trong sáng tốt đẹp gì, cô và cái tay họa sĩ kia quan hệ cũng không thuần túy đâu”

” Tôi không có tùy tiện như anh!” Tống Hiểu Phong nhanh chóng ngắt lời sau đó nhìn thẳng vào ông, gần từng tiếng nói:” tôi muốn dẫn theo Tử Cầm!”

” Cô bỏ ý định đó đi, con bé mang họ tôi, từ trước tới nay tôi là người kiếm tiền nuôi nó, cô không có quyền mang nó đi!” Phương hữu bang lạnh lẽo nói.

” anh cần bản không quan tâm đến con bé, để nó đi theo anh chỉ hại nó thôi!”

” Tùy cô nói! Tôi chỉ nói một câu, nếu muốn mang Tử Cầm đi cô không đấu lại tôi đâu!” Phương hữu bang giở giọng thương nhân uy hiếp.

Tống Hiểu Phong suy sụp ngồi sụp xuống cạnh giường, bà quả thật không đấu lại ông ta!

Phương hữu bang đắc ý nhìn dáng vẻ nản lòng của bà,” Tôi sẽ bảo luật sư soạn một đơn li hôn, ngoài việc kí tên ra cô đừng mơ làm gì hết!”

Trong nháy mắt Phương Tử Cầm cảm thấy lạnh run người, cô không thể tin bố lại tuyệt tình như vậy, không hề nói một câu giữ mẹ lại. Cô vốn tưởng rằng ít nhất mình còn có thể có được một cái miễn cưỡng có thể gọi là “nhà”, nhưng giờ đây hy vọng của cô đã sụp đổ!

Cô tuổi còn nhỏ căn bản không chịu nổi đả kích lớn như vậy, nhưng tính cách quật cường ép cô không cho bản thân khóc thành tiếng, cô lặng lẽ trở về phòng khóa cửa, lúc cánh cửa đóng lại cũng là lúc cô vùi mặt vào gối khóc nức nở.

Tối một ngày, không khí trong phòng khách nhà Phương Tử Cầm căng thẳng khó xử, Phương Hữu Bang và Tống Hiểu Phong ngồi đối diện với nhau, Phương Tử Cầm ngồi một mình trong góc, ánh mắt thất thần nhìn xung quanh.

Trong phòng khách tĩnh lặng không tiếng động, trầm buồn căng thẳng đến nghẹt thở, dường như một tiếng động nhỏ cũng gây nên sức vang lớn.

Luật sư Phương gia có chút ngại ngần lấy đơn li hôn đưa cho hai vị đương sự mỗi người một bản, sau đó hắng giọng nói:” quyền giám hộ Phương Tử Cầm thuộc về Phương tiên sinh, bà Phương được quyền thăm hỏi nhưng không được đưa cô Phương đi quá một ngày, nếu không sẽ hủy bỏ quyền thăm hỏi.”

Tống Hiểu Phong tuy bất bình nhưng bà đã hạ quyết tâm. Bà cắn môi, dứt khoát ký tên, nhưng nước mắt không ngừng đọng lại nơi khóe mắt, thứ duy nhất bà không bỏ được chính là con gái bà!

Hoàn thành thủ tục xong, luật sư ra về, để lại căn nhà tĩnh lặng căng thẳng.

Tống Hiểu Phong đau lòng nhìn con gái bà thất thần không biểu cảm, bà định nói về quan hệ với chồng nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

” Tôi phải đi công ti, mẹ con các người có gì nói thì nói đi! Tôi không quấy rầy nữa!” Không ngờ Phương Hữu Bang thoải mái mở miệng trước.

Ông chồng vừa mới bước ra khỏi cửa, Tống Hiểu Phong lập tức ngồi cạnh con gái bà, ôm chặt lấy cô.

” Tử Cầm, mẹ là bất đắc dĩ, con đừng hận mẹ!” Bà miễn cưỡng nói ra một câu.

Phương Tử Cầm không trả lời, chỉ ngược một đôi mắt trong sáng lên nhìn mẹ, cô không hiểu, người làm sai là bố, vì sao mẹ lại không cần cô!

Nhìn thấy khuôn mặt trống rỗng của con gái, Tống Hiểu Phong không chịu nổi nức nở thành tiếng, nước mắt chảy xuống.” Mẹ rất muốn mang con đi, nhưng bố con không cho, mẹ không có cách nào đưa con đi được!” Bà ghen ngào nói.

Phương Tử Cầm thoáng phục hồi tinh thần lại, cô lập tức ôm chầm lấy mẹ hoảng sợ nghĩ, từ này về sau cô sẽ phải xa mẹ, sẽ không bao giờ được nhìn thấy mẹ nữa.

Tống Hiểu Phong áp tay lên má của con gái bà,” Mẹ về sau sẽ thường xuyên về thăm con, Tử Cầm phải làm một đứa trẻ ngoan cho mẹ yên tâm, được không?”

Phương Tử Cầm gật đầu, cô đang định nói gì đó thì người là, a cúc từ ngoài phòng chạy vào nói với Tống Hiểu Phong:” Phu nhân, bên ngoài có một vị tiên sinh tìm phu nhân, ông ấy nói sẽ chờ bà ở bên ngoài ạ.”

Sao lại tới nhanh như vậy, Tống Hiểu Phong kích động nghĩ, bà không muốn để con gái và “ông” gặp mặt, mà “ông” đúng là thầy dạy vẽ của cô. Hai ba năm nay, chính ông là người đã kéo bà ra khỏi bóng đen của người chồng phủ lên bà, khiến cho bà có thể tươi cười trở lại.

Nhưng ở thời điểm nhạy cảm này, thật sự không nên để cho ông và con gái chạm mặt, Tống Hiểu Phong vừa vuốt mái tóc dài của con gái vừa bất đắc dĩ nói:” Tử Cầm, mẹ đi rồi, con phải nhớ lời mẹ, trở thành một cô gái ngoan.”

Tống Hiểu Phong nhắc hành lí đã sớm sắp xếp xong lên, lúc đi đến cửa bà không chịu nổi mà quay đầu lại nhìn con gái lần nữa giống như muốn khắc ghi hình ảnh của cô trong tim bà, sau đó bà bước khỏi cánh cửa lớn, cũng bước khỏi căn nhà này.

Phương Tử Cầm thất thần một lúc lâu, cô không thể phản ứng, tứ chi cứng đờ không thể động đậy; nhưng ngay lập tức giống như bị đánh một cái, cô bật dậy lên chạy về phía cửa sổ, cô muốn nhìn mẹ thêm lần nữa.

Cô chỉ thấy một người đàn ông trung niên nho nhã đón lấy hành lí của mẹ đặt vào bên trong xe, sau đó ôm chặt lấy mẹ, hai vai mẹ run nhè nhẹ như đang khóc, tiếp đó hai người ngồi vào xe từ từ ra khỏi khuôn viên.

Phương Tử Cầm thất thần nhìn theo bóng dáng chiếc xe nhỏ dần rồi mất hút; thì ra mẹ đã chọn lựa người đàn ông khác mà vứt bỏ cô ở đây, bỏ mặc cô.

Cô quay đầu lại nhìn ngôi nhà mà cô đã ở suốt 12 năm, hiện giờ lại trống rỗng không có lấy một tia ấm áp của một mái nhà, trong nháy mắt cô hoàn toàn hiểu được thế nào là cô đơn.

Cô gục xuống cửa sổ khóc không thành tiếng, ánh mặt trời sáng lạn xuyên qua ô cửa chiếu ở thân hình nhỏ xinh run rẩy của cô, nhẹ nhàng phủ lên cô gái nhỏ tội nghiệp.

Qua hôm nay, cô sẽ không khóc vì bất kì kẻ nào nữa, Phương Tử Cầm tuy nhỏ tuổi nhưng đã có sự lạnh nhạt vô tình, cô tự thề với lòng mình, cô chính là chủ nhân duy nhất của chính cô, cho dù là ai cũng không thể đoạt đi hạnh phúc của cô! Từ hôm nay trở đi, cô không hề là Phương Tử Cầm như trước nữa, cuộc đời của cô bắt đầu từ hôm nay đã có những biến chuyển rất lớn.....

Mười ba năm sau

cont

Tình nhân – C1.3

Cont

Dịch: Ss Vân

Ten ten ten tên, bạn ve đã nhờ dc ss Vân giúp mấy chương của bộ này.. X”D

Đã bảo mà, quen tổng tài phu nhân còn lợi hại hơn là quen tổng tài mà.X”D (ss ấy là người đã giúp bạn ve type tiếng trung Tình cờ đấy ;)). Và là một trong những lí do để ve ve quay lại >__

Mười ba năm sau

Đài Bắc, ngã tư đường xe nối đuôi, bụi mù trong không khí thổi qua từng trận, thời tiết nóng bức, giao thông tê liệt, tính nhẫn nại của mọi người hoàn toàn biến mất, dễ nổi nóng.

Phương Tử Cầm ngồi trong chiếc xe March nhỏ của mình, trong lòng nôn nóng nhìn đèn giao thông, lại tắc đường, cô nhất định phải đến điểm hẹn. Cô cầm lấy di động ấn một dãy số.

“Alo, Nghiêm tổng phải không ạ? Tôi là Tử Cầm.” Cô vừa nói vừa nhún ga, xoay vô lăng, xe chuyển động lên sát nút với xe phía trước.

“Ngài đến rồi à? Thật xin lỗi, tôi xin đến trễ năm phút, ngài gọi đồ ăn trước đi, tôi lập tức đến ngay.” Vừa nói xong, cô lập tức nhấn một dãy số khác.

“Alo!” Trong lúc nói chuyện, cô đã nhanh chóng đi qua ngã tư đường đang lóe lên ánh đèn vàng.

“Xin chào! Tôi là Lý Uyển Lăng, xin hỏi tìm ai?” Trong tai nghe truyền đến một giọng nữ dễ nghe.

“Là mình nè, Uyển Lăng. Hiện tại mình có hẹn ăn cơm trưa, có một vụ làm ăn. Buổi chiều mình sẽ chờ cậu một chút, ba mình bắt mình phải tham gia một buổi dạ hội chết tiệt, mình cần cậu cho ý kiến về trang phục tối nay.”

“Không thành vấn đề, mình chờ cậu, nhưng mà mình phải nói trước, nếu cậu hỏi ý kiến mình thì phải nghe lời mình, biết không?”

“Ok...ok, tất cả nghe lời cậu, mình cúp máy đây, bye!”

Phương Tử Cầm cúp điện thoại, đến nơi rồi. Khách sạn Khải Duyệt sừng sững vươn cao giữa bầu trời, vô cùng bắt mắt, vì nó là một công trình kiến trúc hùng vĩ có danh tiếng.

Phương Tử Cầm tìm chỗ đậu xe, ở Đài Bắc người lái xe đầu đầu nhất là tìm chỗ đậu xe, nhất định là phải “nhanh tay, lẹ mắt” thì mới giành được một chỗ. Mà trình độ tìm chỗ đậu xe của Tử Cầm đã lên đến mức tuyệt đỉnh, hơn nữa xe cô là loại nhỏ nhắn, lả lướt, động cơ mạnh nên cho đến bây giờ cô chưa từng thất bại.

Hay quá! Phương Tử Cầm nhắm đến phía trước bên tay phải có chỗ đậu xe, nhưng một chiếc xe khác đang chuẩn bị vào đậu. Vì không gian nhỏ hẹp nên lái xe phải lái về phía trước rồi mới lấy vị trí de vào.

Thời cơ đến rồi! Phương Tử Cầm cười trộm, lập tức chuẩn bị ga hướng về phía trước, tay chuyển động vô lăng rất nhanh, chiếc xe được đưa vào chỗ đậu rất chuẩn.

Phương Tử Cầm tắt máy xe, nhìn vào kính chiếu hậu thấy một người lái xe trung niên đang hằm hằm bước tới.

Cô trong lòng cười lạnh một tiếng, tình thế này còn muốn trách ai! Ai bảo ở Đài Bắc mà lại đi chiếc xe to lớn, hào hoa khí phái này. Không giống như cô, phải thật kinh tế, xe chỉ là phương tiện để đi lại thôi. Phương tiện phải sử dụng tốt mới có giá trị.

Cô không chút hoang mang xuống xe, một đôi chân dài cân xứng thon thả chậm rãi bước ra. Tháo kính mắt, cô sớm đã phô ra vẻ mặt tươi cười, ra vẻ vô tội, bộ dáng động lòng đủ để người khác há mồm cứng lưỡi, ngơ ngốc không thôi.

Quả nhiên, người lái xe trung niên sắc mặt dịu xuống, ôn hòa nói: “Cô ơi, cô chiếm chỗ đậu xe của chúng tôi.”

Phương Tử Cầm liếc mắt ra đầu xe của người này, phô diễn bộ dạng khó hiểu nói: “Chỗ này nhỏ như vậy xe các vị đậu không vừa đâu, tôi nghĩ các vị nhường cho tôi nhé.” Ngữ khí của cô có chút khoa trương, lại thêm chút du dương.

Người tài xế có chút xấu hổ hơn nữa lại thấy tay chân thừa thãi: “Cô ơi, ông chủ của tôi đang rất gấp... Nhờ cô...” Anh ta lên tiếng thật khó khăn.

Phương Tử Cầm dần dần mất kiên nhẫn, người ngồi sau xe là một nam nhân mặc đồ tây. Anh ta quay lưng về phía cô nên cô không thể thấy được diện mạo nhưng trực giác cho thấy anh ta là một người đáng ghét. Phong thái của người có tiền, ra ngoài còn không muốn lái xe, giống như ba cô, cô ghét nhất là loại người này.

Cô miễn cưỡng duy trì vẻ tươi cười nhưng ngữ khí rất kiên quyết không cho thỏa hiệp nói: “Thực xin lỗi anh, tôi cũng đang rất gấp, phiền anh nói cho chủ của anh biết, tôi có một đề nghị rất hay.”

Người lái xe vẻ mặt mờ mờ hỏi: “Đề nghị gì?”

Phương Tử Cầm nở một nụ cười đặc biệt sáng rõ: “Mời ông ấy xuống xe đi bộ đi! Còn nữa, nói cho ông ấy biết ở Đài Bắc muốn đi lại không bị phiền phức thì đừng dùng cái loại xe Bentley không còn xài được này.” Vừa nói xong, cô nhẹ nhàng phát tay hươu về phía cửa khách sạn đi tới.

Người lái xe chết lặng một hồi rồi lắc lắc đầu, con gái Đài Bắc thật đáng sợ, tướng mạo thật xinh đẹp, nói chuyện thật là sắc bén. Anh lần đầu mới nghe nói là xe Bentley không còn xài được.

Trong xe, người đàn ông qua kính thấy hết màn kịch vừa diễn ra, cô gái kia nhìn thật quen nhưng nhất thời anh không nghĩ ra đã gặp cô ở đâu. Anh lái xe nhất định nói không lại cô, huống hồ cô còn có khuôn mặt xinh đẹp, dáng người mê hoặc đàn ông như vậy.

Quả nhiên, kết quả nằm trong dự đoán, anh lái xe bại trận quay về.

Anh cầm lấy cặp táp, bước xuống xe, tư thế đỉnh đạc, thân mình thật to cao hoàn mỹ, bả vai rắn chắc, quần dài bao quanh đôi chân thon dài vẫn tràn ngập sức quyến rũ.

Anh tháo mắt kính lộ ra đôi mắt màu râm nắng, đôi lông mày thô nhanh chóng nhíu lại hướng về phía Phương Tử Cầm biến mất hỏi: “Cô ấy vừa mới nói với anh cái gì vậy?”

Người tài xế do dự một chút rồi đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho ông chủ.

Nghe xong, vẻ mặt người đàn ông không thay đổi, khóe miệng lộ ra nét cười: “Đem xe đến bãi đậu xe ở tầng hầm đi! Ở đó tôi có một chỗ đậu xe cá nhân.” Anh dẫn dò lái xe xong lập tức hướng về cửa khách sạn đi tới, anh trong lòng thầm đoán, có lẽ anh sẽ có cơ hội gặp lại cô nhanh chóng!

2. Chương 2.1

Phương Tử Cẩm tiến đến cửa nhà hàng của khách sạn, lập tức chiêu dụ không ít ánh mắt dán vào cô, cô vờ như không thấy, hướng thẳng đến chỗ Nghiêm tổng ngồi, cử chỉ vô cùng thanh thoát, tự nhiên, dáng vẻ mê người, tràn ngập tự tin nhưng không phô trương, ôn nhu mà không giả tạo, thu hút tầm nhìn của mọi người.

“Thành thật xin lỗi! Tôi đến trễ, sao Nghiêm tổng không gọi món?” Phương Tử Cẩm mỉm cười một cách mê người, cô dùng tiếng nói thanh nhã hỏi.

“Không vội, không vội, còn có một vị khách quan trọng đang trên đường đến đây, chúng ta đợi trong chốc lát.” Nghiêm tổng vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào đôi má trắng nõn của Phương Tử Cẩm.

Đúng là một tên lợn háo sắc! Phương Tử Cẩm trong lòng thầm mắng. Trong giới doanh nhân thượng lưu, ai cũng biết Nghiêm tổng là người giỏi hoạt, một nhân vật lợi hại, tuy rất háo sắc nhưng không bao giờ để lẫn lộn vào chuyện làm ăn. Giờ phút này bên cạnh ông ta cũng có một cô thư ký thuộc loại xinh đẹp, đúng là tình nhân đây, vậy mà cũng giả trò.

“Tử Cẩm thực sự là vừa giỏi vừa xinh đẹp, anh Phương thật là có phúc, sinh được một cô con gái xuất sắc như vậy!” Tiếng nói có chút điêu ngoa, đôi mắt dài có phần mê muội lướt qua lướt lại trên người Tử Cẩm.

Cô thư ký đều nhìn thấy những chuyện này, hung hăng trừng mắt liếc Nghiêm tổng một cái, sau đó dùng ánh mắt thù địch nhìn Phương Tử Cẩm.

Phương Tử Cẩm trên mặt vẫn là một nụ cười hoàn mỹ, chuyện làm ăn là quan trọng, cô không ngại đắc tội với người khác để làm cho đàn ông thích cô. Vì việc làm ăn phải dùng một chút thủ đoạn cao minh, việc này cô sớm đã vận dụng thành thói quen, thật là không có sai lầm.

Tất cả những công phu này người có công dạy dỗ chính là bố cô, Phương Hữu Bang, Phương Tử Cẩm trào phúng suy nghĩ.

Bỗng nhiên trước cửa nhà ăn lại xôn xao, Phương Tử Cẩm có thể cảm giác được tất cả mọi người đều nhìn ra cửa. Tuy cô cũng có chút tò mò nhưng không quay đầu ra. Cô tập trung toàn lực vào chuyện làm ăn này.

Cô không khỏi suy tư, rốt cục Nghiêm tổng còn hẹn với ai, theo cô suy đoán, có thể là đối thủ cạnh tranh. Nghiêm tổng là người thích dùng thủ đoạn này để giảm giá thành, làm cho hai nhà cung cấp tự cạnh tranh với nhau. Khó trách ông ta trên thương trường có biệt danh “Lão hồ ly giáo hoạt họ Nghiêm”, thật là danh xưng đúng với người.

“Thật xin lỗi, đã đến trễ, trên đường có việc mất thời gian một chút.” Một giọng trầm trầm ngập sức hút vang lên phía sau Phương Tử Cẩm.

Cô còn chưa kịp quay đầu lại xem thì thấy Nghiêm tổng đứng lên, nhiệt tình đích thân bắt tay cùng người mới đến, mỉm cười hết sức a dua xiêm nịnh.

“Lan tiên sinh, mời ngồi!” Nghiêm tổng nhiệt liệt tiếp đón.

Phương Tử Cẩm trong lòng suy đoán, nhìn thái độ Nghiêm tổng như vậy, đối thủ nhất định đã đến.

Lập tức một bóng người ngồi xuống bên cạnh cô, Phương Tử Cẩm chỉ nhìn thấy cô thư ký của Nghiêm tổng nhìn chăm chăm vị Lan tiên sinh vừa ngồi xuống, vẻ mặt tràn ngập nét mê muội ngưỡng mộ.

Việc này làm Phương Tử Cẩm vô cùng tò mò, cô đang định quay đầu về phía người đàn ông kia thì Nghiêm tổng lại mở miệng.

“Tử Cẩm, vị Lan tiên sinh này là khách quý của chúng ta, mới từ Mỹ trở về Đài Loan thành lập công ty máy tính. Ở bên Mỹ đã gặt hái được không ít thành công nay muốn tấn công vào thị trường Đài Bắc.”

Đúng là đối thủ! Phương Tử Cầm một mặt tính toán, một mặt cũng mỉm cười nghiêng người về hướng “Lan tiên sinh” đưa tay ra.

“Xin chào, tôi là Phương Tử Cầm, người phụ trách của Công ty thiết kế máy tính Tư Tài.” Vừa nói xong, cô mới hoàn toàn thấy rõ đối phương.

Lần đầu tiên, Phương Tử Cầm cảm thấy khó thở, vị Lan tiên sinh làm cô quá rung động. Từ trước đến nay chỉ có cô mê hoặc đàn ông, không đếm được có bao nhiêu người đàn ông thần phục dưới chân cô, nhưng lúc này đây cô lại bị người đàn ông kia huyền hoặc.

Cô nhìn anh chăm chăm, mái tóc anh đen như gỗ mun, làn da màu đồng, khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan cân đối đẹp như tượng thần Hy Lạp, đôi mắt màu râm nắng lóe lên những tia sáng cơ trí, phẳng phất như có thể nhìn thấu lòng người...

Đột nhiên bàn tay bé nhỏ của cô bị cầm lấy, Phương Tử Cầm bỗng đứng tỉnh táo lại, lập tức cảm thấy mình có chút thất lễ, hai gò má nhanh chóng ửng đỏ.

Cầm bàn tay của cô là một bàn tay to lớn, ngón tay thon dài ngăm đen, Phương Tử Cầm chú ý đến móng tay anh được gọt dũa rất chỉnh tề, bàn tay cô nằm trong bàn tay anh lại càng thêm trắng nõn, cô nhìn mà ngây người.

“Xin chào, rất vinh hạnh được biết cô, tôi là Lan Đạo Uy.” Phát âm mang theo hơi hướng nước ngoài nhưng cũng rất chuẩn.

Phương Tử Cầm rút tay mình lại, tên anh cũng thật đặc biệt, ngay cả tướng mạo cũng mang dáng vẻ của người phương Tây, hơn nữa tên anh thực quen tai, giống như đã nghe qua ở nơi nào. Cô lễ phép gật đầu, cố ý bỏ qua cái nhìn chăm chú nóng rực của anh.

Nghiêm tổng thấy Lan Đạo Uy nhìn chăm chăm Phương Tử Cầm liền nói lấy lòng: “Tử Cầm không chỉ xinh đẹp mà còn quản lý công ty rất tốt, rất giống bố cô ấy, tôi và bố cô ấy là bạn bè, đã biết cô ấy từ nhỏ đến giờ.”

Lan Đạo Uy không có ý kiến gì, anh chỉ nhường mảy, lộ ra một nụ cười mê người: “Tôi nghĩ mọi người đã đói rồi! Chúng ta không nên để bụng trống mà bàn chuyện làm ăn.” Anh giơ tay lên gọi phục vụ.

Nghiêm tổng vội phụ họa theo nói: “Đúng đúng, trước tiên ăn no đã rồi nói, bữa tiệc này tôi mời khách, xin hai vị đừng khách khí.”

Phương Tử Cầm không biết làm sao đành phải theo, nói thực ra cô căn bản ăn không vô, thầm nghĩ làm sao nhanh chóng đặt bút ký hợp đồng này, cô đã theo đuổi Nghiêm tổng hơn một tháng, việc kéo dài thời gian này đã phá vỡ kỉ lục chậm ký kết hợp đồng của cô.

Mọi người dùng cơm xong, nhà hàng phục vụ cà phê, Lan Đạo Uy nhàn nhã nhắm nháp, ánh mắt lướt nhìn mọi người, khi đi qua Phương Tử Cầm, đôi mắt màu đồng của anh trầm lại. Anh xác định được cô chính là cô gái đã cướp đi chỗ đậu xe, đến gần thấy cô càng đẹp đến chết người. Tuy biểu hiện bề ngoài của cô thật hào phóng nhưng đôi mắt lại tỏa ra khí chất lạnh lùng, lúc lạnh lúc nóng, người khác không thể nắm bắt được.

Phương Tử Cầm hít sâu một hơi, cô không có thời gian để tiếp tục ở lại đây, bày ra vẻ tươi cười, cô quay về phía Nghiêm Tổng hỏi: “Nghiêm tổng, đề án lần trước cùng báo giá ngài đã xem qua, không biết ngài có quyết định thế nào?”

Nghiêm tổng kéo kéo cà vạt, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, ông thoáng nhìn Lan Đạo Uy, chậm rãi nói: “Tử Cầm, e là có lỗi với cô, theo lập trường của công ty chúng tôi, hợp tác với Lan tiên sinh sẽ có nhiều ưu đãi hơn.”

Phương Tử Cầm tuy đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn tức giận không thôi, ông ta cùng cô cò kè mặc cả hơn một tháng nay, bây giờ mới nói là cô không được chọn.

Cô không biểu hiện gì, quay sang nhìn chăm chú nhìn Lan Đạo Uy, vút cho anh ta một nụ cười ngọt chết người nhưng ẩn chứa địch ý: “Thật tốt, Lan tiên sinh không biết anh đã cho Nghiêm tổng những ưu đãi gì?”

Nghiêm tổng vẻ mặt càng xấu hổ, ông khấn trương nhìn Lan Đạo Uy, định nói gì đó nhưng lại bị Lan Đạo Uy lấy tay ra hiệu nên thôi.

“Không có gì, Phương tiểu thư hẳn cô cũng biết, chỉ là cho họ một không gian rộng lớn hơn mà thôi.” Trên gương mặt màu đồng của anh vẫn là một nụ cười mê chết người.

Phương Tử Cầm nhin không được trào phúng: “Nói vậy anh nhất định có một không gian vô cùng bao la rộng lớn!”

Lan Đạo Uy đưa mắt nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm. Cô gái này miệng lưỡi thật lợi hại.

“Nói đến không gian, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo, ở Đài Bắc thực sự không đủ chỗ đậu xe cho các loại xe Bentley phải không?” Anh vẻ mặt tự hỏi, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Nghiêm tổng khó hiểu trả lời: “Không thể nào! Hẳn là không có vấn đề gì, chỉ có phí hơi đắt một chút mà thôi.”

Lan Đạo Uy ra vẻ vô tội nhún vai: “Mới vừa rồi khi đậu xe, chúng tôi bị một cô gái nhanh chân giành trước, cô ấy cho rằng xe Bentley không còn dùng được.”

Phương Tử Cầm mặt đỏ lên, giới thượng lưu Đài Bắc người dùng xe Bentley không ít, Nghiêm tổng cũng là một trong số đó, lời cô nói dẫu tội không ít người.

“Sao lại có chuyện này, ai nói xe Bentley không còn dùng được?” Nghiêm tổng vẻ mặt bất mãn gầm lên.

Phương Tử Cầm trừng mắt liếc Lan Đạo Uy một cái. Hừ! Đừng nghĩ như vậy là dọa được tôi, những ấn tượng tốt ban đầu đối với anh cũng biến mất không còn.

“Tôi cảm thấy những lời này lại rất có lý.” Phương Tử Cầm di chuyển đôi mắt hạnh đen láy đầy ý cười nhìn sang Nghiêm tổng, rất nhanh Nghiêm tổng cũng đáp lại bằng một nụ cười trên mặt.

“Nghĩ lại xem, Đài Bắc giao thông đông đúc như vậy, không gian lại nhỏ hẹp, xe Bentley tuy rất đẹp nhưng lại không bằng với loại xe nhỏ, cơ động linh hoạt. Hiện tại chúng ta đang chuồng hiệu quả sử dụng, chỉ đặt phương diện dễ nhìn là không dùng được.” Phương Tử Cầm nói xong ý kiến của mình, đôi mắt hạnh khiêu khích đảo qua Lan Đạo Uy.

Lan Đạo Uy hai mắt nhắm lại, cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, cho tới bây giờ không có cô gái nào nói chuyện với anh như vậy. Anh nghĩ con gái Phương Đông hẳn là phải dịu dàng đoan trang, không biết bên cạnh mình là một đóa hồng như thế nào đây.

Phương Tử Cầm cố ý lơ đi ánh mắt sáng ngời truyền đến mình, nhìn về phía Nghiêm tổng đang vuốt cằm nói: “Một khi đã như vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng Nghiêm tổng, hy vọng lần sau lại có cơ hội hợp tác, tôi phải đi rồi!” Nói vừa xong, cô lập tức đứng dậy, sau đó chuyển sang hướng Lan Đạo Uy: “Thật vui được biết anh, tạm biệt!” Ngực khí của cô lạnh đậm vô cùng.

Lan Đạo Uy nhìn theo Phương Tử Cầm cho đến khi bóng dáng cô biến mất sau cửa nhà ăn mới quay lại. Nghiêm tổng thấy ánh mắt của anh: “Tử Cầm hiện tại rất nổi tiếng trong giới doanh nhân Đài Bắc, rất nhiều công tử con nhà danh giá đều quy lụy dưới chân cô ấy.”

Lan Đạo Uy mặt không chút thay đổi trầm mặc.

Nghiêm tổng tiếp tục a dua nói: “Bố của cô ấy Phương Hữu Bang cùng tôi quen biết rất thân, tôi có thể giới thiệu giúp ngài.”

“Phương Hữu Bang?” Lan Đạo Uy đối với cái tên này rất quen thuộc, trước khi về đây đích thân anh đã tiến hành thăm dò các đối thủ cạnh tranh, kỳ thật công ty của Phương Hữu Bang chỉ còn lại là một cái vỏ ốc không xác. Nhưng anh không nghĩ là sẽ nói chuyện này cho Nghiêm tổng biết.

“Tối hôm nay, Công ty Chấn Long sẽ làm một buổi tiệc chiêu đãi ngài, Hữu Bang nhất định sẽ đến dự, đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu giúp ngài.” Nghiêm tổng không biết sự tình tiếp tục nói.

Cô thư ký của Nghiêm tổng thấy có chút không vừa ý, mở miệng nói: “Lan tiên sinh nên cẩn thận một chút.” Giọng nói ẩn chứa mùi vị ghen tỵ.

“À! Sao lại nói vậy?” Lan Đạo Uy tò mò hỏi.

“Trong giới xã giao ai cũng biết thủ đoạn dụ dỗ đàn ông của Phương Tử Cầm vô cùng cao minh, không đếm được có bao nhiêu đàn ông bị cô ta xoay chuyển, thậm chí còn có người vì cô ta mà tự sát.” Cô thư ký của Nghiêm tổng nhẹ giọng nói xong.

“À! Thật sự có chuyện này sao?” Lan Đạo Uy lại càng có hứng thú với Phương Tử Cầm hơn nữa.

“Hoàn toàn là sự thật, mọi người đều biết chuyện này, còn có một người vừa mới mở công ty vì cô ta mà uống rượu rồi đâm xe, thế nhưng cô ta không hề đi thăm hỏi giống như chuyện này không liên quan đến mình, thật ngưỡng mộ giả tâm của cô ta...” Cô thư ký thao thao bất tuyệt nói, hoàn toàn không chú ý tới Nghiêm tổng sắc mặt xanh mét.

“Đủ rồi, từ khi nào mà cô trở nên nhiều chuyện như vậy!” Nghiêm tổng lạnh lùng quát. Cô thư ký hiển nhiên là ngậm miệng lại.

Lan Đạo Uy đột nhiên đứng lên: “Nghiêm tổng, việc chúng ta bàn đã xong, cứ việc theo lời giao ước mà tiến hành. Việc chuyển giao quyền cổ đông, hẹn một ngày tôi đến văn phòng ký kết hoàn thành thủ tục, không thể chậm trễ, nếu có hậu quả gì tôi không chịu trách nhiệm.” Giọng nói của anh tràn ngập quyền uy, người khác không thể tự chủ được mà phải phục tùng.

“Tôi biết, tôi sẽ xử lý thật tốt việc này.” Nghiêm tổng gục gặc đáp ứng.

“À! Đúng rồi, dạ tiệc hôm nay tôi sẽ tham gia, đến lúc đó nhờ ông dẫn dắt nhiều hơn.” Lan Đạo Uy lúc gần rời khỏi quay đầu lại nói với Nghiêm tổng. Anh đang chờ mong gặp lại Phương Tử Cầm đêm nay, đêm nay sẽ là một đêm thú vị, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác thú vị, anh mỉm cười.

& & &

3. Chương 2.2

& & &

Phương Tử Cầm đi vào “Nhã Hiền Boutique” tọa lạc ở khu Vu Đông, mới vừa dừng xe xong, cô bạn tốt đích thân ra đón tiếp.

Lí Uyển Lăng là một cô gái nhỏ nhắn thanh tú, tóc ngắn, đầu óc luôn khôi hài nên lúc nào cũng rất trẻ trung, luôn tươi cười, khuôn mặt cô như là nữ sinh trung học.

“Lâu rồi cậu không đến thăm mình.” Lí Uyển Lăng nhiệt tình ôm Phương Tử Cầm một cái, một bên mỉm cười than oán.

“Gần đây mình hơi bận thôi!” Phương Tử Cầm giải thích rồi lập tức trêu cô bạn tốt: “Ài da, làm sao mình dám làm phiền bà chủ đích thân ra đón tiếp?”

“Cậu này, nếu mình là bà chủ thì cậu cũng vậy thôi!” Lí Uyển Lăng chân thành nói.

Hai người bạn họ là bạn trung học, cùng nhau đi du học, Lí Uyển Lăng theo học ngành thiết kế thời trang, còn Phương Tử Cầm học quản trị kinh doanh. Từ hồi du học cho đến khi trở về Đài Loan mở shop kinh doanh thời trang, Phương Tử Cầm luôn luôn tài trợ tiền bạc cho Lí Uyển Lăng. Cô luôn miệng nói động cơ chủ yếu là vì ba cô có tiền, cô phải tìm người tiêu xài phụ.

Đối với tất cả những việc Phương Tử Cầm làm, Lí Uyển Lăng luôn ghi lòng tạc dạ. Trên thế giới này, chỉ có cô là hiểu được Phương Tử Cầm, cũng chỉ có ở trước cô Phương Tử Cầm mới hoàn toàn buông thả chính mình, biểu lộ bản chất thật của cô.

“Hôm nay cậu phải tham gia dạ tiệc như thế nào?” Hai cô đi vào shop, Lí Uyển Lăng mỉm cười hỏi.

“Mình không biết. Tiệc tùng thì nhiều lắm, trừ phi là vô cùng quan trọng nếu không thì mình đều không cần biết.” Phương Tử Cầm nhún vai bất cần, một bên tháo giày cao gót ra.

“Bác trai nhất định bắt cậu phải tham gia, tất nhiên là tiệc quan trọng rồi.” Lí Uyển Lăng cẩn thận phân tích.

Phương Tử Cầm xùy một tiếng: “Tiệc nào đối với ông ấy mà chẳng quan trọng?” Hai tay cô không ngừng xoa bóp đôi chân mệt mỏi đau đớn.

“Quan hệ của cậu và bác trai gần đây cũng không có cải thiện à?” Lí Uyển Lăng quan tâm hỏi.

“Cậu đừng ngạc nhiên, ông ấy lo ứng phó với các cô oanh oanh yến yến bên ngoài còn không kịp, thời gian đâu mà để ý đến mình.” Bộ dạng lãnh đạm bất cần nhưng chỉ có Lí Uyển Lăng biết Phương Tử Cầm trong lòng vẫn có chút gút mắc.

“Gần đây mình có làm hai bộ lễ phục dạ tiệc mới, đem ra cho cậu xem thử nha!” Lí Uyển Lăng nói lảng sang chuyện khác, nhiệt tình đề nghị.

“Được rồi, cậu lấy ra đi, mình muốn giải quyết nhanh chuyện trang phục, mình đang buồn ngủ đây.” Giọng nói của cô giống như là một đứa trẻ ham ngủ. Lập tức cô tiến đến sofa phía trong quầy, một tay tháo kẹp tóc, mái tóc dài đen mượt gọn sóng tự do thả xuống, thoải mái dựa vào thành ghế, hai chân duỗi thẳng ra nằm xuống, chiếc ghế sofa mềm mại làm cô thư giãn, đi vào giấc ngủ.

Lí Uyển Lăng không nề hà lắc lắc đầu, xoay người đi vào một phòng nhỏ khác để chuẩn bị quần áo, trong lòng thầm nghĩ cứ để cô ấy ngủ trong chốc lát.

& & &

Lan Đạo Uy bảo lái xe dừng ở trước “Nhà Hiên Boutique”, sáng hôm nay anh đã từng ghé qua shop này, phong cách độc đáo khác lạ của nó đã cuốn hút anh. Anh không phải là một người ưa chuộng hàng hiệu nhưng thật sự quần áo của shop này có một phong cách sang trọng thu hút.

Lan Đạo Uy đẩy cửa bước vào, tiếng chuông gió lập tức vang lên, nhưng trong shop lại không có một bóng người. Anh đi đến quầy vừa muốn lên tiếng thì nhìn thấy một bức tranh “Hoa hải đường ngủ xuân”. Bức tranh đang ngủ say kia không phải là người mới cùng anh ăn cơm trưa sao, Phương Tử Cầm.

Anh đứng yên nhìn Phương Tử Cầm, mái tóc mềm mại buông dài giờ đây đối lập với khuôn mặt trắng nõn của cô, hai hàng mi cong xếp lại in bóng trên mặt cô như hai chiếc quạt, trong lúc ngủ say cô có vẻ mềm mại mà yếu ớt làm cho người khác không kim chế được mà muốn bảo vệ, hoàn toàn không giống với lúc ăn trưa cô lúc nào cũng cao ngạo lãnh đạm.

Ánh mắt Lan Đạo Uy không tự chủ được nhìn xuống dưới, ngang qua ngực của Phương Tử Cầm, ánh mắt anh đột nhiên trầm xuống rồi hiện lên một tia sáng. Ngay sau đó, anh nhìn đến chiếc váy ngắn mà cô đang mặc, vì nằm xuống mà hơi hất lên trên để lộ cặp đùi thon dài cân xứng, đường cong yếu điệu mê người của đôi chân. Đôi mắt cá nhân tinh tế làm anh xúc động muốn sờ vào.

“Đáng chết” Lan Đạo Uy nắm chặt hai tay, anh sợ chính mình không khống chế được, cho tới bây giờ chưa từng có một cô gái nào khiến anh có phản ứng mãnh liệt như thế.

Lan Đạo Uy đang do dự định khoác áo cho cô trước khi rời đi thì một thân hình nhỏ xinh bên trong đi ra.

Lí Uyển Lăng không phòng bị ngẩng đầu lên thì bị người đàn ông cao ngất anh tuấn nam tính hấp hồn, cô chưa từng thấy người đàn ông nào có dáng người hoàn mỹ rắn chắc như vậy, khuôn mặt ngũ quan cân xứng như điêu khắc đủ để câu hồn phách người khác. Người này quả thực giống diễn viên điện ảnh.

Lí Uyển Lăng lẳng lặng đánh giá anh một hồi lâu rồi kết luận người đàn ông này có dáng người cao lớn hoàn mỹ rất phù hợp để thử quần áo, bệnh nghề nghiệp của cô lại tái phát.

“Chào cô, tôi muốn tìm mua mấy bộ lễ phục dạ tiệc.” Lan Đạo Uy trầm giọng gọi Lí Uyển Lăng đang ngăn người.

“A ...Anh biết nói tiếng Trung?” Lí Uyển Lăng vẻ mặt nghi hoặc: “Tôi đang nghĩ anh là người nước ngoài.”

Lan Đạo Uy nhướng mày: “E rằng làm cô thất vọng, tôi có thể được xem là phân nửa người nước ngoài.”

“Anh là người lai?” Lí Uyển Lăng vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

Lan Đạo Uy mỉm cười gật đầu, anh đối cô gái này có chút hảo cảm, cô làm cho anh nhớ tới em gái của mình.

“Lai nước nào?” Lí Uyển Lăng buột miệng hỏi. Cô lập tức thấy câu hỏi của mình có vấn đề nên bổ sung ngay: “Ý của tôi là anh là người nước nào...”

Lời còn chưa dứt, Lan Đạo Uy lập tức hiểu ý gật đầu. “Bố tôi là người Đài Loan, còn Mẹ tôi là người Mỹ.” Anh một mặt trả lời, một mặt trong lòng buồn cười nghĩ, không hiểu có phải con gái Đài Loan khi tò mò đều trực tiếp hỏi như vậy hay không?

“Thực xin lỗi, tôi không biết có người đến, hôm các cô nhân viên của tôi nghỉ phép, trong shop chỉ có một mình tôi thôi.” Lí Uyển Lăng miễn cưỡng dè nén tính tò mò của mình, chuyện làm ăn vẫn là quan trọng hơn.

Lan Đạo Uy khoe môi hơi nhếch lên lộ ra vẻ thú vị có chút gian tà tươi cười: “Tôi lại nghĩ nhân viên của cô đang ngủ trưa!” Ánh mắt của anh lại nhẹ nhàng hướng về phía Phương Tử Cầm.

Lí Uyển Lăng theo tầm mắt của anh nhìn về phía sofa có Phương Tử Cầm đang ngủ, tư thế của cô ấy làm cô suýt ngất. “Thực ngại quá, cô ấy là bạn tôi, cô ấy nghỉ ngơi ở đây trong chốc lát.”

“Không sao, làm phiền cô giúp tôi chọn vài bộ lễ phục dạ tiệc? Không cần quá rườm rà.” Lan Đạo Uy hỏi.

“Không thành vấn đề.” Lí Uyển Lăng phần chần chừ trả lời, đây chính là chuyên môn của cô, cô nhanh chóng chọn năm bộ cho anh xem.

Lan Đạo Uy vừa lòng gật đầu, tiếp theo ánh mắt anh dừng lại ở hai bộ lễ phục trên tay cô. “Hai bộ kia có thể cho tôi xem được không?” Anh hỏi.

“Tiên sinh, chỉ sợ không được, cái này tôi làm cho người bạn thân.” Lí Uyển Lăng trả lời rất thẳng thắn.

Lan Đạo Uy hiểu biết gật đầu. “Bạn của cô thật may mắn.” Anh mở bóp lấy thẻ ra đưa cho Lí Uyển Lăng. “Năm bộ này cô đều gói lại giúp tôi.”

Lí Uyển Lăng không dám tin tròn mắt lên nhìn anh, anh là vị khách hào phóng nhất mà cô từng gặp.

Lan Đạo Uy cầm lấy túi đồ đang định đi ra cửa thì ánh mắt lại dừng trên người Phương Tử Cầm, sau đó anh xoay người về phía Lí Uyển Lăng hài hước cười. “Lấy cho cô ấy một cái chăn! Tôi không hy vọng cô ấy bị lộ hàng.”

& & &

4. Chương 2.3

Phương Tử Cầm thoải mái ngủ một giấc, tinh thần phần chần chừ lên rất nhiều, cô cảm thấy mình giống như là một người gương, chuyện làm ăn không tốt đều mất dạng không để lại dấu vết.

“Cậu dậy rồi à.” Lí Uyển Lăng đi về phía cô, “Lễ phục của cậu còn chưa thử đó.”

Phương Tử Cầm đứng dậy, vận động một chút, “Được rồi! Lấy nhanh cho mình thử với, mình còn phải về công ty một lúc.”

Phương Tử Cầm mặc một chiếc sườn xám Trung Quốc màu vàng kem, lễ phục vừa người ôm lấy đường cong lả lướt của cô, dáng người tuyệt đẹp hơn nữa lại lộ ra một đôi chân thon dài, màu vàng của lễ phục tôn lên làn da trắng của cô, khí chất lãnh đạm mơ hồ hiện lên, rất phù hợp với phong cách của cô.

Lí Uyển Lăng nhìn cô bạn thân của mình, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng vẻ yếu điệu mê người, khí chất độc đáo, dường như đàn ông không thể chống cự, ngay cả bản thân là con gái mà cô cũng không thể kháng cự. Người con gái đẹp như vậy, nhìn bên ngoài thì như có được tất cả nhưng vì hoàn cảnh bên trong lại trở thành một con người khác.

“Lấy cái này đi! Cái kia mình không cần thử đâu.” Phương Tử Cầm lên tiếng kéo Lí Uyển Lăng ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Tử Cẩm, cậu hai mươi lăm tuổi rồi à?” Cô một mặt xếp quần áo lại, một mặt hỏi.

“Phải rồi, mà cậu hỏi chuyện này làm gì?” Phương Tử Cẩm nghi hoặc nhìn chằm chằm Lí Uyển Lăng.

“Cậu... cậu có nghĩ tới.. thử làm quen với bạn trai không?” Lí Uyển Lăng cẩn thận hỏi, một mặt thăm dò phản ứng của Phương Tử Cẩm.

Phương Tử Cẩm chớp mi, trả lời nhẹ nhàng: “Mình quen biết với rất nhiều bạn trai rồi mà.”

“Cậu không thể nói gạt mình được, những người đàn ông này cậu quen biết đều là vì chuyện làm ăn, căn bản không phải là tìm hiểu làm quen.” Lí Uyển Lăng vẻ mặt nghiêm túc chỉ ra.

Phương Tử Cẩm khẩu khí than thở: “Cậu đừng cứ như vậy được không? Giống như mình đây cứ để cho bọn đàn ông chiêu chuộng, không phải tốt sao? Làm gì mà phải chịu đựng cái gọi là trò chơi tình yêu, mình không có hứng thú.”

“Cậu thực sự chưa từng động lòng à?” Lí Uyển Lăng không buông tha truy hỏi.

“Đối với mình mà nói, đàn ông đều là bàn đạp sự nghiệp, thế giới này là công bằng, đàn ông đều hưởng hết mọi điều kiện có lợi, vì sao mình lại không được như bọn họ? Nói đến cùng, mình cũng không lừa gạt bọn họ, mỗi người đều có tính toán của riêng mình, ai cũng không có hại.”

“Cậu đối với Tử Khiêm cũng giống như vậy à?” Nói đến Tử Khiêm, vẻ mặt của Lí Uyển Lăng không tránh khỏi căng thẳng.

“Tử Khiêm là bạn trong công việc của mình, bọn mình ở cùng một trận tuyến, ngoại trừ chuyện đó ra, bọn mình không có việc gì khác, nếu có cũng thuần túy là bạn bè mà thôi.”

“Anh ấy đối với cậu vẫn một mực si tình, cậu không động lòng à?” giọng nói của Lí Uyển Lăng có vẻ thương tâm.

Phương Tử Cẩm không phải là kẻ ngốc, cô sớm đã biết Uyển Lăng thầm yêu Tử Khiêm hơn nữa cũng không hẳn là yêu đơn phương, cho nên cô thấy hai người có thể có kết quả tốt.

“Mình chỉ coi anh ấy là bạn, không có chuyện khác, nhất định có một ngày anh ấy sẽ hiểu ra.” Phương Tử Cẩm kiên định lập trường của chính mình.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Lí Uyển Lăng đột nhiên hỏi: “Tử Cẩm, cậu... cậu vì lợi ích của chuyện làm ăn mà hy sinh chính mình...” Cô thực sự không biết phải nói làm sao.

Phương Tử Cẩm hoàn toàn hiểu Uyển Lăng muốn nói gì: “Mình không bán đứng bản thân bất kể là tâm hồn hay thể xác, cậu có thể yên tâm.” Tiếp theo, cô hướng về Uyển Lăng trong nháy mắt nở một nụ cười mê hoặc chết người. “Quyển rũ đàn ông cần phải có một chút kỹ xảo, chỉ cần duy trì khoảng cách cùng một thái độ lãnh đạm ngẫu nhiên, ngược lại càng làm cho bọn họ chết mê chết mệt.”

Lí Uyển Lăng lắc lắc đầu, “Cậu đang đùa với lửa, rất nguy hiểm.”

Phương Tử Cẩm không sợ, nhún vai, “Muốn tồn tại trong thế giới đàn ông thì phải can mao hiểm, mình rất hiểu rõ mình đang làm cái gì, cậu đừng lo lắng.”

Lí Uyển Lăng hít một hơi dài, lí lẽ thâm sâu nói: “Có lẽ có một ngày, cậu sẽ gặp được một kỳ phùng địch thủ, ý chí không khổng chế được mà rơi vào lưới tình, ngàn vạn lần đừng phụ người, nếu không hậu quả của tình yêu cậu sẽ không gánh nổi.”

Đôi mắt Phương Tử Cẩm bỗng dưng buồn bã, “Hậu quả đã vô cùng rõ ràng, ba mẹ mình đã sớm cho mình một bài học, hiện tại mình không còn gì để mất.” Giọng nói đầy chua chát.

“Cậu sao có thể nói như vậy? Cậu còn có mình, còn có Tử Khiêm, còn có sự nghiệp mà cậu vất vả tạo dựng nên!” Lí Uyển Lăng nóng vội trả lời. “Cậu vẫn không có liên lạc với bác gái à?”

“Có hay không đều không sao cả, bà ấy đã có gia đình mới, còn có một đứa con, có lẽ đã sớm quên mình” Giọng nói của cô lạnh nhạt nhưng nhuốm bi thương.

Trong nháy mắt, hai người lại chìm trong yên lặng.

Phương Tử Cầm lắc đầu, mở miệng trước: “Mình phải đi rồi, hôm nào tìm cậu uống trà chiều.” Nói xong, cô liền thẳng lưng không sợ hãi tao nhã tiến về phía trước.

Lí Uyển Lăng nhìn bóng dáng của Phương Tử Cầm không chớp mắt, cô biết Phương Tử Cầm là người kiên cường, nhưng những người kiên cường thường cũng chính là những người yếu ớt nhất.

& & &

Một lúc sau Phương Tử Cầm về đến nhà liền nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo, thời gian đến lúc dạ tiệc bắt đầu đã không còn nhiều. Bố cô đang ở dưới lầu chờ cô, cũng bắt đầu thúc giục.

Cô trang điểm nhẹ, đôi môi anh đào tuyệt đẹp nhẹ điểm phong cách của cô, sau khi mặc đồ xong, cô nhìn qua gương ngắm lại chính mình. Tóc dài bối cao, lộ chiếc cổ cao trắng nõn của cô, mấy sợi tóc lơ đãng sau gáy càng tăng vẻ lãng mạn phong tình. Hai mắt của cô trong sáng mở to, hai má trắng nõn hây hây đỏ, đôi môi kiều diễm ướt át, tất cả những điểm này đủ để cho mọi người phát điên! Trong lòng cô khô hài nghị.

Cô vừa đi xuống lầu liền đối diện ánh mắt giống như kiểm duyệt của Bố mình.

“Ừ, cũng không tệ, nhưng có một chút lạnh đậm, con gái nên biết chọn màu sắc quần áo, để người khác có cảm giác thân thiết dịu dàng.” Phương Hữu Bang giáo huấn.

Phương Tử Cầm vẫn hướng về trước, không nói một lời nào.

Phương Hữu Bang luôn luôn chú trọng cách ăn mặc. Đã vào tuổi trung niên, dáng người của ông đã có chút ít phát phì, hai bên tóc mai điểm bạc, gương mặt ngày xưa bóng láng giờ đã hiện lên vài nếp nhăn, nhưng mà tất cả đều không ảnh hưởng đến sức hấp dẫn của ông, cũng không cản trở được những tình sử phong lưu của ông ta. Nhìn thấy Bố mình, Phương Tử Cầm không khỏi buồn bực nghĩ, con gái của mình đã lớn như thế nào rồi mà còn tự nhiên tung hoành ở tình trường?

Phương Hữu Bang ngồi cùng Phương Tử Cầm còn anh lái xe ngồi phía trước. Đã hơn mười ba năm, Bố cô vẫn thích có người lái xe, năm đó Bác Triệu về hưu sớm nên xe cũng thay đổi tài xế.

“Nhớ kỹ, phải tươi cười, không được có bộ mặt lạnh như băng đó. Hôm nay con phải làm quen với một nhân vật mới từ Mỹ trở về, anh ta đã tạo tiếng vang không nhỏ trong giới xã giao, đó là Lan Đạo Uy.” Phương Hữu Bang lấy giọng ra lệnh với Phương Tử Cầm.

“Lan Đạo Uy? Người phụ trách của Công ty Máy Tính Tường Dự? Tử Cầm nhướn mày lên hỏi.

“Đúng vậy, đúng là anh ta, làm sao con biết?”

“Buổi trưa hôm nay con đã gặp anh ta, anh ta đã cướp của con một dự án nắm chắc thành công.” Phương Tử Cầm lên tiếng.

“Ừ, cái này cũng khó trách, hiện tại không biết có bao nhiêu người muốn kết thân với anh ta. Con thua cũng không oan uổng, ngay cả Công ty Chấn Long cũng vì anh ta mà tổ chức buổi tiệc tối nay.” Phương Hữu Bang vẻ mặt hứng thú nói.

Tưởng tượng Lan Đạo Uy với ánh mắt đầy vẻ bồn chột, Phương Tử Cầm trong bụng nổi giận. “Chẳng qua chỉ là người phụ trách của một công ty máy tính, không nên làm lớn như vậy chứ.” Cô không cho là đúng, hừ một tiếng.

“Thái độ của con thật quá quái! Sự thực, Công ty máy tính Tường Dự là của em trai anh ta, anh ta chỉ ra mặt giúp trong trường hợp đặc biệt thôi, anh ta là Giám đốc điều hành kiêm Phó chủ tịch của Tập đoàn Tài chính Tường Duệ.” Mắt Phương Hữu Bang lóe lên tia sáng hưng phấn, giống như là nhìn thấy một khúc thịt béo trước mặt.

Phương Tử Cầm đối với hai chữ “Tường Duệ” cũng không xa lạ. Gần đây trên thương trường mọi người cũng hay bàn tán, Tường Duệ sở dĩ có lợi thế hơn những công ty đầu tư khác là vì nó xuất thân từ nước Mỹ, lấy ưu thế của đồng đô la Mỹ thu mua bất động sản. Ngần ngừ trong vòng một năm, đã thu tóm không ít mấy công ty lớn ở Đài Loan, từ từ lớn mạnh đe dọa những công ty đầu tư khác.

Thật ra cô cũng không biết người phụ trách Tường Duệ chính là Lan Đạo Uy, khó trách Nghiêm tổng lại thay đổi chú ý, hai người lúc đó nhất định có hiệp ước riêng.

“Cùng Lan Đạo Uy kết giao thật đáng sợ. Bố cũng đừng bắt con phải làm quen với anh ta, con không có hứng thú.” Không biết vì lý do gì, trực giác mách bảo cho Phương Tử Cẩm biết Lan Đạo Uy là một người nguy hiểm, từ khi bước vào thương trường cho đến nay, chưa có ai có thể tạo cho cô cái cảm giác bất an này.

“Nói gì ngốc thế! Mượn sức của anh ta đối với chúng ta rất có lợi, Tường Duệ tài chính hùng hậu, nhân tài lại nhiều, con làm quen với anh ta có cái gì không tốt?” Phương Hữu Bang phản bác.

“Người ta tài chính hùng hậu cũng không cần đến chúng ta, cẩn thận nhìn người kéo kết giao phải giặc thì sẽ bị ăn đến không còn một mảnh xương. Bố cũng đừng cùng anh ta có quan hệ kết giao gì cả.” Tử Cẩm lạnh lùng phân tích, một mặt dùng ánh mắt sắc bén nhìn Bố mình.

Phương Hữu Bang không được tự nhiên thay đổi thế ngồi, dưới ánh mắt trong suốt sáng ngời của con gái có vẻ có chút áy náy, nhưng chỉ sợ tất cả đều không còn kịp rồi. Trong vài năm gần đây, công ty không hề phát triển, mà ông theo tâm lý đầu cơ đã đem toàn bộ tài chính của công ty mua cổ phiếu thị trường, ai biết được giá trị giảm sút. Mất thấy công ty của chính mình gây dựng sắp sụp đổ, ông không cam tâm. Tài chính đầu tư không sinh lợi, nguồn kiếm tiền suy nhất chính là cô con gái đang lãnh đạo công ty thiết kế máy tính. Nhưng toàn bộ số tiền kiếm được cũng không đủ để bù đắp số thiệt hại. Cho nên lối thoát duy nhất chính là dùng bất động sản hiện có để thế chấp vay tiền của Tường Duệ hóa giải nguy cơ của công ty.

Không có sự đồng ý của Tử Cẩm, mà chính ông cũng không dám cho con gái biết, ông đã tự ký kết hợp đồng với Lan Đạo Uy mong là tài sản sẽ nhanh chóng lớn dần lên. Nếu không thì đừng nói là toàn bộ công ty đều mất hết mà cả mạng e là cũng không còn.

Vì thế ông nhất định phải đem con cờ tiếp theo ra quân, Tử Cẩm là hy vọng duy nhất của ông. Cô vừa xinh đẹp lại thông minh, nếu có thể lấy được lòng của Lan Đạo Uy như vậy ông có thể hóa dữ thành lành.

“Tóm lại, tất cả mọi việc con đừng nghĩ tới, chỉ cần làm theo lời của Bố là được. Mượn sức của Lan Đạo Uy đối với chúng ta tuyệt đối có lợi không hại.” Phương Hữu Bang có chút phiền não hóa giận, quát khê.

“Con không có hứng thú.” Phương Tử Cẩm lạnh lùng, giọng nói có ý không thỏa hiệp.

“Con đừng không biết tốt xấu! Rất nhiều người phải cúi đầu để được lòng của anh ta, con nghĩ vì cái gì mà Đồng gia phải bỏ công làm yến tiệc chiêu đãi? Còn muốn đem chính con gái của mình Đồng Viện Viện ra giới thiệu cho anh ta!” Phương Hữu Bang gầm lên giận dữ.

Phương Tử Cẩm một chút cũng không kích động, những năm gần đây cô đã sớm học được cách đối phó với những cơn tức giận của Bố. “Tranh giành tình cảm với người khác không phải là chuyên môn của con, không phải việc của con”

“Con muốn ta tức chết phải không? Lan Đạo Uy chính là viên kim cương ngàn năm, bất kể là tướng mạo thân thể hay tài năng đều là số một, đây là đối tượng mà con có đốt đuốc cũng tìm không ra!”

“Con không có phúc để hưởng.” Cô vẫn là một khuôn mặt lạnh như băng.

“Được, ta nói nhỏ nhẹ con không nghe, đừng nghĩ là Công ty Tư Tài vẫn y như vậy nhé. Lúc trước ta đã đầu tư tài chính không ít, tất cả đều đứng tên ta. Ta đều có thể đem chúng bán đi, hoặc chuyển quyền kinh doanh.”

“Bố đừng quá đáng, Tư Tài là của con.” Phương Tử Cẩm phản nộ phản đối lời Phương Hữu Bang.

“Nó chính là của con, chỉ cần con giúp ta mượn sức của Lan Đạo Uy, ta sẽ đem Tư Tài chuyển sang tên con.”

Phương Tử Cẩm mở to hai mắt lửa giận bốc lên, máu trong cơ thể sôi trào mãnh liệt, không nghĩ tới Bố cô lại dùng việc này uy hiếp cô, đối với con gái của mình cũng dùng thủ đoạn vô sỉ, vô tình này.

Cô cố gắng dụi lại cơn giận của mình nhưng vẫn mím môi xinh đẹp. “Con sẽ cố gắng hết sức thử xem, nhưng con không thể cam đoan mình có sức quyền rũ lớn như vậy, có thể lọt vào mắt xanh của anh ta.”

“Đừng cho là ta không biết con đang nghĩ gì, ta biết là con có thể làm được. Con là con gái của ta, ta tin tưởng con, chỉ cần con làm hết sức mình, đem hết sự quyến rũ của mình ra để mê hoặc anh ta, nhất định có thể thành công.” Phương Hữu Bang ánh mắt sắc bén nhìn con gái chằm chằm, giọng nói lí trí quyền uy.

Phương Tử Cầm không nói nhìn thẳng phía trước, trong lòng mơ hồ đau đớn. Bản thân cũng biết Bố cô là một người tiểu nhân, cũng biết bản thân mình trong lòng ông ấy cũng chỉ là một quân cờ có thể lợi dụng, nhưng vì cái gì mà cảm thấy bị thương, đau lòng? Chao ôi.

Phương Hữu Bang thấy con gái không lên tiếng, sắc mặt chuyển sang ôn nhu nói: “Kỳ thật Bố cũng muốn tốt cho con, tuổi con cũng không còn nhỏ, tìm một nơi tốt mà nương thân, đừng ở bên ngoài bôn ba, một chết đi được?”

Phương Tử Cầm một mực nhìn về phía trước, lấy giọng kết thúc câu chuyện: “Bố yên tâm, con sẽ hết sức giúp Bố làm việc này, nhưng Bố phải nhanh chóng đem Tư Tài chuyển sang tên con.” Chỉ có như thế về sau cô mới có quyền độc lập kinh doanh, sẽ không bị Bố khống chế, uy hiếp.

Nói xong, trong xe rơi vào tĩnh lặng, không khí trầm xuống khiến người khác cảm thấy bất an, dọc đường đi hai bố con chìm vào suy nghĩ của riêng mình, không hề nói với nhau nửa câu, giống như hai người xa lạ mới lần đầu gặp mặt.

Hết c2

5. Chương 3

Xe đi vào một biệt thự có hoa viên vô cùng rộng lớn ở triền núi Dương Minh, Phương Tử Cầm và bố đang xuống xe, từ cửa lớn có thể loáng thoáng nghe được tiếng cười đùa truyền đến, trong phòng đèn sáng huy hoàng, ánh sáng truyền ra đến bên ngoài, dự báo sắp có tiệc tùng của nhà giàu.

Dạ hội được cử hành ở đại sảnh rộng lớn, vì sở thích và thói quen của Lan Đạo Uy nên buổi tiệc này được tổ chức theo phương thức châu âu, buffet. Trong đại sảnh xếp hai dãy bàn dài phủ nhung điểm trang bằng hoa hồng ti, trên bàn đã sớm bày nhiều loài thức ăn, mặn có ngọt có, mùi vị rất thơm, màu sắc rất đẹp.

Phương Tử Cầm đứng ở lối vào đại sảnh, tay trái khoắc lấy tay của bố, cô hít vào một hơi thật sâu, cô biết chính mình sắp bước vào nơi hang hùm miệng sói tương tự như chiến trường thời xưa, cô tạo ra một bộ dáng tự tin tao nhã, cười tươi diễm lệ nhìn mọi người, cùng bố chậm rãi bước vào đại sảnh.

Cô ngẩng đầu nhanh chóng xem xét quang cảnh của đại sảnh, hội trường bố trí cực kì xa hoa, khách mời đều là những người có tiếng tăm trong giới thượng lưu, đàn ông đều vận âu phục thật phong độ, phụ nữ phục trang cũng thật diễm lệ, tất cả đều phô ra dáng vẻ đẹp nhất của mình. Như vậy đủ để thấy xã hội thượng lưu Đài Bắc xem trọng Lan Đạo Uy đến mức nào.

Đây là sự thật tàn khốc, trên thương trường người gian ta trá, đấu đá lẫn nhau, nhưng bao bọc bên ngoài lúc nào cũng là vẻ đường mật hoa lệ. Đối với những việc này Phương Tử Cầm đã không xa lạ và cô cũng đã sớm học được những điều hay ở đó, vận dụng đủ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích của mình. Cô đã sử dụng vẻ đẹp, dáng người, tiểu xảo ... của mình làm vũ khí lợi hại. Cô đã rất quen thuộc các quy tắc của trò chơi.

Nhưng đêm nay, trong lòng cô xuất hiện một nỗi bất an không hiểu được, lòng bàn tay thấm mồ hôi, thần kinh căng thẳng, mỗi bước đi khủng hoảng trong lòng ít nhiều lan tỏa. Cái cảm giác này thật khó chịu, từ trước đến nay cô chưa từng hãi sợ điều gì nhưng đây là lần đầu cô không nắm chắc bản thân mình, nỗi chán chường thế giới phù hoa ẩn giấu trong lòng lâu nay có cơ hội mà bộc phát.

“Phương tổng, Tử Cầm, cảm ơn hai người đã nỗ lực.” Phương Tử Cầm cùng bố bước vào đại sảnh không lâu, Đồng tổng vẻ mặt lịch thiệp chạy đến tiếp đón.

“Đồng tổng, ông cũng thật tài tình, có thể tổ chức một buổi tiệc linh đình như vậy.” Phương Hữu Bang cũng cười nói.

“Quá khen, quá khen!” Đồng tổng khiêm tốn trả lời, trên mặt có vẻ đắc ý. “Tử Cầm, con càng lớn càng xinh đẹp, nhân dịp thế này con cũng nên cùng bác khiêu vũ một bài nhé.” Đồng tổng chuyển sang nhìn Tử Cầm, vẻ mặt thân mật cười.

Phương Tử Cầm cười nhưng không nói gì, cô nhìn ngắm quang cảnh của buổi tiệc, xem ra vì lấy lòng Lan Đạo Uy, Đồng tổng đúng là đã bỏ ra nhiều công sức.

& & &

Dạ tiệc tiến hành thuận lợi, cả đại sảnh tràn ngập ánh đèn lữ lượt đổi màu, duy chỉ có nhân vật chủ yếu của buổi tiệc là chưa xuất hiện.

Đột nhiên gian đại sảnh náo nhiệt lại tĩnh lặng, mọi người nhanh chóng hướng ra cửa đại sảnh, Phương Tử Cẩm vẫn đứng yên một bên nhìn từ phía xa.

Một tràng những lời chào hỏi, tiếp đón, hàn huyên vang lên tràn ngập cả đại sảnh, mọi người đang tụ tập nhanh chóng rẽ ra thành một con đường. Phương Tử Cẩm nhìn lên xuất thần, Lan Đạo Uy trong bộ Tuxedo màu đen, dáng người cao lớn làm cho người ta có cảm giác bị áp bức, nhưng cử chỉ của anh lại tao nhã, hành động nhanh nhẹn, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Bên cạnh Lan Đạo Uy là một cô gái có đôi mắt thông minh, khuôn mặt mang nét lai phương Tây. Phương Tử Cẩm nhíu mày, cô chưa từng gặp cô gái kia ở trong giới xã giao.

Đang lúc Phương Tử Cẩm suy nghĩ thì một bóng dáng y phục màu hồng lao đến ôm chặt cô gái lai kia. Cô định thần nhìn lại, thì ra cô gái mặc lễ phục màu hồng kia chính là viên ngọc minh châu của Đồng Tổng – Đồng Viện Viện.

“Cô gái ở bên cạnh Lan Đạo Uy chính là em gái của anh ta, lại là bạn học của của Đồng Viện Viện ở bên Mỹ, hai người họ thật thân thiết.” Không biết từ khi nào Phương Hữu Bang đến gần con gái, lên tiếng giải thích.

Phương Tử Cẩm không có phản ứng gì, chỉ là trong lòng bàn tay cô ẩm mồ hôi.

Phương Hữu Bang lại thấp giọng cảnh báo. “Con mau tìm cách đến gần Lan Đạo Uy đi, có rất nhiều cô gái danh môn nhanh tay nhanh chân, con không được làm người đến sau.”

Phương Tử Cẩm có chút di động, cô đi về phía một nhóm đàn ông vô vị, đồng loạt nhóm đàn ông này mắt sáng rực đứng lên, vẻ mặt vô cùng hưng phấn và ái mộ lộ liễu.

Cô tự nhiên cười cười nói nói cùng nhóm này, dáng vẻ yêu kiều phong tình, nhìn động lòng người rồi lại lãnh đạm, không thể với tới. Một người con gái tràn ngập mâu thuẫn như vậy làm cho đàn ông khát vọng tìm tới đến tận cùng để đạt được cô. Đây cũng chính là một nguyên nhân khiến cho Phương Tử Cẩm nổi tiếng trong giới thượng lưu.

Cả đại sảnh vô tình hình thành làm hai nhóm, một là lấy Lan Đạo Uy làm trung tâm vây quanh là những cô gái yêu kiều, nhóm còn lại thì Phương Tử Cẩm là trung tâm có các chàng vây quanh.

Lan Đạo Uy vừa vào liền chú ý đến Phương Tử Cẩm, chiếc áo sườn xám cổ điển Trung Quốc ôm lấy dáng người đẹp của cô. Eo nhỏ, đôi chân thon dài trắng nõn của cô khiến khích ánh mắt của đàn ông, khuôn mặt toát ra vẻ lạnh nhạt tựa như mọi chuyện trước mặt đều không quan hệ đến cô.

Lan Đạo Uy yên lặng khiến cho em gái chú ý, cô nhìn theo ánh mắt của anh trai liền thấy Phương Tử Cẩm bị một nhóm đàn ông vây quanh.

“Cô gái kia là ai vậy? Phong lưu cũng không thua gì anh trai mình!” Cô hất cằm về phía Phương Tử Cẩm ra ý hỏi.

“Cô ấy tên là Phương Tử Cẩm, là con gái của chú Phương.” Đồng Viện Viện hiền lành trả lời.

“Là một con bướm nổi danh trong giới xã giao, chuyên môn quyến rũ đàn ông!” Một giọng nói khinh miệt vang lên. Chủ nhân của giọng nói là Đồng Ngải Vi, là chị họ của Đồng Viện Viện, cô ta luôn đối đầu với Phương Tử Cẩm.

Cô ta nhìn thấy ánh mắt của Lan Đạo Uy dành cho Phương Tử Cẩm, trong lòng lửa ghen tức không ngừng thiêu đốt, Phương Tử Cẩm đáng chết, luôn có thể dễ dàng thu hút đàn ông. Bỗng nhiên trong lòng cô ta có ý gian, khóe miệng mỉm cười ác ý quỷ quyệt.

“Thôi thì như vậy đi, chúng ta cũng giới thiệu cho Lan tiên sinh quen biết, Tử Cẩm cùng chúng ta cũng khá thân mà!” Đồng Ngải Vi nói với Lan Đạo Uy rồi lập tức dẫn mọi người đi về phía Phương Tử Cẩm.

Phương Tử Cầm liếc mắt thấy Đồng Ngải Vi cùng mọi người tiến về phía mình, không cần suy nghĩ, cô ta hiển nhiên là nhắm vào mình. Cô rất hiểu Đồng Ngải Vi, cô ta tìm đến nhất định là không có chuyện tốt, cũng có thể cô ta muốn trước mặt mọi người đem cô ra làm trò cười.

“Tử Cầm, đã lâu không gặp, cô vẫn được hoan nghênh nhỉ.” Đồng Ngải Vi nửa thật nửa giả nói. “Tôi nghĩ cô chưa biết Lan tiên sinh và em gái phải không?” trong giọng nói có phần dương dương tự đắc.

Phương Tử Cầm thản nhiên nói. “Tôi chờ cô giới thiệu ấy mà!”

“Lan tiên sinh, cô đây chính là Phương tiểu thư, cô ấy rất nổi tiếng trong giới xã giao. Không biết có bao nhiêu đàn ông vì muốn lấy lòng của cô đây mà sứt đầu mẻ trán, cũng vì vậy mà thân tàn ma dại.” Trong lời nói của Đồng Ngải Vi ý châm biếm đã quá rõ ràng.

“Cô đề cao tôi quá rồi, Ngải Vi, tôi làm gì có năng lực lớn như vậy.” Phương Tử Cầm duy trì vẻ lạnh lùng, ngữ khí bình thản.

“Trương thiếu gia đối với cô vẫn si tình không thôi, hiện tại không biết như thế nào rồi? Nghe nói anh ta vì quá si tình, nên uống thuốc ngủ quá liều thì phải?” Đồng Ngải Vi pha trò một cách ác ý.

Đồng Viện Viên lấy khuỷu tay khẽ chạm Đồng Ngải Vi, vẻ mặt không đồng ý hô: “Chị ... đừng nói!” Cô tuy không thân lắm với Phương Tử Cầm nhưng bản tính cô hiền lành, không thích nói chuyện thị phi, huống hồ Phương Tử Cầm xinh đẹp, có tài làm cho cô có thiện cảm.

Phương Tử Cầm nhìn Đồng Viện Viên mỉm cười thân thiện, sau đó chuyển hướng sang Đồng Ngải Vi, nếu cô ta muốn tấn công, cô sẽ không cho cô ta thỏa mãn, đối với những người có ý khích bác người khác tốt nhất là lấy thủ làm tiến. Tử Cầm chậm rãi trả lời: “Cho tới bây giờ chỉ nghe phụ nữ vì đàn ông mà tự sát, chứ chưa ai thấy đàn ông vì phụ nữ mà không muốn sống. Tôi thật không dám tin tưởng mình có khả năng lớn như vậy, có lẽ Trương tiên sinh vì mất ngủ nên uống thuốc hơi quá liều mà thôi!”

Mọi người vừa nghe ồ lên một hồi, bởi vì theo tin tức mọi người biết được, Trương thiếu gia lúc tự sát có để lại một di thư, bên trong kể lại anh có tình cảm đơn phương với Phương Tử Cầm. May mắn thay anh sớm được người giúp việc phát hiện mà giữ được tính mạng. Phương Tử Cầm trong giới xã giao có biệt hiệu “người đẹp băng giá”, xem ra mỹ danh này là thực.

Đồng Ngải Vi tức giận nhìn Phương Tử Cầm vẻ mặt bình tĩnh, ngay cả khi cô ta khích bác đều không thể khiến gương mặt hoàn mỹ biến sắc, cười tươi như hoa. Đồng Ngải Vi không tự chủ được, dữ tợn đứng lên.

“Cô cũng thật vô tình! Vậy còn chuyện của anh tôi cô nói thế nào? Anh tôi đã vì cô mà uống rượu gây tai nạn xe làm mình bị thương, cô một câu an ủi cũng không có!” Đồng Ngải Vi phẫn uất trách cứ.

Về mặt Phương Tử Cầm trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, giống như có một tầng sương lạnh bao phủ, ánh mắt nhìn thẳng Đồng Ngải Vi, cô nói rõ ràng: “Trong giới này mọi người ai cũng biết anh cô thích uống rượu, lái xe lại nhanh, đụng xe gây thương tích cho người khác sao không thấy ai truy cứu mà lại đổ mọi tội lỗi cho tôi.” Ánh mắt cô sáng tỏ mà thản nhiên, giọng nói lạnh như băng mà lợi hại, làm khí thế của Đồng Ngải Vi giảm đi phân nửa.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người xung quanh không ai lên tiếng, chỉ thấy Phương Tử Cầm không hề e dè nhìn mọi người rồi bỗng dừng mỉm cười thật xinh tươi, tiếng cười như tiếng nhạc vang lên. “Chúng ta đừng nói chuyện nhảm chán đó nữa! Nào, chúng ta làm cho khách quý chê cười rồi.” Cô vừa nói vừa nhìn Lan Đạo Uy, mắt hạnh xinh đẹp ánh lên nét cười.

Cô nói xong, mọi người lộ vẻ thích thú mỉm cười, chậm rãi tản ra, Đồng Viện Viên cùng chị họ cũng đi về phía bàn tiệc. Trong nháy mắt chỉ còn lại Phương Tử Cầm đối mặt với Lan Đạo Uy cùng cô em gái cười tươi, mặt mày sáng láng.

“Ôi! Cô thật là thẳng thắn, cô là người đầu tiên làm cho tôi thấy thú vị nhất kể từ khi quay về Đài Loan.” Em gái Lan Đạo Uy tròn hai mắt, vẻ mặt hứng khởi kêu lên.

Phương Tử Cầm ra vẻ kinh ngạc, nhún vai, “Thật vậy sao? Mình cứ tưởng người giống như mình ở Đài Bắc đây đường ấy mà.”

Hai cô gái linh hoạt nhìn nhau đánh giá đối phương rồi không hẹn đồng loạt mỉm cười.

“Mình xin giới thiệu, mình tên là Kỉ Tụng Nhã, là em của vị Lan Tiên sinh nổi tiếng này.” Cô vừa nói vừa đưa tay ra cho Phương Tử Cầm, lời nói không quên nhắc đến anh trai mình.

“Bạn họ Kỉ?” Phương Tử Cầm nghi hoặc hỏi.

“Nói đến chuyện này thật dài, Bố mình là người Trung Quốc, mẹ mình là người Mỹ, ông ngoại cho bố được cưới mẹ với điều kiện bố mẹ mình phải cho con trai lớn kế thừa tên họ và sự nghiệp của ông ngoại.” Kỉ Tụng Nhã nói một hơi, biểu hiện thật hứng khởi và sinh động.

“Thực sự thú vị, mình nghĩ toàn bộ câu chuyện chắc lại càng hấp dẫn hơn.” Phương Tử Cầm hơi tò mò nói. Đối với cô, kiểu hôn nhân khác sắc tộc này cũng tràn ngập ảo tưởng lãng mạn.

Lan Đạo Uy đứng bên cạnh không nói một câu, chỉ lấy ánh mắt bao trùm lên người Phương Tử Cầm. Phương Tử Cầm bắt buộc chính mình không chú ý đến ánh mắt của anh nhưng dường như nó tỏa nhiệt làm cả người cô nhột nhạo không thôi.

Ngay lúc đó, Đồng tổng đi tới mời Lan Đạo Uy cùng Kỉ Tụng Nhã ra giới thiệu cùng giới doanh nhân Đài Bắc.

Khi hai người rời đi, Phương Tử Cầm bắt giác thở dài nhẹ nhõm, sự tồn tại mạnh mẽ của Lan Đạo Uy là một loại cảm giác mà cô chưa từng trải qua. Tốt nhất là tạo một ít khoảng cách với anh!

& & &

6. Chương 3.2

Dạ tiệc tiến hành được một nửa, Đồng tổng vỗ tay cho mọi người chú ý, khi ánh mắt mọi người hoàn toàn tập trung vào ông, ông mỉm cười nói: “Đêm nay tôi đã đặc biệt chuẩn bị một dàn nhạc cho mọi người, còn có sàn khiêu vũ lớn, hy vọng mọi người khiêu vũ thật vui vẻ, chúng tôi xin mời Lan Đạo Uy tiên sinh mở màn.”

Lan Đạo Uy hơi vuốt cằm, chậm rãi đi vào giữa sàn, gương mặt anh tuấn cương nghị, dáng vẻ phong lưu, khí chất quý tộc, thu hút ánh nhìn của mọi người ở đây. Phương Tử Cầm không thể không thừa nhận, anh quả thật không giống người thường, quyến rũ hơn người.

“Mời Lan tiên sinh lựa chọn một bạn gái để khiêu vũ mở màn.” Đồng tổng vừa nói, vừa ngắm hướng con gái của mình, hy vọng cô có thể được chọn.

Lan Đạo Uy quét mắt nhìn một vòng, khóe miệng nhếch cười thật gợi cảm rồi cất bước kiên định đi về phía Phương Tử Cầm.

Trong đám đông mơ hồ truyền đến tiếng ồ kinh ngạc, Phương Tử Cầm chỉ nghe tiếng tim mình đập loạn giống như tiếng vũ khí va chạm vào nhau, loại phản ứng cùng cảm giác xa lạ này lệnh cho cô đứng lên, niềm xúc động dâng lên cổ. Nhưng chân của cô dường như bị đóng đinh không thể nhúc nhích, trong giây lát Lan Đạo Uy đã đứng trước mặt cô, tao nhã đưa tay ra mời. Phương Tử Cầm ngẩng đầu nhìn anh, cô biết anh cao lớn nhưng không nghĩ đến khi mình đứng bên cạnh anh lại có vẻ nhỏ bé yếu ớt như vậy. Trong đầu cô xuất hiện một ý niệm, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh! Nhìn vào cặp mắt sâu tựa biển cả của anh, cô dường như bị thôi miên đi về phía trước, đưa bàn tay ngọc ngà cho anh, mặc anh dẫn cô vào giữa sàn khiêu vũ.

Lúc này dàn nhạc trỗi lên một điệu valse nhẹ nhàng lãng mạn tuyệt vời, ánh mắt mọi người mới rời khỏi đôi trai tài gái sắc giữa sàn, họ đều tự tìm bạn nhảy gia nhập vào cùng khiêu vũ.

Phương Tử Cầm cố tình không chú ý đến bàn tay của Lan Đạo Uy đặt bên hông cô, đôi mắt cô nhìn xuống, cô sợ khi phải đối diện với ánh mắt của anh.

“Em muốn nhìn chăm chăm vào mặt đất khi khiêu vũ cùng tôi à? Tôi khiêu vũ cũng không đến nỗi tệ, tuyệt đối sẽ không dẫm vào chân em đâu.” Lan Đạo Uy lên tiếng bông đùa.

Phương Tử Cầm không khỏi buồn cười, cô nâng mặt lên nhìn anh, trong mắt ánh lên tia cười: “Anh à, anh rất cao, tôi chỉ sợ cổ mình không chịu nổi cho đến hết điệu nhạc.”

Lan Đạo Uy vô tội nhún vai: “Người cao một mét tám lăm ở Mỹ thực sự là bình thường, có điều con gái Phương Đông thật nhỏ nhắn.” Anh nhìn đỉnh đầu của Phương Tử Cầm đang ở trước ngực của mình rồi nói.

Phương Tử Cầm nhướn mi, mắt hạnh lườm anh. “Nhưng cũng đừng bị bề ngoài của chúng tôi đánh lừa, đáng người nhỏ nhắn không có nghĩa là đơn giản, thu phục một con mãnh sư không chỉ cần dựa vào sức mạnh.” Giọng của cô thoải mái tự nhiên, khẽ mang một chút ẩn ý.

Lan Đạo Uy cười một tiếng trầm thấp, ánh mắt sáng ngời nhìn cô. “Em đang cảnh báo tôi đấy à? Tôi nghĩ tôi đang muốn biết bộ dạng như mèo giương móng vuốt lợi hại cùng cái mặt nạ lạnh như băng của em đang ẩn giấu cái gì...” Anh ghé sát vào tai của Phương Tử Cầm chậm rãi mà gợi cảm nói, mỗi một lời nói giống như thổi một hơi nhẹ vào tai cô, làm cho cô run lên nhè nhẹ.

Phương Tử Cầm cố gắng định thần, nhìn Lan Đạo Uy mỉm cười thật quyến rũ rồi cố ý dựa vào ngực anh. “Anh chưa từng nghe lòng hiếu kỳ đủ để giết chết một con mèo à? Tôi không có đặc biệt như vậy đâu, anh đừng lo lắng như thế. Nhưng dù sao tôi cũng có hân hạnh là có thể cùng anh tán gẫu. Dù sao có thể giành được sự chú ý của anh là ước vọng của biết bao cô gái, tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này đâu.” Phương Tử Cầm nói xong hoàn toàn không lưu ý đến vẻ mặt Lan Đạo Uy hơi trầm xuống. Thấy anh không phản ứng gì, cô tiếp tục lên tiếng. “Tôi cũng bố rất cảm ơn anh chiều cố, nếu có việc gì cần anh cũng đừng khách sáo, cứ việc giao cho tôi.” Phương Tử Cầm tự nghĩ mình đã nói một câu thật hợp tình hợp lý hẳn là rất hợp ý Lan Đạo Uy, ai ngờ tay anh đặt bên hông cô đột nhiên siết mạnh, làm cô như muốn ngộp thở. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lan Đạo Uy, sắc mặt anh âm trầm dọa chết người, hai con mắt nheo lại thành một đường, bên trong mơ hồ ánh lên tia phẫn nộ. Bàn tay bên hông cô siết chặt mơ hồ để lộ một cơn tức giận.

Lan Đạo Uy ôm Phương Tử Cầm, xoay nhẹ mấy vòng, mang cô từ sàn khiêu vũ đi vào hoa viên ở bên ngoài đại sảnh.

Không đợi chân cô chạm đất, anh dùng lực kéo cô hướng về thân mình làm cho cô dính chặt vào anh, thân thể hai người dính vào nhau không tìm ra một khe hở.

Phương Tử Cầm hoảng sợ thở hổn hển, nâng mặt lên nhìn vào hai mắt âm u thâm trầm của anh, đôi môi anh mím chặt, thoát nhìn cương nghị mà lạnh lùng, khiến cô cảm thấy bị uy hiếp không thôi.

Lan Đạo Uy lạnh lùng uy hiếp. “Không được xem tôi là trò chơi, tôi thích phụ nữ thông minh nhưng không thích phụ nữ tính toán, thủ đoạn.” Môi anh cách mặt cô trong gang tấc, hơi thở ấm áp pha lẫn mùi rượu nhẹ phả vào mặt cô.

Sau giây phút sợ hãi ngẩn ngui, trong lòng bốc lên lửa giận, Phương Tử Cầm hất cằm trầm giọng nói: “Anh thích phụ nữ như thế nào không liên quan đến tôi, tôi chỉ là đề nghị chúng ta giúp đỡ nhau trong chuyện làm ăn mà thôi, không có nói gì đến chuyện thủ đoạn, tính toán, Lan tiên sinh thật là chuyện bé xé ra to rồi.” Cô tưởng rằng nói như vậy sẽ khiến Lan Đạo Uy cảm thấy hổ thẹn mà thả mình ra ai ngờ anh lại thấp giọng cười, hai mắt không hề khách khí thậm chí có phần chế giễu nhìn khắp người cô.

“À! Hỗ trợ hay giúp đỡ gì thì cũng phải có cái giá của nó. Tôi không cần tiền bạc đâu... nhưng nếu em trả giá bằng thân thể mình? Em nghĩ là em có đáng giá như vậy không?” Lan Đạo Uy tà ác nói xong, anh không kiêng nể gì liếc cô bằng ánh mắt xem thường, bàn tay không yên phận trên hông cô dời xuống một chút.

Phương Tử Cầm cảm thấy máu huyết xông lên não, cô tức giận không nhịn được mắng to: “Anh là đồ hạ lưu, đừng vọng tưởng là sẽ đụng đến tôi, ngay cả hôn tay tôi anh còn không xứng, anh là người tiền cổ chưa tiến hóa, đồ dã man thô bỉ.”

Lời còn chưa mắng xong, Lan Đạo Uy lập tức nâng cằm của cô lên, cúi đầu hung hăng hôn môi cô, anh hôn cô một cách vô tình, thô lỗ không ngừng tra tấn các giác quan của cô.

Mới đầu Phương Tử Cầm kịch liệt giãy dụa, hai nắm tay không ngừng đánh vào ngực anh nhưng đột nhiên đầu lưỡi Lan Đạo Uy thâm nhập thật sâu vào trong miệng cô làm cả người cô như có điện chạm, không thể nhúc nhích.

Cho tới bây giờ cô chưa từng bị hôn như vậy, thật sự không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, ý thức hỗn độn không rõ, chỉ biết dựa chặt vào anh để tránh bản thân mình không

chịu nổi mà ngã xuống.

Cuối cùng Lan Đạo Uy buông môi cô ra nhưng một tay vẫn đang nắm chặt cằm của cô ép cô nhìn thẳng vào mình. “Có một điểm em nói đúng, tôi không phải là những gã đàn ông lịch sự ở đây, em cũng đừng dùng cái bộ dạng đối phó với bọn người kia bày ra trước mặt tôi.” Ánh mắt anh sắc bén sáng ngời, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Phương Tử Cầm không cho cô trốn tránh. “Nếu em muốn xem tôi là trò chơi thì tôi sẽ chiều, nhưng tôi cảnh báo cho em trước, tôi là người chơi đến cùng, hơn nữa sẽ không để lại đường sống cho bất kì ai. Đến lúc đó...” Anh cố tình dừng lại, thả lỏng cằm cô rồi dùng ngón tay cái vân vê đôi môi cô bị anh hôn sưng đỏ. “Em phải trả giá đắt hơn là em nghĩ đấy...” Anh kề môi sát tai cô, lấy giọng trầm thấp cực kì nguy hiểm mà nói.

Phương Tử Cầm cố gắng trấn tĩnh, cũng cố gắng đứng vững trên đôi chân run rẩy mềm nhũn của mình. Cô nâng đầu lên trừng mắt nhìn anh, đôi mắt to mang theo vào phần mơ màng, hai gò má bỗng dưng cũng đỏ hồng lên. “Anh đừng nghĩ là có thể dọa được tôi, đây là Đài Loan không phải nước Mỹ, anh không thể muốn làm gì thì làm!”

“Tôi luôn luôn là muốn làm gì thì làm, chỉ cần tôi nghĩ là được thì không có gì không được!” Lan Đạo Uy nở một nụ cười nhưng trong mắt lại thâm trầm một tia sáng lợi hại cùng nguy hiểm, như là ánh mắt thợ săn tìm được con mồi.

Phương Tử Cầm không động đậy, trong lòng mơ hồ có điểm bất an và nghi vấn, nhưng cô vẫn quật cường trả lời. “Anh tiết kiệm hơi sức đi! Tôi với anh không hề có quan hệ cho dù là chuyện công hay tư, hoàn toàn không liên hệ. Tôi tin tưởng chính mình, mặc kệ là trong hiện tại hay tương lai sẽ không đi chung con đường với anh.”

Chỉ thấy Lan Đạo Uy cười nói: “Nếu tôi là em, tôi sẽ không nói mạnh miệng như thế đâu, tôi có dự cảm chúng ta sẽ còn gặp lại, sự tình sẽ trở nên rất thú vị đấy.” Nói vừa xong, anh nhanh chóng hôn lên môi cô một cái, sau đó nhẹ nhàng đi vào đại sảnh.

Nhìn anh đi xa, Phương Tử Cầm cuối cùng không chống đỡ nổi hai chân đang run rẩy nữa, cô ngồi sụp trên ghế đá trong hoa viên, cả người đột nhiên hơi run lên.

Thật sự là đáng sợ, Phương Tử Cầm trong lòng thầm nghĩ.

Cô chưa từng bị ai hôn, cũng chưa từng bị ai ôm thân mật như vậy, cô thường giữ khoảng cách nhất định với đàn ông, đối phó với đàn ông trên thương trường cho đến nay cô chưa từng thất bại. Cô cũng phải thừa nhận với tiểu xảo linh hoạt, thái độ hào phóng, xinh đẹp lại có năng lực đối đáp với nam giới của mình là bất bại. Nhưng tối nay cô hoàn toàn thất bại, năng lực tự chủ của Lan Đạo Uy quả là cực tốt, đôi mắt sáng rực của anh khiến cho người khác không thể lẫn trốn, cả người phát ra khí thế khiến người khác phải sợ. Điều cô cảm thấy sợ hãi nhất chính là mọi thủ pháp cùng tiểu xảo của cô đều bị anh phát hiện.

Đối với một người nguy hiểm như Lan Đạo Uy, Phương Tử Cầm không dại gì lại đi trêu chọc, đối với yêu cầu của bố, cô chỉ có thể nói lời xin lỗi thôi. Đối mặt với Lan Đạo Uy, chẳng những cá tính của cô đều bị bộc lộ mà đôi khi còn mất luôn sự bình tĩnh, tự chủ vốn có.

Cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi đứng lên.

Cô đã quyết định, từ ngày mai trở đi cô sẽ hoàn toàn cắt đứt mọi tiếp xúc với Lan Đạo Uy. Hiện tại cô phải đi khỏi nơi này, cô không thể đợi đến khi dạ hội kết thúc, đành phải để bố cô lại diễn kịch một mình. Vừa rồi Lan Đạo Uy làm cô chấn động quá lớn, cô cần ở yên lặng một mình.

Cô nhanh chóng tìm được bố, cáo lỗi nhúc nhúc đầu cần phải về trước nghỉ ngơi, sau đó không hề quay đầu lại rời đi.

& & &

Trong góc đại sảnh, Lan Đạo Uy cầm một ly rượu chậm rãi uống, nhìn theo bóng dáng Phương Tử Cầm vội vàng rời đi anh không khỏi mỉm cười.

Cô gái nhỏ phương Đông xinh đẹp hiển nhiên là bị anh dọa, anh đoán từ đêm nay trở đi cô sẽ phân ranh giới cùng anh, tránh tiếp xúc với anh để không đánh mất vỏ bọc bảo hộ của cô.

Nhưng mà, cô nhất định sẽ phải tìm đến anh, Lan Đạo Uy thích thú nhếch miệng cười.

Anh đã để ý đến cô từ rất lâu, trước kia anh có tham gia tiệc của giới thương nhân vài lần, cô là một trong những thượng khách hơn nữa hiển nhiên là một ngôi sao. Nếu không phải mỗi lần gặp nhau cô đều bị đám đông hâm mộ vây quanh thì có lẽ cô đã nhận ra anh.

Nhớ tới đôi mắt mơ mộng xinh đẹp rồi lạnh lùng của cô, còn có dáng đứng kiêu hãnh nhưng mềm mại của cô, trong mắt anh không khỏi hiện lên một tia dục vọng.

Từ khi gặp nhau ở nhà hàng, khuôn mặt xinh đẹp thanh thoát, khí chất lạnh như băng, phản ứng nhanh lẹ của cô đã để lại ấn tượng sâu sắc trong anh.

Tiếp theo anh lại gặp cô ở shop thời trang, cô lại cho thấy một con người khác không hề phòng bị, vô cùng mềm mại. Sau đó là đêm nay, cô dễ dàng hóa giải những khiêu khích ác ý của người khác, cả người tràn ngập sự cơ trí, dũng cảm cũng như là kiêu ngạo.

Không thể phủ nhận anh muốn được có cô trên tất cả mọi mặt. Nhưng anh phải chậm rãi từng bước, tất cả đều phải theo kế hoạch, anh không muốn giống như những công tử bột không có đầu óc, si ngốc theo đuổi cô rồi bị cô đem ra làm trò tiêu khiển.

Lan Đạo Uy uống một ngụm rượu. Nếu muốn Phương Tử Cầm rơi vào vòng tay của anh, điều tất yếu là phải chuẩn bị thời gian và tinh thần. Nhưng là anh vốn không có nhiều thời gian rảnh, hơn nữa anh luôn luôn không thích chờ đợi. Ông trời đã đứng về phía anh, anh đang nắm trong tay quân cờ Phương Hữu Bang.

Tin rằng không bao lâu nữa, cô gái phương Đông sẽ tìm đến anh, anh sẽ làm cô cam tâm tình nguyện ở lại bên anh. Nghĩ đến đây, khuôn mặt ngăm đen anh tuấn nở một nụ cười ma quỷ chết người.

7. Chương 4

Từ sau dạ tiệc lần đó, Phương Tử Cầm không hề gặp lại Lan Đạo Uy, điều này khiến cho cô cảm thấy an tâm.

Nhưng cô không thể bịt tai, bịt mắt trước những tin tức có quan hệ đến anh.

Cả giới doanh nhân Đài Bắc cơ hồ đều bàn luận về anh, ngân hàng do anh dẫn dắt nhanh chóng lớn mạnh uy hiếp các đối thủ cạnh tranh, bàn về phương thức kinh doanh độc đáo cùng quan hệ xã hội của anh. Tóm lại Lan Đạo Uy trở thành truyền kỳ số một, xôn xao cả giới thượng lưu Đài Bắc.

Một hôm, Phương Tử Cầm đang ở công ty cùng đồng nghiệp mà cũng là bạn tốt của cô – Lữ Tử Khiêm bàn về phương án quảng cáo mới thì đột nhiên trợ lý của cô Tiểu Văn kích động chạy vào, “Ôi, chị Tử Cầm, bên Tổng công ty xảy ra vấn đề lớn, khách điện thoại qua đây hỏi nè chị.” Tiểu Văn nóng vội la lên.

“Xảy ra vấn đề gì?” Phương Tử Cầm thấy khó hiểu hỏi lại.

“Tình hình em cũng không rõ, chỉ nghe nói là chủ tịch lấy một khoản tiền lớn bỏ trốn, tổng công ty đang rối loạn bên đó, khách hàng chúng ta nghe tin gọi điện đến đây hỏi, thậm chí có người còn yêu cầu hủy hợp đồng.” Tiểu Văn nói một hơi như pháo nổ.

Phương Tử Cầm nhíu mày, nhanh chóng dặn dò: “Em cố gắng trấn an khách hàng nếu có trường hợp nào khó khăn hay quan trọng thì chuyển máy cho Lữ Tử Khiêm xử lý.” Cô tiện đà quay về phía Lữ Tử Khiêm: “Anh ở lại xem chừng công ty nhé, em lập tức đi đến Tổng công ty xem sao, mọi việc chờ em về rồi bàn tiếp!” Cô lập tức lấy túi xách đi về phía cửa.

“Tử Cầm...” Phương Tử Cầm sắp ra đến cửa thì Lữ Tử Khiêm kêu lên.

Phương Tử Cầm quay đầu lại, anh nhanh chóng tiến về phía cô.

“Cho dù chuyện gì xảy ra thì chúng ta là người đứng cùng trận tuyến biết không?” Anh cầm chặt tay Phương Tử Cầm, giọng nói tràn ngập sự kiên định cùng tình cảm chân thành.

“Cám ơn anh!” Phương Tử Cầm cảm kích gật đầu, sau đó rời khỏi văn phòng rất nhanh.

& & &

Tòa nhà Ngân Hàng Tường Duệ.

Trên tầng cao nhất, trong một văn phòng cực rộng lớn, ba mặt bằng kính nên có thể nhìn ra phong cảnh bên ngoài, phía dưới chính là toàn cảnh Đài Bắc phồn hoa, xe cộ qua lại như nêm. Cả văn phòng lầy trắng đen làm hai màu chủ đạo, có cảm giác hiện đại hóa nhưng lại không mất đi sự thanh lịch trang trọng, trong góc còn bài trí một bộ sofa và bàn trà.

Lan Đạo Uy ngồi phía sau bàn làm việc bằng gỗ hạnh đào thật lớn, cả người phóng túng dựa vào lưng ghế, mắt nhắm lại nghỉ ngơi.

Cạch! Cạch!

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt ngang sự suy nghĩ của anh.

“Vào đi!” Anh vẫn nhắm mắt lại.

Một người đàn ông cao nhưng hơi gầy đi vào văn phòng, khuôn mặt có nét giống Lan Đạo Uy nhưng có vẻ hiền hòa hơn, trên mũi còn có một cặp kính làm cho anh càng có vẻ nho nhã, so với Lan Đạo Uy phong trần thì hoàn toàn không giống.

“Anh hai, anh thật rảnh rỗi nhỉ, lại còn có thời gian nghỉ ngơi!” Người này chính là em trai của Lan Đạo Uy – Kỉ Tụng Bình.

Lan Đạo Uy chậm rãi mở mắt mỉm cười, “Nghe giọng của em thì anh không nên như vậy à? Làm sao, có chuyện gì lớn à?”

Kỉ Tụng Bình nói lỏng cà vạt, tiến đến bên sofa thả mình ngồi xuống, “Việc lớn rồi đây!” giọng nói không che giấu được sự mệt mỏi. “Cái lão hồ ly Phương Hữu Bang thật là không còn mặt mũi gì nữa, lão ta mang theo một số tiền trốn ra nước ngoài mất rồi.” Kỉ Tụng Bình bất bình nói.

“À! Vì chuyện này mà em nóng nảy giẫm hư sàn văn phòng của anh à? Lan Đạo Uy không nhanh cũng không chậm bình luận.

Kỉ Tụng Bình cảnh giác nhướng mày nhìn anh trai mình thăm dò. “Mọi chuyện giống như không ngoài dự liệu của anh, anh cũng không hề khẩn trương.”

“Không có gì phải khẩn trương, cứ để ông ta đi!” Lan Đạo Uy vẫn bình thản.

“Em không cười nổi, ông ta đã ký vay tiền của chúng ta.” Kỉ Tụng Bình la lên một tiếng.

Lan Đạo Uy lộ ra vẻ cười cao thâm khó lường, sau đó lấy trong ngăn kéo ra một tập hồ sơ đưa cho em trai. “Đây là hợp đồng vay tiền của Phương Hữu Bang, em xem đi! Chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng gì.”

Kỉ Tụng Bình đứng lên nhận tập hồ sơ, nhanh chóng mở ra xem, vẻ mặt đang căng thẳng dần dần lộ ra vẻ tươi cười.

“Đúng là anh của em, thì ra anh đã sớm bắt Phương Hữu Bang đem tài sản có khả năng sinh lợi nhất của mình ra thế chấp hạn chế rủi ro của chúng ta.” Kỉ Tụng Bình đem tập hồ sơ trả lại cho Lan Đạo Uy.

“Trong thời gian ngắn cứ xem ngân hàng chúng ta đầu tư vào đó, nhưng rất nhanh chóng sẽ thu hồi được vốn. Hướng hồ chúng ta nắm quyền điều hành Tư Tài mà đó chính là công ty duy nhất của Phương Hữu Bang làm ra tiền.” Lan Đạo Uy phân tích rõ ràng, tất cả dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

“Điều hành kinh doanh Tư Tài không phải là con gái của Phương Hữu Bang – Phương Tử Cẩm sao? Cô ấy chính là mấu chốt, nếu phải tiếp quản Tư Tài chỉ e là không dễ dàng!” Kỉ Tụng Bình nhíu mày nói.

“Cô ấy sẽ hợp tác, chỉ có như vậy thì Tư Tài mới có thể tiếp tục sinh tồn. Nếu không Tư Tài cũng không đáng giá một xu.” Lan Đạo Uy nhẹ nhàng băng quơ nói, đôi mắt trong lúc vô tình hiện ra một tia sáng cực nóng.

“Em thực sự thông cảm cho cô ấy, lại bị người thân nhất của mình lừa gạt, phản bội. Phương Hữu Bang thật đúng là “tài”! Đem công ty của chính con gái mình đi cầm cố, bản thân lại chạy ra nước ngoài hưởng

phúc. Thật là không có đạo lí mà!” Kỉ Tụng Bình nhin không được cảm khái. “Anh định khi nào thì thông báo cho cô ấy việc tiếp quản Tư Tài?” Kỉ Tụng Bình bắt đắ dĩ hỏi. Thông cảm thì thông cảm nhưng công việc là công việc, dù sao trên thương trường cũng không có chữ tình, đây chính là thế giới hiện thực!

“Không cần gấp, cô ấy sẽ tự tìm đến đây.” Lan Đạo Uy cười cười khẳng định, giọng nói mơ hồ có chút hưng phấn. Đã hơn một tháng nay, anh không có gặp cô gái Phương Đông rồi.

& & &

8. Chương 4.2

Phương Tử Cẩm thực không tin được bố lại đối xử với cô như vậy!

Cô vội vàng chạy tới tổng công ty, thấy mọi người đều bỏ đi hết chỉ còn Bác Tiêu đã làm việc rất lâu năm ở lại chờ cô. Càng đau hơn chính là bác Tiêu trong văn phòng của bố cô đã tìm được một tập hồ sơ. Cô đọc mới biết bố cô đã sớm thấy tình hình tài chính của mình không ổn nên lấy tất cả sản nghiệp bao gồm cả công ty mà cô khổ công gây dựng cầm cố cho Ngân hàng Tường Duệ vay tiền.

Như thế này là xong rồi, không bao lâu ngân hàng sẽ tiến hành thu hồi toàn bộ tài sản đã thế chấp bao gồm cả văn phòng công ty hiện tại của cô.

“Thật đáng giận!” Phương Tử Cẩm thì thảo mắng, tòa nhà văn phòng rộng lớn hiện chỉ còn lại một mình cô. Cô cảm thấy phần nộ, uể oải rồi mất phương hướng. Cô nên sớm phát hiện bố mình có gì bất thường. Cả tháng nay ông thường không có ở nhà mà cô cũng lo ngại ông sẽ hỏi về chuyện kết thân với Lan Đạo Uy nên cũng cố gắng tránh mặt ông. Nếu không mọi việc đâu ra nông nổi này.

Nhưng hối hận, lo lắng như thế nào cũng trở nên vô ích! Cô cảm thấy tim mình thật đau, cô không hề nghĩ đến mình bị chính người sinh ra mình bán đứng. Ông để lại cho cô một đống hỗn độn phải giải quyết, rốt cục ông muốn tổn thương cô bao nhiêu mới vừa lòng! Phương Tử Cẩm rối loạn trong lòng hồ hết.

“Đừng sợ! Bình tĩnh, mình nhất định phải kiên cường đứng lên.” Cô thì thảo, lầm bầm.

Cô vô cùng hiểu rõ, đây không phải là lúc để khóc. Tòa nhà của tổng công ty, đất đai của bố cô bị ngân hàng thu hồi đều không sao nhưng Tư Tài là ngoại lệ. Công ty này là do cô và những người bạn vất vả gây dựng mới có qui mô ngày hôm nay. Cô không thể nhìn nó bị phá hủy! Nhất định có biện pháp! Cô không ngừng đi lại trong văn phòng.

Đột nhiên một bóng người hiện lên trong đầu cô. “Lan Đạo Uy!” Đúng vậy, chính là anh.

Thì ra anh đã cùng bố cô kí hợp đồng cho vay, khó trách anh dám lớn tiếng tuyên bố rồi cô và anh còn có thể sẽ gặp lại. Cho dù có bất mãn gì với anh, Phương Tử Cẩm trong lòng biết rất rõ rằng Lan Đạo Uy chính là hy vọng cuối cùng của cô. Chỉ có anh mới có cách làm cho Tư Tài không có ảnh hưởng gì mà tiếp tục kinh doanh. Nếu anh bằng lòng giúp cô, cô sẽ đáp ứng bất cứ điều kiện nào anh đưa ra.

Nghĩ đến việc đã vất vả trốn tránh cả tháng nay giờ lại tự mình đến tìm anh, cô không khỏi lắc đầu cười khổ, cô cơ hồ có thể tưởng tượng về mặt tràn đầy tự tin của Lan Đạo Uy. Chỉ cần nhớ tới những cảm xúc mãnh liệt, bất an và uy hiếp mà anh gây ra cho cô, cô không tránh khỏi một trận run rẩy. Anh không phải là những người đàn ông mà cô đã gặp, cô không thể bảo anh đi là đi, đến là đến. Nếu muốn gặp anh, cô nhất định phải có sự chuẩn bị.

Không nghĩ nhiều nữa! Cô sửa thẳng vai, dứt khoát quyết định, mặc kệ phải trả giá như thế nào, cô tuyệt đối không để Tư Tài có chuyện.

& & &

Ngày hôm sau, Phương Tử Cẩm đến công ty của Lan Đạo Uy tìm anh.

Vì buổi gặp gỡ hôm nay, cô cố ý mặc một bộ trang phục màu xám, không trang điểm quá đậm còn mang một đôi giày cao vừa phải, làm cho mình có vẻ thật thanh nhã. Thời điểm hiện tại, có lẽ đơn giản sẽ thu lại được hiệu quả cao.

“Tiểu thư, xin làm phiền, tôi đến tìm Lan Đạo Uy tiên sinh.” Phương Tử Cầm nói với nhân viên tiếp tân.

“Xin hỏi, cô có hẹn trước không ạ?” Nhân viên tiếp tân hỏi.

“Không có. Nhưng cô chỉ cần báo có Phương Tử Cầm đến tìm, ông ấy lập tức sẽ gặp tôi.” Phương Tử Cầm nói liêu. Thực ra, cô cũng không xác định được Lan Đạo Uy có muốn gặp cô hay không.

Nhân viên tiếp tân bán tín bán nghi nhưng vẫn nhấc điện thoại gọi nội bộ.

Chỉ trong chốc lát, nhân viên tiếp tân khách khí nói: “Phương tiểu thư, Lan tiên sinh mời cô lên tầng 12, ông ấy ở văn phòng chờ cô.”

Phương Tử Cầm nghe vậy không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô nhanh chóng đi đến thang máy, càng lúc càng có nhiều người chăm chú nhìn cô, chuyện này cũng khó tránh, mới hôm qua cô cùng bố đã trở thành tin tức tiêu đề của các tờ báo và tivi, cô trở thành chuyện trà dư tửu hậu của tất cả mọi người. Mà tất cả những chuyện này đều do người bố tài giỏi của cô ban tặng.

Cô đi đến trước cửa văn phòng Lan Đạo Uy, dùng sức hít một hơi thật sâu, hai tay căng thẳng nắm chặt. Trời đất! Cô chưa từng có hành động ấu trĩ như vậy, cô tự giấu mình sau đó đưa tay lên gõ cửa thật mạnh.

“Mời vào!” Giọng nam trầm thấp truyền ra.

Phương Tử Cầm đem hết khả năng để có thể ngẩng cao đầu đi vào.

Lan Đạo Uy ngồi phía sau bàn làm việc, hai tay thoải mái đặt phía sau gáy, khi thấy cô vào liền chỉnh lại bộ dáng nghiêm chỉnh nhưng chỉ có đôi mắt lợi hại như chim ưng là toát ra ra vẻ nguy hiểm. “Tự nhiên ngồi, không cần quá câu nệ.” Anh nói thoải mái, ánh mắt đảo qua váy ngắn để lộ đôi chân ngà ngọc của cô.

Phương Tử Cầm đến ngồi xuống trước mặt anh, không được tự nhiên mà hít một hơi, sau đó nâng đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt sáng ngời kia.

“Tôi nghĩ anh đã biết lý do vì sao tôi đến đây?” Giọng của cô thoáng chút run rẩy.

“Sao lại biết được? Em không ngại nói rõ một chút chứ?” Lan Đạo Uy nhìn cô tràn ngập thú vị. Anh là cố ý muốn làm khó cô! Phương Tử Cầm oán hận cắn răng nghĩ.

“Anh định xử lý Tư Tài như thế nào?” Cô lên tiếng hỏi, đôi mắt xinh đẹp tóe ra hào quang.

“Đương nhiên là tiếp quản nó, rồi đem nó hợp nhất với Tường Dự.” Lan Đạo Uy trực tiếp trả lời.

“Anh không thể làm như vậy!” Phương Tử Cầm bật thốt lên.

Lan Đạo Uy từ chối cho ý kiến, nhướn cao mày, “Tôi không hiểu vì sao tôi không thể làm vậy! Căn cứ theo điều khoản trong hợp đồng, Tư Tài thuộc về chúng tôi, chúng tôi có quyền phải không?”

Phương Tử Cầm nhất thời giống như quả bóng xì hơi, anh nói không sai, chính là cô không cam lòng, cam tâm Tư Tài từ nay sẽ biến mất, sẽ trở thành một phần của công ty khác.

“Lan tiên sinh, anh có thể buông tha cho Tư Tài được không, có thể cho nó quyền độc lập kinh doanh được không?” Phương Tử Cầm liêu lĩnh đề nghị.

Lan Đạo Uy thấp giọng cười. “Em có biết mình đang nói gì không? Tôi nghĩ là em biết rất rõ, ngân hàng không bao giờ chịu làm ăn lỗ.”

“Tôi biết.” Phương Tử Cầm vội vàng nói. “Xin anh hãy nghe tôi nói, trên nguyên tắc anh đúng là người sở hữu Tư Tài, nhưng tôi hy vọng anh có thể giữ nguyên cấu trúc cùng các nhân viên của Tư Tài.”

Lan Đạo Uy nhíu nhíu mày, cảm thấy không hài lòng nhìn cô chằm chằm.

“Ôi... anh cũng biết, Tư Tài là do tôi và bạn bè cùng thành lập, tôi không thể để anh hợp nhất nó với Tường Dự, điều này đối với tôi không công bằng.” Phương Tử Cầm cố nói để làm anh động lòng.

“Em không còn là cổ đông nên không được can dự vào việc của Tư Tài.” Lan Đạo Uy nhếch môi, thâm trầm nói. Phương Tử Cầm khấn trương gập đầu, hai tay không ngừng nắm chặt vạt xoắn.

“Những điều em nói đều không phù hợp với lợi ích của công ty, dù sao Tư Tài hợp nhất với Tường Dự sẽ tốt hơn nhiều, lại tránh được việc cạnh tranh trên thị trường do hai công ty cùng làm về máy tính.”

Phương Tử Cầm cắn chặt môi, “được ăn cả, ngã về không” lên tiếng: “Coi như tôi cầu xin anh! Lan tiên sinh, Tư Tài đối với tôi có ý nghĩa rất lớn, tôi tình nguyện làm mọi chuyện vì nó.”

Nói xong mắt cô hạ thấp, căn bản không dám nhìn thẳng Lan Đạo Uy. Từ trước đến nay cô muốn gì là phải có, mọi người đều phải theo ý cô để khiến cô vui, cô chưa từng hạ thấp giọng cầu xin ai bao giờ. Trước đây theo như cách của cô thì cô đã dùng mỹ nhân kế, lúc nào cũng thành công nhưng cô biết rất rõ kế này đối với Lan Đạo Uy là vô dụng.

Bỗng nhiên Lan Đạo Uy đứng lên tiến về phía cô. Anh đến trước mặt cô, chậm rãi hạ người xuống, lấy một tay nâng cằm cô lên làm cho cô nhìn thẳng vào mặt anh.

“Vì Tư Tài, em thực sự đồng ý làm bất cứ chuyện gì?” Đôi mắt âm trầm của anh khóa chặt hai mắt của cô. Phương Tử Cầm cảm thấy mình đang lạc sâu vào đôi mắt của anh, mông lung gập đầu, đôi môi khẽ nhếch lên, đôi mắt hiện lên vẻ mê ly.

Vẻ thâm trầm trong mắt Lan Đạo Uy nảy lên, đứng trước khuôn mặt tuyệt mỹ của Phương Tử Cầm, anh cảm thấy hạ thân mình căng thẳng, mãnh liệt khiêu chiến sự tự chủ của anh.

“Tôi có thể hứa với em, nhưng em cũng phải đáp ứng với tôi một điều kiện.” Anh từ người vào bàn, giọng nói khàn khàn, bàn tay đang giữ cằm khẽ ve vuốt hai má trắng nõn của cô.

“Điều kiện gì?” Phương Tử Cầm vẻ mặt vẫn đang mơ hồ hỏi, giọng nói run run như thể không kèm chế được.

“Em phải là bạn gái của tôi.” Lan Đạo Uy nói ra điều kiện.

“Bạn gái?” Cô không hiểu hỏi lại.

“Đúng vậy!” Lan Đạo Uy lại tiếp tục nắm lấy cằm cô, “Tôi cần một người bạn gái thấp tùng tôi tham dự các buổi tiệc tùng, giúp tôi nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống của giới thượng lưu Đài Bắc.”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” Phương Tử Cầm nghi hoặc hỏi lại.

Lan Đạo Uy lấy ngón tay cái vờn quanh môi dưới của cô, đôi mắt rõ ràng càng thâm trầm. “Ồ Mỹ, bạn gái phục vụ tất cả các nhu cầu bao gồm cả thân thể!” Anh kể tai cô nói nhẹ nhàng.

Bỗng dưng Phương Tử Cầm hoàn toàn tỉnh táo, cô tránh khỏi bàn tay của Lan Đạo Uy, hừ khẽ nói. “Cái đó phải gọi là người tình ngắn hạn.”

Lan Đạo Uy nhún vai, “Tùy em gọi như thế nào cũng được, vậy câu trả lời của em là gì?”

“Nếu tôi hứa với anh, Tư Tài có thể giữ lại nguyên vẹn không?” Trong lòng Phương Tử Cầm không ngừng trăn trở.

“Đúng vậy, tôi sẽ không hợp nhất và giữ nguyên trạng Tư Tài, chỉ có điều tôi sẽ công bố ra bên ngoài Tư Tài chính là một công ty con của chúng tôi.” Lan Đạo Uy tạm dừng một thoáng rồi nói tiếp: “Mà Tư Tài còn một số tài sản liên quan đến Tổng công ty Phương thị tôi cũng không truy cứu.”

Trầm mặc hồi lâu, Phương Tử Cầm cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lan Đạo Uy, “Được, tôi hứa với anh... Vậy khi nào thì bắt đầu?”

“Bắt đầu ngay ngày mai, em sẽ sống cùng tôi, ngày mai tôi sẽ cho lái xe đến đón em.” Anh chỉ thị giống như công việc thường ngày.

“Sống cùng anh à...” Phương Tử Cầm nhúu mày nhìn anh.

“Tôi đã nói rồi, em làm bạn gái của tôi 24/24 nên phải sống cùng tôi.” Giọng nói của Lan Đạo Uy tuy nhẹ nhàng nhưng kiên định. “Huống hồ không lâu sau, bất động sản của Phương thị bao gồm cả nhà em sẽ bị phát mãi, đến lúc đó em cũng cần có chỗ nương thân.” Anh bổ sung thêm.

Phương Tử Cầm trong lòng cân nhắc rất nhanh, hiện tại cô đã leo lên lưng cọt nên không thể lập tức tuột xuống! Huống hồ cô cũng không phải là một cô gái nhu nhược lúc nào cũng nghe lời anh, hiện tại nhà cửa không có, cô không ngại liều mình một phen. Dựa vào sự thông minh trí tuệ của cô, ít nhất có thể duy trì được.

“Được rồi, tất cả nghe theo lời anh, nhưng anh phải làm một văn bản ghi rõ thỏa thuận của chúng ta.”

“Không thành vấn đề.”

Thấy mình đã đạt được mục đích, Phương Tử Cầm không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Kế tiếp, cô phải nghĩ kế hoạch thật tốt để đối phó với tên háo sắc này. Hừ! Luôn luôn có đàn ông phục vụ, nghe lời cô, cô chưa từng hùa hạ ai. Sau khi ký văn bản thỏa thuận xong, cô sẽ cho anh đếm mùi lợi hại muốn tiến không được mà lùi cũng không xong. Trong đầu mãi suy nghĩ, cô hoàn toàn quên mất Lan Đạo Uy, mắt cô hiện lên tia giảo quyệt, môi vô tình nhếch lên một tia cười đắc ý.

Lan Đạo Uy im lặng nhìn phản ứng của Phương Tử Cầm, thấy trong mắt của cô lóe lên tia giảo hoạt, anh biết rất rõ trong lòng cô đang có tính toán gì nhưng không muốn cắt ngang. Anh tin chắc mỗi ngày sống cùng cô sẽ tràn ngập sự ngạc nhiên và thú vị.

Bỗng nhiên, Lan Đạo Uy kéo cô ôm chặt vào trong lồng ngực. Lửa nóng trong mắt anh đốt cháy mắt cô, “Có việc này tôi phải nói trước.” Anh cúi xuống kề sát môi cô rồi nói. “Tôi sẽ yêu thương em, chiều chuộng em, nhưng... một khi tôi đã phát hiện em có thủ đoạn, lừa gạt tôi. Em sẽ không biết được mình phải đối mặt với hình phạt gì đâu.”

Phương Tử Cầm không ngờ anh có hành động này, cô chết lặng trong lòng anh hồi lâu, lời anh nói làm cô lạnh cả người nhưng lập tức nổi giận, anh đang dọa dẫm uy hiếp cô. Cô không phải là một người dễ bị hù dọa, đang lúc cô muốn mở miệng phản kháng thì Lan Đạo Uy nhanh như chớp dùng môi chặn lại. Anh dịu dàng dẫn dụ, môi quyen chặt lấy môi cô, lưỡi đưa vào miệng cô càn quét thật triền miên.

Phương Tử Cầm chỉ cảm thấy cả người nóng rực, hô hấp rối loạn, đôi tay nhỏ bé không tự chủ được mà đặt lên vai anh, ý thức mơ hồ, chỉ có thể mềm nhũn trong lòng anh.

Qua một hồi lâu, Lan Đạo Uy buông môi cô ra mà cô như vẫn trong cơn mơ mộng, hai mắt mơ màng nhìn anh, đôi môi hé mở. Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Lan Đạo Uy cơ hồ không nhận được mà muốn hôn cô lần nữa. Anh vỗ nhẹ hai má của cô. “Tỉnh lại đi! Em trở về thu xếp, ngày mai lái xe sẽ đến đón em.”

Phương Tử Cầm lúc này mới tỉnh táo lại, hai gò má nhanh chóng đỏ như ráng chiều. Trời đất! Cô thật sự là mất mặt mà, mê mết với nụ hôn của anh, bản thân cô vốn lãnh đạm tự cao mà lại dễ dàng bị anh làm tan rã. “Em... anh...” Phương Tử Cầm ấp úng nói không nên lời, muốn che dấu phản ứng bất thường của mình nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Lan Đạo Uy vẽ mặt thú vị nhìn cô, đáy mắt rõ ràng là có ý cười, bộ dạng then thùng của người đẹp Phương Đông cực kỳ mê hoặc và lý thú.

Phương Tử Cầm hận vô cùng không thể dùng tay đánh vào vẻ mặt đang đắc ý của Lan Đạo Uy. Cô cảm thấy rõ ràng mình bị anh lừa dối, cô trừng mắt liếc anh một cái, giận dữ nói. “Tôi phải về đây.”

Dứt lời, cô lập tức ra khỏi văn phòng anh, không quên đóng cửa thật mạnh cho hả cơn giận.

& & &

Phương Tử Cầm đi rồi, Lan Đạo Uy trở lại chỗ ngồi của mình, từ trong ngăn kéo rút ra một tập tài liệu, chậm rãi lấy ra một số hình ảnh của cô. Đầu tiên đập vào mắt của anh là hình của Phương Tử Cầm đang thần nhiên mỉm cười cực kỳ xinh đẹp động lòng người. Một tấm nữa cũng là hình của cô nhưng góc độ, biểu hiện khác nhau nhưng tất cả đều mê người.

Từ lúc gặp cô lần đầu anh đã bảo người điều tra tất cả về cô. Anh biết cô bản tính kiêu ngạo, thanh danh trong giới xã giao cũng không tốt, lời đồn đãi rằng cô là con bướm xinh đẹp, khắc tinh của đàn ông, thủ đoạn cao minh.

Những cô gái như vậy bình thường đàn ông đều e ngại nhưng anh thì không. Anh tán thưởng sự dũng cảm của cô, tính cô không ngọt ngào mà dễ nổi nóng, cơ trí vô cùng nhưng không thâm sâu. Tất cả đều hấp dẫn

anh.

Vì cô cơ trí lại nhạy cảm nên muốn đến gần cô không phải là chuyện dễ dàng, cần phải trả một giá thật lớn nhưng anh cảm thấy rất đáng. Bởi vì anh biết Phương Tử Cầm không giống như những bạn gái trước kia của anh, lâu ngày sẽ sinh chán, cô xinh đẹp hơn người hơn nữa lại là một dấu hỏi lớn mà anh cần tìm hiểu giải đáp.

Lan Đạo Uy lấy ngón tay sờ nhẹ vào tấm ảnh của Tử Cầm, tưởng như được chạm vào da thịt cô. Anh mơ hồ cảm thấy mình không đợi được nữa, đợi để được sống cùng cô, gặp cô mỗi ngày...

& & &

9. Chương 4.3

& & &

Phương Tử Cầm sớm đã thu dọn xong hành lý.

Ngôi nhà này đến hôm nay xem như đã hoàn toàn đóng cửa, cô không khỏi cười khổ não. Có lẽ mười ba năm trước khi mẹ bỏ đi, “nhà” trong cô cũng đã chết. Cô lặng lẽ ngồi trong phòng khách, chuyện cũ như một đoạn phim chiếu trong đầu cô, thời gian sung sướng rất ngắn ngủi còn lại chỉ là cô đọc và chua xót. Nhưng từ nhỏ cô đều sống ở đây, không phải nói rời đi là có thể rời được ngay.

Phương Tử Cầm nghĩ tới Lan Đạo Uy, anh ta là một đối thủ dễ chịu. Một khi đã chấp nhận thách thức cùng anh thì cô phải trả một giá thật đắt. Nhưng không sao cả, cô tự trấn an bản thân, dù sao cô cũng không còn gì để mất. Tư Tài cô đã giao cho Lữ Tử Khiêm toàn quyền phụ trách, tin rằng anh có thể phát triển việc kinh doanh của Tư Tài. Dù gì Tư Tài cũng là tâm huyết của Tử Khiêm. Phương Tử Cầm không hề đề cập đến thỏa thuận của mình với Lan Đạo Uy cho Tử Khiêm biết. Nhưng cô lại tâm sự với Lí Uyển Lăng, cô còn nói với Uyển Lăng là sẽ phá vỡ kế hoạch của Lan Đạo Uy. Lí Uyển Lăng không tán thành cho rằng cô đang đùa với lửa, có thể làm tổn thương người khác và chính bản thân mình, không ngừng khuyên can cô.

Phương Tử Cầm không để vào tai lời của Lí Uyển Lăng. Từ trước cho đến nay Lan Đạo Uy là người đàn ông duy nhất mà cô không thu phục được. Cô phải làm cho anh giảm nhuệ khí mà chịu thua mình. Nếu không cô không thể nào xóa bỏ được cơn tức giận.

Tóm lại cô dứt khoát chấp nhận sống cùng anh, trả giá lớn nhất là thất thân thôi! Dù sao cô cũng không có ý định bảo toàn tấm thân trinh trắng của mình, đến bây giờ nguyên nhân chính cũng là vì không có người đàn ông làm cô động lòng.

Đình ...doong.. Bỗng nhiên, chuông cửa vang lên.

Phương Tử Cầm ra mở cửa, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục đang đứng trước cửa. Ông hỏi: “Xin hỏi có Phương tiểu thư ở đây không ạ?”

“Tôi đây!” Phương Tử Cầm một mặt trả lời, một mặt cảm thấy người này rất quen mặt.

“Tôi là lái xe của Lan Đạo Uy tiên sinh, đến đón cô về nơi ở mới.” Người đàn ông cung kính nói. Phương Tử Cầm chợt nhớ đây chính là người lái xe cô đã gặp dạo trước, cô liếc ra phía ngoài thì đúng là thấy chiếc Bentley của Lan Đạo Uy.

“Phiền chú lấy hành lý đằng đó giúp tôi.” Phương Tử Cầm chỉ vào hành lý của mình. Người lái xe không nói gì lẳng lặng xách hành lý ra xe.

Đứng trước cửa, Phương Tử Cầm nhìn lại một lượt khắp nhà, tuy nói nhà này đã gây cho cô nhiều khổ đau chua xót nhưng cũng là nơi che mưa che nắng cho cô trong suốt hai mươi năm qua. Hiện giờ phải rời khỏi trong lòng thật cảm thấy không nỡ.

Người lái xe không biết tự lúc nào đã đến bên người cô. “Phương tiểu thư, chúng ta đi thôi!”

Phương Tử Cầm dứt khoát đóng cửa. Một khi đã đóng cửa, cũng chính là đóng lại cánh cửa nhớ về quá khứ.

Hết c4

10. Chương 5

Xe của Lan Đạo Uy hiển nhiên lớn hơn xe của bố cô, trang thiết bị thật đúng là hoàn hảo, có màn hình máy tính LCD cùng một tủ lạnh nhỏ giấu ở bên trong ghế xe. Hơn nữa ghế ngồi thật rộng rãi có thể điều chỉnh để nằm xuống nghỉ ngơi. Loại xe cao cấp như vậy nhất định là nhập khẩu nguyên chiếc từ nước ngoài, xem ra Lan Đạo Uy không chỉ biết kiếm tiền mà còn biết hưởng thụ nữa. Phương Tử Cầm vừa sờ sờ động sờ sờ vừa suy nghĩ.

Không bao lâu sau xe dừng ở khu Thiên Mẫu, cô nhìn ra ngoài trước mắt là một tòa nhà cao tầng biệt lập có hoa viên xung quanh, tòa nhà này chính là khu căn hộ nổi tiếng cao cấp.

Lái xe sau khi dừng lại giúp cô xuống xe, anh cầm bảng điều khiển điện tử nhanh chóng ấn vài số, cửa lớn tòa nhà tự động mở ra, bên trong là một khuôn viên rộng lớn có nhiều loại hoa cùng cây cảnh thật xinh đẹp.

“Phương tiểu thư, mời cô đi thang máy lên tầng lầu chín, Lan tiên sinh đang đợi cô.” Nói xong, lái xe liền rời đi.

Phương Tử Cầm cố sức mang hành lý đi vào thang máy, sau khi ấn số cô đứng ra một bên chờ đợi. Cho đến giờ phút này, cô không thể bỏ qua cảm giác bất an ngày càng tăng. Cô có cảm giác mình giống như là một con sơn dương đang chờ làm thịt, chỉ cần bước vào cửa nhà Lan Đạo Uy thì sẽ mặc cho anh ta xử lý, rơi vào vũng bùn không thoát ra được.

Thực buồn cười! Phương Tử Cầm từ khi nào lại trở nên nhát gan như vậy? Cô bỗng dưng bật cười nhưng tiếng cười không được tự nhiên.

Thang máy vừa dừng, cửa mở ra không một tiếng động, cô nhanh chóng đưa hành lý ra. Quả nhiên lầu chín chỉ có một mình Lan Đạo Uy ở. Tấm bảng ghi tên bằng đá cẩm thạch biểu hiện thân phận cao quý của chủ nhân.

Phương Tử Cầm đứng ở trước cửa, hơi sửa sang lại ngoại hình của mình một chút, trong chốc lát cô lại buông tay xuống. Kỳ quái, cô chưa bao giờ khẩn trương như vậy trước mặt đàn ông, hôm nay không biết uống lộn thuốc gì? Cô chán ghét ra miêng.

Sau khi dùng sức nhấn chuông cửa, cô nín thở chờ đợi.

Cạch một tiếng, cửa mở ra, đứng ở cạnh cửa là thân hình cao lớn rậm rạp của Lan Đạo Uy. Mái tóc đen của anh ảm Ứt, dường như mới vừa tắm xong. Anh mặc một bộ trang phục nhẹ nhàng, thoát nhìn thật thoải mái, không có vẻ uy hiếp người khác như bình thường, có vẻ thoải mái tùy tiện hơn.

“Xin chào! Tôi còn tưởng là em thay đổi ý định.” Tiếng nói trầm thấp mê người làm Phương Tử Cầm toàn thân bàng hoàng như tiếp xúc phải điện.

“Cho tới bây giờ tôi chưa từng trốn tránh!” Che giấu cảm giác của mình, cô nâng cằm lên lạnh lùng nhìn thẳng vào anh.

Lan Đạo Uy cố gắng đè nén không cho tiếng cười thoát ra khỏi cổ. Tiểu mỹ nhân phương đông của anh như một con nhím đáng yêu, khi giận toàn thân đều giương ra mũi nhọn, thật sự là rất thú vị.

Phương Tử Cầm nhanh chóng đánh giá một chút về nội thất, nơi anh ở cực kỳ rộng lớn, bày trí theo phong cách Châu Âu, rõ ràng là do nhà thiết kế nổi tiếng phụ trách, không gian thật hài hòa. Ngay cả những hàng nội thất bày trí trong nhà đều là hàng cực kỳ cao cấp.

“Em đi theo tôi! Tôi giới thiệu các phòng cho em, sẵn tiện em có thể tắm rửa một chút.” Lan Đạo Uy lấy hành lý của cô, đi trước hướng dẫn cho cô.

Phương Tử Cầm không thể lựa chọn liền làm theo lời anh, yên lặng đi phía sau.

Trừ bỏ phòng khách ở ngoài, Lan Đạo Uy dẫn cô đi xem nhà bếp, nhà ăn, phòng xem phim, thư phòng, không gian tất cả các phòng đều rộng mở lại thoải mái, thanh lịch ấm áp nhưng không mất đi nét hiện đại. Cô lưu ý chỉ còn một phòng chưa xem, có thể hiểu được đó chính là phòng ngủ của Lan Đạo Uy.

Quả nhiên không sai!

Lan Đạo Uy đẩy cánh cửa của phòng cuối ra, trong phút chốc Phương Tử Cầm dường như ngây người, phòng này thật sự rất lớn! Mặt sàn được lát bằng thảm màu xám nhã nhặn, chính giữa phòng là một chiếc giường cực lớn, cả phòng dùng màu vàng nhạt làm chủ đạo, thiết kế phòng thật lớn nhưng lại có vẻ riêng tư ấm áp.

Trong phòng còn có một bộ sofa kiểu cổ có hoa văn làm cả căn phòng có vẻ thật sống động, toàn bộ vật dụng trong phòng đều được làm từ gỗ.

Phương Tử Cầm nhìn xung quanh, vẻ mặt bình thản nhưng đột nhiên cô có chút kinh hãi hỏi: “Tôi... tôi ngủ ở đâu?” Nơi này rõ ràng không có phòng nào dư thừa.

Lan Đạo Uy phát ra tiếng cười rất nhỏ, giống như cô vừa hỏi một vấn đề hay lắm. “Đương nhiên là ngủ cùng một chỗ với tôi.”

Phương Tử Cầm nhìn chằm chằm chiếc giường lớn quá mức không khỏi cảm thấy choáng đầu hoa mắt. “Ngày đó anh không có nói như vậy!” Cùng anh ngủ cùng một chỗ, ngay cả trong mộng cô cũng chưa từng nghĩ tới.

Lan Đạo Uy cố ý nhíu mày, vẻ mặt trầm tư nói: “Tôi nhớ đã nói rằng em sống cùng tôi đương nhiên là phải ngủ cùng phòng với tôi, không phải sao?”

“Cái gì mà đương nhiên?” Phương Tử Cầm không khỏi tức giận gầm nhẹ.

Lan Đạo Uy nhún vai, “Em không muốn cũng không sao, hợp đồng hôm trước liền hủy bỏ.”

“Anh đang uy hiếp tôi phải không?” Hai mắt của cô bốc lửa giận, trầm giọng nói.

“Quyền lựa chọn là của em.” Anh vẫn vô cùng thoải mái.

Phương Tử Cầm trầm nét mặt, nhặt lấy hành lý của cô ở trên thảm, cô đã qua sông không thể đổi ý. “Đồ dùng của tôi phải để ở đâu?”

Lan Đạo Uy hướng đến một vách tường thật lớn, “Nơi này đều trống, em cứ việc tự nhiên!” Tiếp theo anh ấn một nút, cửa tủ quần áo trong nháy mắt mở ra, lộ ra một không gian sắp xếp ngăn nắp quần áo và đồ dùng của nam giới.

“Giày cùng với túi hành lý có thể đặt ở đây.” Lan Đạo Uy hướng dẫn.

Phương Tử Cầm chỉ có thể dờ dẫm nhìn, máy móc gạt đầu. Cô đột nhiên cảm thấy cực kỳ vớ vẩn, trong lòng dâng lên một cảm giác muốn chạy trốn.

Dường như nhìn ra vẻ kì lạ của cô, Lan Đạo Uy nâng mặt cô lên, thấy ánh mắt mờ mịt bối rối của cô anh đau lòng không thôi.

“Đừng lo lắng, ở cùng tôi em sẽ được chăm sóc thật tốt.” Anh ở bên tai cô an ủi vỗ về.

Đáng chết, cô làm sao vậy? Có làm hay không mà ở trước mặt Lan Đạo Uy lộ ra vẻ yếu ớt? Cô đến đây là để giáo huấn anh nhưng ngược lại lại để cho anh an ủi, cô ảo não nghĩ.

“Tôi không có việc gì, không cần người khác chăm sóc.” Cô quật cường nói.

Lan Đạo Uy cười cười cho qua, một tay kê vuốt hai má của cô. “Cho em nửa giờ sửa sang lại hành lý, sau đó chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn cơm.” Nói xong, anh lập tức buông cô đi ra khỏi phòng.

& & &

11. Chương 5.2

Lan Đạo Uy dẫn Phương Tử Cầm đến một nhà hàng nhỏ gần nhà để dùng cơm.

Trong lúc ăn cơm, hai người đều không nói chuyện với nhau. Lan Đạo Uy nhìn cô thật lâu nhưng Phương Tử Cầm hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Những hành động thất thường vừa rồi vẫn khiến cô ảo não không thôi, bây giờ cô không thể lại mất mặt, cô phải tìm thời gian để nghĩ kế hoạch, chỉ nghĩ đến tương lai ngày nào cũng bị Lan Đạo Uy khống chế, cô liền cảm thấy thật tức khí.

“Buổi chiều tôi phải về công ty một lát, có thể về trễ một chút.” Lan Đạo Uy bỗng nhiên nói.

Phương Tử Cầm liếc nhìn anh một cái không trả lời.

“Cả buổi chiều em có thể làm việc của em nhưng buổi tối bảy giờ, em phải chuẩn bị cùng tôi tham dự tiệc của hội liên minh ngân hàng, tôi sẽ về đón em.” Lan Đạo Uy nhìn chăm chăm vào mắt của Phương Tử Cầm, dường như muốn từ ánh mắt của cô tìm ra điều gì đó.

Phương Tử Cầm đẩy ghế ra khỏi bàn ăn, nhìn anh mỉm cười, “Xin tuân lệnh anh, tiên sinh.” Lời nói mơ hồ tràn ngập sự châm chọc và khiêu khích.

Lan Đạo Uy cúi người về phía trước, đưa một tay ra trêu chọc đôi môi của cô.

“Đừng nghĩ muốn chọc giận tôi, em gánh không nổi hậu quả cơn giận của tôi đâu.” Anh nói cực kỳ nhẹ nhàng, ngón trỏ cũng nhanh chóng tiến vào miệng trêu chọc cái lưỡi dính hương của cô. Trong mắt hiện ra vẻ ham muốn trắng trợn, một phút cũng không rời nhìn chăm chăm vào cô.

Phương Tử Cầm cực lực trấn định bản thân, hai gò má bị đốt nóng hồng rực lên. Ngón tay anh dường như có ma lực, đốt nóng ý chí lạnh như băng của cô. Cô thiếu chút nữa muốn hòa quyện ngón tay anh vào trong lưỡi cô.

Đang lúc toàn thân cô nóng lên, mê hoặc không thôi. Lan Đạo Uy rút ngón tay ra, ánh mắt dán vào cô, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của cô, anh lấy ngón tay đưa lên môi mình hôn.

Trời đất! Nhiều động tác khiêu khích gợi tình, Phương Tử Cầm không chịu được ngọn lửa trong mắt anh, chặt vật hạ mắt xuống.

Vì sao mỗi lần cùng anh giao đấu, cô đều luôn phải ở thế hạ phong, anh đều có thể hóa giải mọi công kích của cô? Phương Tử Cầm không phục nghĩ ngợi.

“Chúng ta về đi!” Lan Đạo Uy đứng lên đưa tay về phía cô.

Cô do dự một chút, cuối cùng cũng đưa tay cho anh nắm. Bây giờ phản kháng anh dường như không phải là một hành động thông minh.

& & &

Phương Tử Cầm không cố ý chọn bộ đầm dự tiệc hiệu Roland màu trắng hở vai, nhưng bộ áo thật sự đã để lộ đôi vai trắng nõn mượt mà của cô. Chiếc áo được may bằng lụa mềm mại nên ôm sát bộc lộ được thân hình tuyệt mỹ của cô. Cô còn búi tóc lên cao, những sợi tóc may còn sót lại tùy ý thả sau gáy trắng như ngọc.

Cô đứng trước chiếc gương thật to cẩn thận đánh giá bề ngoài của mình, trong kính nhìn cô mềm mại dịu dàng, cực kì động lòng người.

Tốt lắm, đúng như vậy, cô phải tỏ ra mềm yếu để giành lấy thế mạnh, cô muốn Lan Đạo Uy đối với cô hoàn toàn không phòng bị, bị cô mê hoặc hòng hoá chuyển thế hạ phong trước mắt của cô. Thản nhiên nhìn mình trong gương một lúc, Phương Tử Cầm lấy một đôi hoa tai trân châu đeo vào để càng tạo cho cô vẻ thanh nhã thoát tục. Sau cùng, Phương Tử Cầm hài lòng nhìn mình trong gương lộ ra một nụ cười giảo hoạt, cô chưa từng gặp một đối thủ nào như Lan Đạo Uy, cô đã từng cảnh cáo mình trách xa anh một chút nhưng cuối cùng vẫn gặp anh.

Bây giờ anh đã kích động cá tính hiếu thắng không chịu thua của cô, nói gì cô cũng không chiến đấu mà đầu hàng, bỏ giáp mà chạy!

Bỗng nhiên, một đôi tay cứng như sắt ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, Phương Tử Cầm sợ hết hồn, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn vào gương thì thấy Lan Đạo Uy không biết từ khi nào đã đứng sau lưng cô.

“Anh làm người ta hết hồn!” Cô tức giận nói, cũng cố sức tránh khỏi những nụ hôn của Lan Đạo Uy. Lan Đạo Uy không trả lời cũng không ngừng hôn cô, khéo léo hôn vành tai trắng nõn rồi đến chiếc cổ thon dài sau đó kéo một đường dài đến đầu vai mịn màng của cô.

“Đừng... đừng như vậy!” Phương Tử Cầm khiếp sợ la lên, cô không biết là thân thể của mình lại mất cảm như thế.

“Em rất đẹp... tôi không thể kìm chế được.” Giọng nói Lan Đạo Uy khàn khàn, vẫn không có ý định dừng những nụ hôn nóng bỏng lại, tay của anh thậm chí phủ lên bộ ngực tròn trịa của cô. Lại nữa! Tử Cầm cảm giác toàn thân mình nóng bức không thôi, thở dồn dập hơn. “Xin anh... đừng như vậy... chúng ta đến giờ rồi.” Cô tìm lý do la lên một câu.

Những lời này quả nhiên hiệu quả, Lan Đạo Uy miễn cưỡng ngẩng đầu lên, mặt vẫn vùi vào mái tóc của cô, hít thật sâu để ổn định tình cảm vừa bộc phát của mình.

“Đi dự hội nghị liên minh ngân hàng à, tôi muốn ở nhà cùng em, yêu chiều em.” Giọng nói của anh vẫn còn vương vấn một chút khản đặc.

Phương Tử Cầm bỗng chốc đỏ mặt, hồng đến tận cổ. Chưa bao giờ có người nào nói với cô những lời khiêu khích trực tiếp như thế.

Lan Đạo Uy phát ra một tiếng cười trầm thấp, “Không ngờ được một Phương Tử Cầm nổi tiếng sắc sảo trong giao tiếp lại động một chút là đỏ mặt, thật sự cực kỳ thú vị.” Trong giọng nói khàn khàn của anh có một chút thương tiếc.

Phương Tử Cầm bỗng dưng nổi giận, trầm giọng nói: “Anh định tiếp tục trêu chọc em hay là đi dự tiệc?”

Lan Đạo Uy nhếch miệng cười: “Chúng ta đi dự tiệc thôi! Nếu không chẳng phải đã phụ lòng em ăn mặc phục trang thật xinh đẹp sao.” Nói xong anh làm tư thế của các hiệp sĩ thời trung cổ mời cô.

Phương Tử Cầm không khỏi buồn cười, cố ý ngẩng cao đầu ngạo mạn đưa bàn tay nhỏ bé cho anh, cao ngạo nói: “Rất vui lòng! Tiên sinh!”

cont

12. Chương 5.3

Phương Tử Cầm cùng Lan Đạo Uy bước vào đại sảnh, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, cũng không ít tiếng xì xầm bàn tán.

Trong ánh mắt của mọi người, hiếu kỳ có, tràn ngập nghi hoặc có, cũng có những ánh mắt chờ xem kịch sắp diễn ra.

Trong lòng Phương Tử Cầm lần đầu cảm thấy tủi nhục, cả giới thương nhân đều biết tin xấu của Phương Thị, cô từ một thiên kim tiểu thư của một công ty lớn trở thành một cô gái lưu lạc không nhà lại mang nợ.

Cô buộc mình đừng chú ý đến ánh mắt của người khác nhưng bàn tay hơi run run. Lan Đạo Uy cũng nhận ra, anh cầm chặt tay cô, nhìn về phía cô như muốn trấn định tinh thần cô. Phương Tử Cầm miễn cưỡng nở một nụ cười, theo Lan Đạo Uy đi vào giữa đại sảnh nơi có đặt một micro.

“Các vị xin chú ý!” Lan Đạo Uy một tay vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Phương Tử Cầm, một mặt nói chuyện vào micro. “Về việc của Phương thị, toàn bộ trái phiếu sẽ được bán ra, những bất động sản còn lại thuộc về Ngân Hàng Tường Duệ.”

Trong đám đông mọi người xôn xao hẳn lên, tất cả đều không nghĩ tới Lan Đạo Uy lại ra mặt lên tiếng về việc này.

“Về việc Phương thị vay tiền của ngân hàng Tường Duệ, tôi cùng Phương tiểu thư đã thỏa thuận xong, ngoài toàn bộ bất động sản của Phương thị thì Tư Tài cũng thuộc về tập đoàn Tường Duệ nhưng sẽ tự kinh doanh, tổ chức vẫn không thay đổi.” Lan Đạo Uy vừa nói xong, mọi người ồ lên bàn tán sôi nổi.

Tất cả mọi người ai cũng biết, Phương gia đã vay của Ngân Hàng Tường Duệ một số tiền không nhỏ, Lan Đạo Uy lại khoan nhượng như thế còn ra mặt giúp Phương thị giải quyết vấn đề, thực sự khiến người ta dị nghị. Lời đồn đoán cũng bắt đầu sôi nổi, mọi người đều nhất trí cho rằng nguyên nhân chính là Phương Tử Cẩm xinh đẹp có tài và quyền rũ.

Phương Tử Cẩm chờ đợi dẫn để Lan Đạo Uy dẫn xuống, cô còn đang bất ngờ chưa hồi phục lại. Cho đến khi thấy ánh mắt ám muội của mọi người nhìn mình thì mới chợt bừng tỉnh, lập tức cơn giận dâng lên trong lồng ngực. Cô dữ dội trừng mắt nhìn anh.

Lan Đạo Uy không nhìn ánh mắt tràn ngập địch ý của Phương Tử Cẩm, đưa cho cô một ly rượu. “Em uống đi! Nó có ích cho em đấy.” Anh thoải mái nói.

Phương Tử Cẩm cầm ly rượu uống liền một hơi, rượu khiến thân thể đang run của cô ổn định nhưng lửa tức giận vẫn đang thiêu đốt.

“Anh... thật đáng giận, sao anh chưa có sự đồng ý của tôi mà lại tự tiện phát biểu những lời đó.” Phương Tử Cẩm gầm nhẹ, kìm chế sự tức giận trước mặt mọi người.

“Tôi nghĩ tôi đang giúp em giải quyết vấn đề, không phải sao?” Lan Đạo Uy bình thản trả lời, không hề coi sự phẫn nộ của cô ra gì.

Thái độ này của anh làm cô càng tức giận. “Thỏa thuận riêng của chúng ta anh cố ý công khai như vậy, có biết người khác nghĩ về tôi như thế nào không?” Tưởng tượng đến những ánh mắt ám muội nhìn mình, lời đồn đại không chịu nổi lọt vào tai, lòng tự tôn của cô bị tổn thương nặng, cô luôn luôn kiêu ngạo không thể chịu được mình trở thành đề tài phê bình, bàn tán của người khác.

“Em không cần để ý người khác suy nghĩ thế nào, tôi đã nói rồi, mọi việc sẽ được xử lý theo cách của tôi, em cũng đã đồng ý, không phải sao?” Lan Đạo Uy nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên định không cho người khác thay đổi.

Hai mắt Phương Tử Cẩm nhất thời mờ lệ, anh quả thực là khắc tinh của cô, cô thật là xui tận mạng mới có thể gặp phải anh.

Lan Đạo Uy dịu dàng nâng cằm của cô, thay cô lau nước mắt, “Đừng khóc, em như vậy tôi sẽ đau lòng!”

Phương Tử Cẩm tức giận quay đầu đi.

Lan Đạo Uy xoay mặt cô trở lại, nhanh chóng giữ chặt cằm cô làm cho cô không thể nhúc nhích chỉ có thể nhìn thẳng vào mặt anh.

“Vĩnh viễn không được xoay mặt lại với tôi, đừng quên, em là của tôi, tôi là chúa tể duy nhất của em, tôi nói rồi, em không thể gánh nổi hậu quả của việc chọc giận tôi đâu.” Anh thấp giọng âm trầm nói.

“Anh làm nhục tôi như vậy còn chưa đủ sao?” Phương Tử Cẩm nghẹn ngào mãi, thân thể hơi run rẩy.

Lan Đạo Uy không nói lời nào ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về cô. “Tôi không hối hận vì đã làm như vậy, có lẽ là làm khó cho em nhưng tôi hứa sẽ bồi thường cho em, đừng giận nữa!”

Lời nói của anh tràn ngập nhu tình cùng thương tiếc khiến Phương Tử Cẩm im lặng hồi lâu, bao hờn giận cùng oan ức cũng vơi đi hơn một nửa.

“Lần sau đừng như vậy, em là người trọng sĩ diện lắm!” Cô ngẩng đầu lên, bữu môi ai oán, khuôn mặt tươi như hoa phù dung còn vương hai hàng nước mắt, có vẻ khờ dại đáng yêu cực kỳ lại mê say động lòng người.

Nhìn thấy Lan Đạo Uy không nhịn được hôn lên dấu lệ trên khuôn mặt cô.

Phương Tử Cẩm đỏ bừng mặt, vùi đầu vào ngực Lan Đạo Uy. Lan Đạo Uy lộ ra một nụ cười cực kỳ thỏa mãn, vòng hai tay ôm lấy cô không hề để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người. Đúng vậy, đêm nay anh cố ý công khai với mọi người là vì muốn cho ai cũng biết Phương Tử Cẩm thuộc về anh, anh phải cắt đứt những ý tưởng ái mộ cô. Anh đã rõ ràng ám chỉ như vậy tuyệt đối sẽ không có ai dám gây sự chú ý của cô, đây đúng là kết quả mà anh mong muốn. Tiểu mỹ nhân Phương đông của anh bị thương tổn lòng tự tôn, anh sẽ bồi thường cho cô, anh sẽ cho cô sự chiều chuộng vô tận khiến cô cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh, thậm chí là yêu thương anh. Không biết vì lý do gì nhưng việc cô yêu hay là không yêu đối với anh vô cùng quan trọng, là việc anh cực kỳ để tâm.

“Em đi lấy đồ ăn đi! Đừng để mình bị đói!” Lan Đạo Uy buông cô ra nhẹ nhàng thúc giục.

Phương Tử Cẩm dịu dàng gật đầu, xoay người rời khỏi.

Đang lúc cô đặt đồ ăn lên đĩa thì nghe tiếng gọi tên mình bên tai, cô vừa xoay đầu lại thì ra là cô bạn tốt Lí Uyển Lăng còn người đứng bên cạnh cô ấy là người bạn hợp tác của cô Lữ Tử Khiêm.

“Sao các cậu đều đến đây?” Phương Tử Cẩm vui mừng hỏi.

“Cái này cậu phải hỏi anh ấy!” Lí Uyển Lăng huých tay vào Lữ Tử Khiêm.

Lữ Tử Khiêm có chút xấu hổ và không tự nhiên, “Lan tiên sinh đã qui định tất cả mọi người trong công ty đều phải tham dự buổi tiệc này, anh tìm không ra bạn gái đi cùng nên phải mời Lí Uyển Lăng giúp đỡ.” Anh có chút vội vàng giải thích.

Khuôn mặt thanh tú tươi cười của Lí Uyển Lăng trong nháy mắt có chút ảm đạm.

Phương Tử Cẩm đau lòng nhìn cô bạn tốt, không hề để ý đến ánh mắt si mê nhiệt tình của Lữ Tử Khiêm đang nhìn mình.

“Tử Cẩm... có chuyện... anh... anh muốn hỏi em.” Lữ Tử Khiêm ngập ngừng nói.

“Anh cứ hỏi đi! Đừng muốn nói ra lại nuốt vào bụng.” Phương Tử Cẩm trả lời thật ngay thẳng.

“Ngoài tất cả các quyền của Tử Tài, em... em cùng Lan tiên sinh lúc đó còn có thỏa thuận nào khác không?” Lữ Tử Khiêm lấy can đảm mở miệng.

“Đa số đều là chuyện công việc, vừa rồi Lan Đạo Uy đã nói thật rõ ràng, về phương diện cá nhân, hiện giờ không tiện nói cho anh biết.” Phương Tử Cẩm thận trọng nhẹ giọng nói.

Lữ Tử Khiêm gượng cười vài tiếng lập tức nghiêm nét mặt nói. “Anh hy vọng em đừng làm khổ mình, nếu có gì khó khăn, mọi người cùng nghĩ cách.”

Phương Tử Cẩm vô cùng cảm kích cầm tay anh, “Em là người vô cùng tự cao, sẽ không làm khổ chính mình đâu, anh đừng lo.” Ngay một chút, cô nói tiếp: “Nhưng thật ra có một việc cần anh giúp đỡ.”

“Chuyện gì? Em cứ việc giao phó, anh nhất định giúp.” Lữ Tử Khiêm nhiệt tình trả lời.

“Sau việc này, công ty phiền anh xem chừng, thời gian em đến công ty sẽ ít đi rất nhiều.”

Lữ Tử Khiêm nghe xong lời của cô, biểu hiện có chút không vui nhưng vẫn miễn cưỡng nói: “Không thành vấn đề, em cứ việc yên tâm, nếu... có rảnh nên đến công ty xem xét.” Nghĩ đến việc không thể thường gặp cô, tim anh mơ hồ đau đớn.

“Uyển Lăng có thể giúp, có vấn đề gì anh đừng ngại tìm đến cô ấy thương lượng hoặc hỗ trợ.” Phương Tử Cẩm vẫn không quên tác hợp cho hai người bạn tốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lí Uyển Lăng trong nháy mắt hồng lên, đôi mắt hạ thấp còn Lữ Tử Khiêm thì miễn cưỡng nở một nụ cười không tự nhiên, nhất thời cả ba người đều rơi vào im lặng cho đến khi một giọng nữ cao bén nhọn chen vào.

“Thật khiến cho người ta thương cảm! Tử Cẩm, không ngờ chỉ trong một đêm cô đã mất đi tất cả.” Đồng Ngải Vi mèo khóc chuột giả từ bi nói.

Phương Tử Cầm lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, thản nhiên cười nói: “Nhờ phúc của cô, tôi vẫn còn sống rất tốt.” Cô làm sao lại không biết là Đồng Ngải Vi cố ý khiêu khích, muốn làm cho cô mất mặt, cô sẽ không cho cô ta thỏa mãn, muốn đấu với cô Đồng Ngải Vi còn chưa đủ tư cách.

Đồng Ngải Vi cười ám muội, “Phải rồi! Với thân hình eo lả, thủ đoạn dụ dỗ cao siêu như cô thì sẽ ngay lập tức có người ra mặt giúp giải quyết tất cả, thật sự là khiến người khác bội phục hâm mộ nha.” Nghe cô ta nói như vậy, Lữ Tử Khiêm lập tức quay sang nhìn Tử Cầm với ánh mắt nghi ngờ, Lí Uyển Lăng thì có chút khần trương, cô thực hận không dám được miệng của người phụ nữ này.

“Nếu Đồng tiểu thư có hứng thú như vậy, hôm nào rảnh, tôi không ngại chỉ bảo cô đâu! Không thu học phí! Để sau này cô không cần phải hâm mộ tôi.” Phương Tử Cầm phản bác.

Khuôn mặt Đồng Ngải Vi vốn đang tươi cười sáng rỡ trong nháy mắt trầm xuống, trong mắt bắn ra những tia hung hăng hiểm ác. “Phương Tử Cầm, cô đừng quá đắc ý! Cô chẳng qua chỉ là con cờ bị bố mình lợi dụng mà thôi. Mọi người trong giới xã giao đều biết bố cô cao chạy xa bay với tình nhân của ông ta để lại con gái một mình thu dọn tàn cuộc.” Đồng Ngải Vi giương nanh múa vuốt nói, âm lượng đủ lớn khiến mọi người chung quanh chú ý.

“Tôi không hiểu cô đang nói gì!” Phương Tử Cầm dường như được bao phủ bởi một màn sương, nói một cách lạnh lùng.

“Ai da! Cô thật sự không biết à? Vậy thì cô cần thận nghe cho kĩ đây, ngày bố cô lấy tiền bỏ trốn đi còn nghĩ đến mang theo tình nhân, hai người cùng nhau đi hưởng thụ, hãng hàng không nhất định có ghi chép không giả được đâu, nếu cần cô có thể đi điều tra.” Về mặt Đồng Ngải Vi sung sướng khi thấy người khác gặp nạn.

Phương Tử Cầm giống như bị người khác đánh một đòn nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, tay cầm ly rượu bất giác run lên. Cô có cảm giác tim mình cũng đóng thành băng. Tuy biết bố đối với cô luôn cạnh tình nhưng thật không nghĩ tới là bạc tình như vậy, ông biến cô thành đối tượng cho mọi người cười chê thương hại.

Cô luôn luôn ghét bị người ta thương hại, cảnh này so với hứng chịu sự thất bại thì lại càng khó chịu hơn. Phương Tử Cầm ép mình phải kiên cường lên, không màng tới sự thì thầm bàn tán sôi nổi của mọi người, cô cũng không phải là người dễ đánh bại. Khuôn mặt lạnh lùng như một đóa hoa tuyết trắng, toàn thân phát ra một khí chất như sương lạnh có vẻ thanh cao vô cùng.

Lí Uyển Lăng lo lắng nhìn Tử Cầm, sau đó hung hăng trừng mắt liếc Đồng Ngải Vi một cái. Xã hội thượng lưu Đài Bắc thật sự là đáng sợ, tội cho Phương Tử Cầm lặn lội trong hoàn cảnh này suốt bốn năm.

Thấy lời nói của mình đã có hiệu quả, Đồng Ngải Vi đắc ý cười, nhiều năm qua cô ta bị vẻ đẹp cùng tài năng của Phương Tử Cầm lấn áp, cuối cùng đã trả được thù. Cô ta ác ý bổ sung thêm một câu, dáng vẻ dương dương tự đắc, vẻ mặt cười gian ác: “Bác trai nhất định không nghĩ là cô có tài năng như vậy, có thể nhờ Lan tiên sinh ra mặt giúp đỡ, nếu không ông ấy cũng không cần trốn ra nước ngoài đâu.”

Lời nói vừa xong, chỉ nghe một giọng trầm thấp, cực kỳ uy nghiêm vang lên: “Đồng tiểu thư, cô nói cho hết đi.” Người nói đúng là Lan Đạo Uy, anh nhanh chóng đi đến bên cạnh Phương Tử Cầm, một tay choàng qua người cô như muốn bảo vệ. Khí thế trên người anh cùng với đôi mắt lạnh lùng lợi hại khiến cho mọi người đang sôi nổi bỗng cảm như hén.

Đồng Ngải Vi thấy thế trong lòng khiếp đảm, đôi mắt Lan Đạo Uy nhìn về phía cô ta lạnh băng khiến cô ta không tự chủ được cả người run run. “Tôi... tôi chỉ là.. lời nói thật mà thôi, huống chi... chuyện này mọi người đều biết...” Đồng Ngải Vi run rẩy giải thích.

“Đủ rồi! Tôi không muốn nghe tiếng của cô nữa, nơi này hiện tại không hoan nghênh cô, mời cô tự nhiên.” Lan Đạo Uy lạnh lùng ra lệnh tiễn khách.

Đồng Ngải Vi không tin được nhìn chằm chằm Lan Đạo Uy, anh dám ở trước mặt nhiều người đuổi cô ta khiến cô ta mất mặt, cô ta dù gì cũng là con nhà danh giá, đại diện của hai công ty lớn, anh dám miệt thị cô ta như vậy.

Trong lúc cô ta đang phần nộ định nói gì đó nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Lan Đạo Uy lập tức không nói nổi, uốn vai xoay người bỏ đi.

Đồng Ngải Vi vừa đi, cảm giác căng thẳng của Lí Uyển Lăng mới vơi đi nhưng vẫn lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Phương Tử Cầm. “Cậu đừng để ý đến lời nói của loại người này, cô ta chỉ sợ thiên hạ không loạn mà thôi.” Lí Uyển Lăng lặng lẽ an ủi Phương Tử Cầm.

Phương Tử Cầm hơi động đậy khóe miệng, cố gắng nở nụ cười nhưng hiển nhiên là thất bại, “Mình không sao, cậu đừng lo lắng cho mình.” Cô nói chuyện có chút miễn cưỡng.

Lí Uyển Lăng bất đắc dĩ nhìn lên vừa đúng lúc tiếp xúc với ánh mắt Lan Đạo Uy. Thì ra anh là vị khách ngày đó đến mua lễ phục, thật trùng hợp! Cô gửi cho Lan Đạo Uy một ánh mắt cầu giúp đỡ, hiện tại Phương Tử Cầm chỉ còn có anh.

Lan Đạo Uy hiểu biết nhìn cô gật đầu rồi ôm Phương Tử Cầm vào lòng. Nhìn thấy cảnh này, Lí Uyển Lăng vui mừng xoay người sang chỗ khác thì phát hiện Lữ Tử Khiêm nhìn chằm chằm Lan Đạo Uy, trong mắt mơ hồ có địch ý. Trời đất! Xin đừng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn nữa, Lí Uyển Lăng bất đắc dĩ lập tức nắm lấy cánh tay Lữ Tử Khiêm, ngang bướng kéo anh rời đi.

Đối với những việc này, Phương Tử Cầm hoàn toàn không nhìn thấy, cô dường như là một người không có tri giác bình thường, chỉ thấy cô lấy một ly rượu mạnh không để ý đến ánh mắt âm trầm cảnh báo của Lan Đạo Uy.

“Đừng uống nữa, em không uống được loại rượu này.” Anh đoạt lấy ly rượu của cô.

“Không cần anh lo, trả ly lại cho em!” Phương Tử Cầm tức giận lên tiếng. Không biết uống rượu nên giờ này cô đã choáng váng đầu óc, hoa mắt bước đi không xong nhưng cô vẫn ngoan cố chống đỡ, hơn nữa lại vươn tay đoạt ly rượu về.

Thấy cô say đến nỗi hai gò má đỏ bừng, mắt mơ màng, Lan Đạo Uy vừa tức giận vừa đau lòng, anh buông ly rượu ôm cô đi ra cửa, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Không được uống nữa, chúng ta về nhà ngay.” Anh trầm giọng nói với Phương Tử Cầm.

“Anh đừng động vào em, thả em ra, em còn muốn uống!” Phương Tử Cầm giãy dụa yếu ớt.

Lan Đạo Uy hoàn toàn không để ý đến sự phản kháng của cô, tự ôm cô ngồi vào phía sau xe, sau đó bảo tài xế: “Về nhà.”

Trên đường đi, anh để cô dựa chặt vào người mình, hai tay anh giống vòng sắt ôm chặt lấy cô, môi anh không ngừng hôn nhẹ trán cô, an ủi vỗ về.

Bỗng dưng anh nghe một tiếng khóc nức nở trong ngực mình, Lan Đạo Uy nhìn xuống Phương Tử Cầm chỉ thấy đôi bờ vai của cô rung động. Hai mắt của cô nhắm chặt, đôi hàng mi cong dính đầy nước mắt trong suốt, đôi môi mím chặt, khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ đầy nước mắt khiến anh xúc động tận tâm can, một cảm xúc chưa từng có ngập tràn lòng anh.

Trời đất! Cô gái Phương Đông này đã làm gì anh rồi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã khiến anh không thể kìm chế được tình cảm trong lòng. Ngay từ đầu anh chỉ thuần túy muốn con người cô, chiếm đoạt lấy cô nhưng hiện tại anh chẳng những muốn thế mà còn muốn linh hồn cô cũng phải thuộc về anh.

Lan Đạo Uy chậm rãi cúi đầu vô cùng nhẹ nhàng hôn đi tiếng khóc nghẹn ngào của cô...

13. Chương 6

Một lúc sau về đến nhà, Lan Đạo Uy nhẹ nhàng đặt Phương Tử Cầm trên giường.

Sau khi cởi bỏ cả vạt cùng áo vest của mình, anh bắt đầu giúp cô thay quần áo.

Phương Tử Cầm nằm nửa tỉnh nửa say, hai mắt mê man khép hờ, cả người như không có sức lực tùy ý Lan Đạo Uy cởi bỏ quần áo trên người cô. Đến lúc trên người Phương Tử Cầm chỉ còn lại đồ lót, thân thể của

cô hiện ra trước mắt, Lan Đạo Uy dường như quên cả thở, da thịt nàng hồng nhuận tinh khiết, đường cong lả lướt mềm mại. Mồ hôi anh chảy dọc theo trán mà rơi xuống.

Đáng chết! Lan Đạo Uy thấp giọng nguyên rửa, sức ảnh hưởng của cô đối với anh thực sự là quá lớn! Anh cố gắng kìm chế trái tim đang đập kịch liệt của mình, thật nhanh giúp cô mặc quần áo ngủ vào.

Bỗng dưng Phương Tử Cầm mở tròn hai mắt nhìn chằm chằm Lan Đạo Uy. “Em... em muốn ới!” Cô nói một cách khó khăn sau đó lấy tay che miệng lại.

Lan Đạo Uy vội ôm cô đi vào nhà tắm, để cô quỳ gối bên cạnh bồn cầu bắt đầu ới cho đến khi trong bụng không còn một thứ gì mới ngừng lại.

Anh dịu dàng lấy khăn ướt lau mặt và miệng của cô, sau đó ôm cô trở lại giường. “Ngủ đi! Ngủ ngon đi! Ngày mai tỉnh lại, mọi việc đều quên hết.” Lan Đạo Uy nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của Phương Tử Cầm, thì thào nói nhỏ.

Phương Tử Cầm mắt nửa nhắm nửa mở, mê man bất lực nhìn anh, lên tiếng: “Ông ấy tại sao lại đối xử với em như vậy... tại sao lại đối xử với em như vậy?”

Lan Đạo Uy cảm thấy đau lòng và phần nộ, thật không ngờ Phương Hữu Bang lại vô tình vô nghĩa, đối đãi tàn nhẫn với con gái mình như vậy. Anh cũng biết ông ta đem theo tình nhân cao chạy xa bay nhưng vẫn giữ bí mật không cho cô biết. Bởi vì anh không muốn làm cho cô bị tổn thương.

Kết quả giấy vẫn không gói được lửa, chỉ một người nghe thấy liền nhanh chóng truyền đi khắp giới xã giao, không thể tránh được việc gây thương tổn lớn lao cho cô.

“Ừ... tất cả đều đã qua rồi, hãy quên nó đi!” Lan Đạo Uy dịu dàng an ủi vỗ về cô.

Mí mắt của Phương Tử Cầm đã sụp xuống muốn đi vào giấc ngủ nhưng môi cô vẫn lay động bất mãn nói: “Đàn ông các người đều giống nhau, không tim không gan, tôi... tôi ghét các người...” Những thanh âm hầu như không thể nghe thấy, cô chậm rãi rơi vào mộng đẹp.

Lan Đạo Uy vừa tức giận vừa buồn cười chăm chú nhìn khuôn mặt lúc ngủ thật khờ dại của cô, ôm cô vào trong lòng, tuy chỉ là ôm cô cùng ngủ nhưng anh lại cảm thấy trong lòng ấm áp, vô cùng thỏa mãn.

& & &

Hôm qua cơn đau đầu khiến Phương Tử Cầm tỉnh lại, cô hơi phát ra tiếng, mọi việc là như thế nào? Cô cảm giác như có người đánh vào cổ mình, toàn thân mệt mỏi vô cùng khó chịu.

Cô miễn cưỡng ngồi dậy mới phát hiện mình đang mặc đồ ngủ, kỳ lạ, cô thay đồ ngủ khi nào? Làm sao mà một chút ấn tượng cũng không có!

Cô cố gắng nhớ lại việc tối qua bỗng dưng những chuyện không vui hoàn toàn quay trở lại trong đầu. Trời đất! Cô vĩnh viễn không quên cái cảm giác đau đớn tủi nhục này.

Lúc này, Lan Đạo Uy mở cửa phòng thấy bộ dạng ngẩn người của cô. “Em tỉnh rồi à.” Anh đến gần cô. Phương Tử Cầm đi chuyển tầm mắt mờ mịt chạm phải đôi mắt sáng ngời có thần của Lan Đạo Uy cả người liền tỉnh táo hẳn.

Tối hôm qua chính anh giúp cô thay áo ngủ, cả đêm ở bên cạnh cô, không ngừng an ủi vỗ về cô. Phương Tử Cầm quay đầu đi, cô quả thực không dám tưởng tượng bản thân mình say rượu. Những hành động khi say rượu tối qua ở trước mặt anh càng làm cô ngại ngùng, xấu hổ không thôi.

Lan Đạo Uy ngồi ở mép giường, hai tay ôm khuôn mặt cô, “Nhìn anh này!” giọng nói không cho người khác cự tuyệt. Phương Tử Cầm không tình nguyện giương mắt nhìn anh, ánh mắt anh thâm thúy nhưng thẳng thắn, không có một chút cười nhạo cùng khinh bỉ, ngược lại tràn ngập sự quan tâm chân thành, điều này khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn quý mến anh hơn.

“Sự việc tối hôm qua không phải là lỗi của em, em đừng đổ lỗi cho bản thân, quên nó đi.”

Phương Tử Cầm nhìn xuống, cố gắng không để rơi nước mắt.

“Nói thật dễ dàng, anh có biết là bao nhiêu người đang chờ để cười nhạo em không?” Cô hơi ghen ngào.

“Có anh ở đây, không ai dám nói gì đâu!” Giọng nói kiên định lạnh lùng của anh làm cho Phương Tử Cầm bất giác yên tâm, ở bên người anh cô có một cảm giác an toàn chưa từng có.

“Cám ơn anh.” Cô chậm chậm nói.

Lan Đạo Uy cười khẽ, “Thật khó mới nghe được hai chữ này của em, anh thực sự có chút hết hồn đây.”

“Đừng trêu em!” Cô nhìn xuống, mặt hồng lên, nghiêm túc nói.

Lan Đạo Uy nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó nói: “Đi rửa mặt đi, anh đã làm xong bữa sáng!”

Phương Tử Cầm vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh, “Anh tự làm bữa sáng à?”

Nhìn vẻ mặt không tin được của cô, Lan Đạo Uy không khỏi tức cười. “Anh luôn tự tay làm bữa sáng, đàn ông trong nhà anh ai cũng nấu ăn rất ngon, hôm nào thử cho em xem.”

Phương Tử Cầm nhanh nhẹn gật đầu, lập tức đi vào nhà tắm rửa mặt.

14. Chương 6.2

Ăn xong bữa sáng, Lan Đạo Uy hỏi cô: “Hôm nay em có định đi đâu không? Anh có thể cho lái xe ở lại.”

Phương Tử Cầm trầm mặc trong chốc lát, thực ra cô hiện tại rất sợ gặp người quen, sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt thương hại của mọi người.

“Em.. em nghĩ không cần, hôm nay em muốn ở nhà, không muốn đi ra ngoài!” Cô ngập ngừng nói.

Lan Đạo Uy hiểu chuyện gật đầu, “Em cứ thoải mái đi, không nên suy nghĩ nhiều, sau giờ làm việc anh sẽ lập tức về nhà.”

Lan Đạo Uy đi rồi, Phương Tử Cầm nhàm chán đi lại trong phòng, hồn giống như đi lạc ở đâu. Buồn chán, cô đi vào thư phòng của Lan Đạo Uy, cửa không khóa nên cô đi thẳng vào vừa thấy được giá sách trên tường, hai mắt cô không nhịn được mở to, không ngờ anh là người yêu sách như vậy, có thật nhiều sách! Cô cẩn thận nhìn, đa số sách của Lan Đạo Uy là tiếng Anh, đầy đủ tất cả các lĩnh vực văn học, kinh doanh, du lịch...

Cô thuận tay rút ra quyển sách tiếng Anh “Sơn trang gầm thét”, không ngờ anh cũng đọc loại sách này, cô không khỏi lắc đầu mỉm cười, cô thật sự là hiểu quá ít về anh. Lập tức cô hoảng sợ bởi suy nghĩ của mình, cô với Lan Đạo Uy chẳng qua là quan hệ qua đường, thật không nên hiểu mà cũng không cần tìm hiểu.

Phương Tử Cầm cầm sách đến bàn của anh rồi ngồi xuống, bàn của Lan Đạo Uy thật lớn, có thiết kế giống như thời trung cổ của Châu Âu, cô không khỏi tò mò mở ngăn kéo, muốn nhìn xem bên trong có những gì.

Ngoài một ít giấy tờ bên trên là một con tỳ hưu chặn giấy, thoát nhìn rất oai phong, trên bàn còn trang trí nhiều đồ vật.

Cô tiện tay lấy con tỳ hưu ra, cũng sắp xếp những giấy tờ trên bàn, bỗng cô dừng mắt lại xem kỹ cơ hồ không dám tin vào mắt mình! Ở đây hầu hết đều là ảnh chụp của cô cùng một số tư liệu cá nhân.

Cô trấn tĩnh lại bắt đầu xem những tư liệu đó, bên trong đều ghi đầy đủ những việc có liên quan đến cô ví dụ như ngày sinh, chiều cao, cân nặng cùng với quá trình học hành của cô, thậm chí là sau khi cô lớn lên cũng có thời gian theo đuổi lớp hội họa.

Chuyện này thật sự rất vớ vẩn, cũng rất đáng giận! Phương Tử Cầm tức giận dậm chân, như vậy chính là Lan Đạo Uy đã cho người điều tra.

Cô vừa xem ngày ghi trên tư liệu, sau khi anh cùng cô gặp mặt lần đầu khoảng một tháng, bố cô lại cùng ngân hàng của anh ký hợp đồng vay tiền.

Tức giận làm mờ lý trí, Phương Tử Cầm nhận định nếu không phải tại Lan Đạo Uy, cô sẽ không lâm vào cảnh lưu lạc như thế này, anh và bố cô căn bản là cùng một giuộc, vì mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, mà cô chính là quân cờ hoặc là lợi thế trên tay bọn họ mà thôi.

Với tính tình quật cường của cô, cô nhất định phải gặp mặt chất vấn Lan Đạo Uy, đem những tài liệu này đập vào mặt anh, sau đó theo lẽ thường dĩ nhiên là quang minh chính đại rời khỏi nơi này.

& & &

Khi kim đồng hồ chỉ sáu giờ, cửa mở ra. Lan Đạo Uy một tay xách cặp hồ sơ, một tay cầm bữa tối của anh và Phương Tử Cầm.

Phương Tử Cầm đã sớm ngồi trong phòng khách đợi anh một lúc lâu. Trong thời gian chờ đợi, cô cẩn thận xem lại toàn bộ tư liệu của anh, những tin tức điều tra được thực không sai, toàn bộ những gì có liên quan đến cô đều được ghi lại rất cẩn thận và chu đáo, ngay những thói quen yêu ghét của cô cũng không hề bỏ sót.

Cô đồng thời cũng phát hiện ra một điểm vô cùng quan trọng, lấy kinh nghiệm cùng sự thông minh của Lan Đạo Uy thật không khó để biết Phương Thị vốn không có thực lực chỉ còn lại cái vỏ, vì sao vẫn đồng ý cho vay tiền hơn nữa lại là một khoản khổng lồ?

Lúc này đối với Lan Đạo Uy, cô có vô số câu hỏi cần giải đáp. Chỉ thấy vẻ mặt cô lạnh như băng nhìn Lan Đạo Uy, trong tay cầm lấy tập tài liệu.

Lan Đạo Uy không thể xem thường thái độ kỳ lạ của Phương Tử Cầm, ngồi ở ghế sofa đối diện với cô, anh cẩn thận hỏi: “Sao vậy? Trông em có vẻ không vui.”

Phương Tử Cầm đem tập tài liệu để trước mặt nhìn anh lạnh lùng, trong mắt có tia phẫn nộ.

“Bên trong là cái gì hử anh biết rất rõ.”

Lan Đạo Uy lạnh nhạt liếc một cái, “Em đã xem à?”

Phương Tử Cầm không nhịn được gầm nhẹ: “Vì sao lại cho người điều tra tôi? Ngay cả việc riêng tư của tôi cũng không buông tha!”

Lan Đạo Uy nhướn một bên mày, hai mắt thâm trầm sáng như sao nhìn thẳng vào mắt cô. “Bởi vì tôi muốn biết tất cả về em, mà đây là phương pháp nhanh nhất.” Anh trả lời trực tiếp khiến cho Phương Tử Cầm không khỏi kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc ngơ ngốc của cô, Lan Đạo Uy tiếp tục nói: “Lần đầu tiên gặp em, tôi đã quyết định phải là em, mà sự thật cũng chứng minh em nhất định là của tôi.”

Giọng nói trầm thấp của anh như có ma lực thúc giục khiến cô hoảng hốt không thôi.

Lan Đạo Uy đứng dậy đi qua phía cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh kéo cô ôm vào lòng. Bàn tay anh nhẹ nhàng摩挲 trôn làn mi, cái mũi nhỏ xinh, cuối cùng dừng lại ở đôi môi hồng nhuận ướt át của cô.

Phương Tử Cầm hoàn toàn không thể động đậy, cả người như bị bao phủ bởi sức hấp dẫn nam tính của anh, ánh mắt anh tràn đầy sức hút khiến mắt cô không thể rời đi.

“Em cũng cảm nhận được, phải không?” Em cuối cùng cũng thuộc về tôi!” Lan Đạo Uy khí phách cuồng vọng nói.

Lời nói đao to búa lớn của anh làm Phương Tử Cầm tỉnh lại khỏi cơn mê tình. “Anh thật là ngông cuồng tự cao tự đại, tôi trịnh trọng nói cho anh biết, tôi không thuộc về bất cứ ai, hiện tại không có mà tương lai cũng không thể có!” Cô trợn hai mắt lên phẫn uất nhìn anh.

“Xem ra tinh thần của em đã hoàn toàn hồi phục, vốn tôi nghĩ mình còn phải nhẫn nại vài ngày nhưng bây giờ đã không còn cần thiết nữa.” Anh hầu như không thấy sự phẫn nộ của cô, sau khi tự cảm thán ngón tay cũng không gián đoạn ve vuốt đôi môi mềm mại của cô.

“Anh... anh muốn làm gì?” Phương Tử Cầm ấp úng hỏi, trong lòng bắt đầu có chút sợ hãi.

“Lấy thù lao của tôi.” Anh nói nhỏ bên tai cô, một tay cũng không hề khách khí quàng ra trước ôm lấy bộ ngực cao ngất mềm mại của cô.

“A!” Phương Tử Cầm thất kinh la lên một tiếng, lập tức bị Lan Đạo Uy lấy nụ hôn che đôi môi của cô. Đầu lưỡi của anh lướt qua môi của cô, trước là đùa giỡn sau đó nhấn nạt thúc giục nó tách ra cho anh, cô thấy khó thở liền mở hé đôi môi anh đào, anh lập tức đưa đầu lưỡi vào, thân mật tìm kiếm.

Bị anh đùa giỡn như vậy, Phương Tử Cầm cảm thấy cả người nóng bức không thôi, hoàn toàn quên mất chuyện mình phải chất vấn anh, toàn thân cô vô lực rúc vào người anh, cái cảm giác xa lạ cùng phản ứng của bản thân khiến cô cảm thấy sợ hãi.

“Không... chúng ta không thể... Anh buông ra!” Phương Tử Cầm nhẹ lắc đầu, thấp giọng nói. Đôi môi của Lan Đạo Uy giữ lấy cô, không cho cô kháng cự, tham lam nhắm nháp đôi môi ngọt ngào của cô. Tận đáy lòng của Phương Tử Cầm không nhịn được dấy lên một khát vọng, cô thực không biết cảm giác hôn lại khiến người khác mê say như vậy.

“Trời đất! Em thật ngọt.” Lan Đạo Uy phát ra một tiếng khát khao, ôm chặt thân thể mềm mại của cô, bờ môi anh chậm rãi di dời đến vành tai của cô, bàn tay mang theo lửa thiêu đốt lướt qua gáy của cô, dừng lại trước ngực cởi bỏ áo sơ mi của cô, tham lam tìm kiếm bộ ngực sữa. Khi ngón tay Lan Đạo Uy chạm được da thịt trần trụi của cô, tâm trạng mê say của Phương Tử Cầm có đôi chút tỉnh táo lại, cô liều mạng lắc đầu, muốn đẩy tay anh ra.

“Hm! Đừng lộn xộn.” Anh thấp giọng nói, một bên ôm lấy bộ ngực mượt mà tròn trịa mê người của cô làm hai đóa hoa nhỏ hồng xinh đứng lên trong lòng bàn tay anh.

Cảm xúc xa lạ không ngừng đánh sâu vào tâm linh yếu ớt của Phương Tử Cầm, cô vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi, trong lúc giây dựa với lý trí của chính mình, đột nhiên tầm mắt của cô chạm phải tập tư liệu của mình, cả người cô nhất thời tỉnh táo lại. Cô thấp giọng hô. “Anh buông ra!” Lan Đạo Uy dường như không nghe thấy vẫn tiếp tục.

Hít một hơi, cô dùng sức cắn vào đầu vai anh một cái.

“A! con mèo nhỏ hoang dã này!” Cuối cùng anh buông cô ra nhưng đôi mắt vẫn mê man chứa đầy khát khao tình dục.

Phương Tử Cầm ngồi dậy, hai tay thoáng run rẩy sửa sang lại quần áo của mình. “Anh rõ ràng đã biết Phương thị vốn không còn giá trị gì, vì sao lại còn cho bố tôi vay tiền, chẳng lẽ anh đã có ý đồ?” Cô điều chỉnh tiếng nói của mình làm cho nó có vẻ nghiêm chỉnh một chút.

Giống như đã hiểu thấu ý nghĩ của cô, Lan Đạo Uy lắc lắc đầu, “Đừng hiểu sai, tôi rất muốn có em, đúng vậy, nhưng không có ý định lấy lợi ích của công ty ra đùa giỡn.”

Hai gò má Phương Tử Cầm trở nên đỏ bừng, trong lời nói của anh ý tứ đã rõ ràng, không có khả năng anh vì cô mà đem lợi ích lại cho bố cô. Trong lòng anh chuyện làm ăn hiển nhiên quan trọng hơn cô nhiều. Suy nghĩ này làm cho Phương Tử Cầm không khỏi cảm thấy hơi đau lòng!

“Nếu đã như vậy, sao anh lại tiếp tục giúp tôi giải quyết hết mọi chuyện còn lại.” Cô vẫn còn một chút hy vọng, vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi.

Lan Đạo Uy bất cần nhún vai, “Chuyện này đối với tôi thật dễ dàng, ngân hàng không bị ảnh hưởng gì, hưởng hồ vì vậy mà tôi có được em, cứ coi như là phần thưởng!”

Câu trả lời của anh khiến cho Phương Tử Cầm hoàn toàn gục ngã, vốn nghĩ rằng anh là vì cô nhưng sự thật chứng minh, cô chỉ là đối tượng chinh phục, là trò chơi của anh.

“Anh không cần phải hao phí tiền tài sức lực như thế, có lẽ tôi sẽ chấp nhận sự theo đuổi của anh.” Cô lạnh lùng trào phúng, một chút cũng không muốn thừa nhận cô đối với anh đã có chút tình cảm.

Lan Đạo Uy phát ra một tiếng cười trầm thấp, giơ một ngón trỏ lên trước mặt cô khẽ lay động, “Ôi, Không! Tôi không có thời gian chơi cái trò chơi tình yêu ngu xuẩn, không giống những tên công tử muốn lấy lòng em! Tôi muốn trực tiếp nhanh chóng có được những gì tôi muốn có.”

Những lời anh nói đã dấy lên một trận mưa to gió lớn trong lòng Phương Tử Cầm, cũng làm cho cô nhớ tới thời thơ ấu không thoải mái vì ông bố bạc tình. Đàn ông quả thực đều không phải là người, lòng cô sớm đã chết vì sao lại có một mơ mộng không thực tế như thế này.

Nhìn thấy mặt cô lạnh lẽo và tái nhợt, Lan Đạo Uy đưa tay vuốt lấy má cô.

Phương Tử Cầm lặng lẽ tránh anh đụng vào, “Anh không sợ mất cả chì lẫn chài sao?” Cô cười lạnh nói, miễn cưỡng tạo một vỏ bọc nguy trang cho vết thương lòng của mình.

Lan Đạo Uy nhướng cao mày, tiếp chiêu của cô. “Tôi luôn luôn đạt được những gì mình muốn, cho tới giờ chưa từng thất bại.”

Lời nói của anh ám chỉ rõ ràng khiến hai gò má Phương Tử Cầm nhanh chóng đỏ ửng lên, trong lòng cũng thoáng qua một chút bất an.

“Trước đây tôi đã nói với anh, cái anh đạt được chỉ là thân thể này mà không có trái tim. Thân thể này đối với tôi mà nói không hề có ý nghĩa, trái tim của tôi vĩnh viễn thuộc về chính tôi, ai cũng không thể khiến nó cam tâm tình nguyện thuần phục.” Ngực khí của cô lạnh như băng tuyết và quyết liệt, khôi phục bộ dạng của người đẹp băng giá như trước.

“Đây là lời khiêu chiến của em phải không? Tôi vui vẻ chấp nhận.” Lan Đạo Uy nhướng một bên mày rậm lên nhẹ cười.

Phương Tử Cầm học anh chớp đôi mi thanh tú, mắt tròn mở to nhìn anh, hơn nữa cố ý đến gần anh, bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực anh đùa giỡn. “Trò chơi này thật hấp dẫn, rất thú vị!”

Oái, hai mắt Lan Đạo Uy bắn ra một tia sáng lợi hại, anh ôm chặt Phương Tử Cầm vào lòng, một tay kìm lấy cằm của cô khiến bộ ngực mềm mại của cô phập phồng trong ngực của anh.

Phương Tử Cầm không hề nghĩ đến hành động của anh nhanh chóng như vậy, hoàn toàn bị động.

Tình nhân – C6.3

cont

Dịch: ss tetvan

“Tôi nói rồi, tôi không tham gia trò chơi, bất kể là thân thể hay trái tim em tôi nhất định sẽ có, cũng nhất định sẽ đạt được.” Anh gần từng tiếng một. Đôi mắt giống như báo đen bắn ra tia lợi hại mãnh liệt, nhìn chăm chăm vào con mồi. Khí thế của anh thực dọa chết người, ánh mắt cực nóng cuồng dã dường như muốn hun đốt cả người cô.

Phương Tử Cầm miệng lưỡi khô khốc, bị anh làm khiếp sợ đến không nói nên lời chỉ có thể mở to hai mắt nhìn anh.

“Em.. em đói!” Thật lâu sau, cô chậm rãi nói một câu, giọng nói có chút nũng nịu.

Cơ thể cứng đờ của Lan Đạo Uy liền thả lỏng, đồng thời cũng cởi bỏ những kìm chế của mình, mở những hộp đồ ăn trên bàn ý bảo cô đến ăn.

Phương Tử Cầm ngồi trên ghế yên lặng ăn bữa tối, tâm tư lại bay bổng suy nghĩ. Lan Đạo Uy là một nhân vật nguy hiểm, đối với cô có sức ảnh hưởng và hấp dẫn chí mạng, việc này trước đây chưa từng có, trong lòng cô không ngừng cảnh cáo chính mình ngàn vạn lần không để bị sự dụ dỗ của anh mê hoặc. Thái độ của anh đối với cô đã chứng minh thật rõ ràng, cô không thể cũng khiến trái tim mình bị giam cầm.

Cái gì cũng có thể mất nhưng duy nhất tồn nghiêm là không thể! Đó chính là nguyên tắc bất di bất dịch của cô. Cô không muốn mình sẽ trở thành một người phụ nữ vô dụng, suốt ngày không làm việc gì chỉ chờ nghe lời anh, việc này đối với cô cực kỳ sỉ nhục!

“Em muốn xin anh một việc.” Phương Tử Cầm chớp mắt nói.

“Nói đi!” Lan Đạo Uy trả lời thật nghiêm túc.

“Em... em không muốn cả ngày ở nhà, em muốn về Tư Tài tiếp tục làm việc.” Cô nâng đầu, mở đôi mắt to ngấn nước khẩn cầu nhìn anh.

“Chuyện này không có trong thỏa thuận của chúng ta lúc trước.” Lan Đạo Uy lạnh nhạt nói.

“Em chỉ là muốn làm việc để quên đi những chuyện không thoải mái.” Phương Tử Cầm cố tỏ ra vẻ đáng thương, nhu nhược, một mặt nhìn trộm phản ứng của anh.

Chỉ thấy anh trầm ngâm một lúc lâu, ánh mắt cũng hiền hòa hơn rất nhiều.

“Công việc của em thời gian rất linh động, lúc nào anh cần em có thể gọi điện thoại cho em.” Phương Tử Cầm thừa dịp nói thêm vào.

“Được rồi! Nhưng tôi nói trước là buổi tối trước sáu giờ là em phải quay về nhà, còn nữa khi nào tôi gọi cho em thì em phải ở bên cạnh tôi, biết không?” Trầm tư một hồi lâu, cuối cùng Lan Đạo Uy cũng đồng ý.

Đôi mắt Phương Tử Cầm hiện lên một tia sáng giao hoạt, khóe miệng cũng nhếch lên một ý cười mơ hồ, thật không nghĩ tới anh vô tư đáp ứng như vậy, thật sự là quá tốt!

“Cám ơn anh!” Cô chớp mắt mỉm cười đáp tạ.

Nhìn cô khuôn mặt đặc ý tươi cười, Lan Đạo Uy không khỏi hoài nghi chính mình có quyết định sai lầm hay không.

& & &

Buổi tối chín giờ, Phương Tử Cầm tắm rửa rất nhanh, thay áo ngủ, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra khỏi phòng tắm. Nhưng trong lòng cô không hề nhẹ nhàng chút nào, giờ phút này chính là thời khắc quan trọng.

Đêm nay cô phải cùng Lan Đạo Uy ngủ chung giường, tuy đêm nay không phải là đêm đầu tiên nhưng tối qua cô say túy lúy, một chút tri giác cũng không có. Hôm nay tình hình không giống, cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý đối mặt với “nhu cầu” của Lan Đạo Uy.

Khi ánh mắt của cô tiếp xúc với chiếc giường cực lớn màu lam thì cả người lạnh run, chỉ có thể dùng từ tay chân thừa thãi để diễn tả tâm tình hiện tại của cô.

May mắn là lúc này Lan Đạo Uy đang ở trong văn phòng xử lý công việc khiến cho cô có một chút thời gian để nghĩ biện pháp vượt qua đêm nay; dù sao tránh được một đêm hay một đêm, chuyện ngày mai để ngày mai, bây giờ phải tìm cách cái đã.

Đột nhiên một nụ cười hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đúng vậy, giả vờ ngủ! Cô liền quyết định giả vờ ngủ, cách này có vẻ cũ rích nhưng cũng là một biện pháp an toàn nhất, Lan Đạo Uy hẳn là không mặt dày đến nỗi đánh thức một cô gái tâm hồn bị tổn thương vất vả lắm mới ngủ được.

Sau khi quyết định, Phương Tử Cầm lập tức nhắm mắt tiến vào giấc ngủ nhưng lỗ tai cô thì lại dài ra lắng lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, tiếng bước chân đi đến bên giường rồi dừng lại. Cô nhắm chặt hai mắt, ngay cả thở cũng không dám, cho đến khi nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm cảm xúc nặng nề của cô mới thả lỏng một chút.

Một lúc sau, Lan Đạo Uy đi ra khỏi phòng tắm, trên người mặc quần ngắn để ngủ, nửa người trên để trần, anh liếc mắt ngắm Phương Tử Cầm một cái, tư thế nằm ngủ cứng ngắc của cô khiến anh không khỏi bật cười. Ai cũng biết là cô đang vờ ngủ nhưng anh cũng không định làm khó cô, mấy ngày nay cô đã chịu không ít sức ép, anh không nghĩ là trong tình cảnh này lại làm cô khó chịu.

Lan Đạo Uy lên giường nằm cạnh cô, một tay kéo cô vào lòng khiến cô dựa chặt vào ngực anh, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Phương Tử Cầm ngừng thở, không dám di động mảy may, dựa vào trong lồng ngực ấm áp cường tráng rắn chắc của anh khiến cô không khỏi động lòng, nhưng sợ hãi anh sẽ tiến đến chuyện khác nên toàn thân cô vẫn cứng đờ.

“Hãy thả lỏng đi, tôi chỉ muốn ôm em ngủ, không có ý gì đâu.” Tiếng nói trầm ấm của Lan Đạo Uy vang ở bên tai.

Phương Tử Cầm vẫn không dám lên tiếng nhưng thân thể thoáng đã thả lỏng.

Lan Đạo Uy vùi mặt vào mái tóc dài của cô, hít mùi hương của cô. “Tiểu mỹ nhân Phương Đông của anh, ngủ đi!” Tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng của anh như một dòng nước ấm rót nhẹ vào lòng cô, làm cô bất giác hoàn toàn lơ là phòng bị.

Mùi hương nam tính nhẹ nhàng khoan khoái của Lan Đạo Uy bao trùm lấy cô, dựa vào vòm ngực rộng lớn chắc chắn, Phương Tử Cầm lần đầu cảm thấy vô cùng an tâm, toàn thân ấm áp. Chậm rãi cô chìm vào giấc mộng đẹp, cảm giác được người khác ôm trong lồng ngực thực là thoải mái như vậy sao! Cô mơ hồ nghĩ, trên môi đồng thời nở một nụ cười thỏa mãn.

& & &

Liên tiếp vài ngày sau, Phương Tử Cầm đương nhiên theo lẽ thường không hề phòng bị ngủ trong lòng Lan Đạo Uy. Hơn nữa Lan Đạo Uy phong độ đối với cô hết mực nuông chiều làm cô không hề có chút phòng bị nào. Mà tư thế ngủ của cô cũng thật khoa trương hết sức, thường thường cả người nằm trên thân thể Lan Đạo Uy, nếu không thì tay chân phóng loạn xạ quả thực giống như anh không hề tồn tại.

Tất cả những việc này làm Lan Đạo Uy dở khóc dở cười. Chính thân thể anh cũng thừa nhận không chịu nổi sự tra tấn này, tâm tình như con sông dâng cao sắp tràn bờ. Ngủ ở bên cạnh cô nhưng không được chạm vào cô là thử thách lớn nhất trong cuộc đời anh, cũng là ngoại lệ duy nhất, anh chưa từng có thái độ dung túng như thế đối với bất kì cô gái nào.

Hôm nay, Lan Đạo Uy đang ở trong văn phòng phê duyệt công văn nhưng tâm tình anh thực sự không tốt, cảm xúc cực kỳ bức dọc đã dọa nạt không ít nhân viên cấp dưới, không ai dám lên tầng mười hai, sợ trở thành bao cát để trút giận.

Đã qua một tuần, Lan Đạo Uy trong đầu thật phiền não, anh không biết mình có thể nhẫn nại được bao lâu nữa! Cho đến nay chưa từng có cô gái nào có thể kích thích anh đến như vậy, cũng làm cho anh mất đi sự bình tĩnh lãnh đạm vốn có.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang luồng suy nghĩ của Lan Đạo Uy.

Anh tức giận quát. “Vào đi!”

Người đến chính là em trai Lan Đạo Uy – Kỉ Tụng Bình.

“Sao vậy? Nghe giọng anh có vẻ không vui, tâm tình không được tốt à?” Kỉ Tụng Bình khuôn mặt tươi cười lên tiếng.

Lan Đạo Uy vút cho em trai một ánh mắt dọa nạt, “Không phải chuyện của cậu!” Khẩu khí cực kì nóng nảy.

Kỉ Tụng Bình cẩn thận liếc Lan Đạo Uy một cái, anh trai luôn luôn sáng suốt, lạnh lùng ngạo nghễ trên thương trường, chưa từng thấy anh thất thường như thế bao giờ. Anh trai nhìn có vẻ thật không thoải mái, cảm xúc kìm nén. Việc này... thật sự không phải bình thường.

“Ồ, anh không phải là đang tìm người trút giận đó chứ?” Kỉ Tụng Bình không biết sợ hãi.

“Anh nói rồi, việc này không liên quan đến cậu!” Lan Đạo Uy gầm nhẹ.

Kỉ Tụng Bình rất nhanh suy nghĩ ra, cảm xúc thất thường của anh trai nhất định có liên quan đến cô gái họ Phương kia.

“Nghe nói anh đang sống chung với con gái nhà Phương thị?” Kỉ Tụng Bình không hề né tránh hỏi thẳng. “Khó trách anh gần đây không về biệt thự ở núi Dương Minh, em gái mấy ngày nay rất nhớ anh.”

Về mặt Lan Đạo Uy âm trầm, không nói lời nào.

“Anh đừng nói với em là anh cùng Phương tiểu thư sống chung hơn một tuần rồi mà chưa chạm được vào người cô ấy đấy nhé?” Kỉ Tụng Bình đoán già đoán non nói, theo như anh biết thì bộ dạng của anh trai hiện giờ nhất định là đang tìm người trút giận.

Lan Đạo Uy vẫn không nói một câu nhưng ánh mắt nhìn về phía Kỉ Tụng Bình thật dữ dội. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Kỉ Tụng Bình sớm đã nằm trong....

“Hắc hắc, thật sự khiến người khác không tin được, Lan Đạo Uy phong lưu nhất mực mà sống cùng với con gái hơn một tuần mà không làm gì hết! Đây chính là cái title thật hấp dẫn!” Kỉ Tụng Bình một chút cũng không hề để ý đến vẻ mặt bất mãn của Lan Đạo Uy.

“Đủ rồi! Cậu cố ý đến đây chọc giận anh phải không?” Lan Đạo Uy cuối cùng không nhịn được hét âm lên.

Kỉ Tụng Bình thấy bộ dạng của anh trai không chịu nổi tra tấn bèn thôi không đùa giỡn nữa. “Em đến để nói cho anh biết khoảng hai tháng nữa ba mẹ sẽ đến Đài Loan.”

“Anh biết, anh sẽ sắp xếp mọi việc.” Lan Đạo Uy gật đầu.

Kỉ Tụng Bình do dự hồi lâu rồi lên tiếng: “Anh.. anh cũng biết ba mẹ rất truyền thống và bảo thủ, đừng cho họ biết anh sống cùng với phụ nữ ở bên ngoài.”

“Anh biết cân nhắc!” Lan Đạo Uy lạnh lùng liếc anh một cái, “Nếu không có việc gì, em có thể đi được rồi.”

Kỉ Tụng Bình không dám tin nhìn chằm chằm anh mình, anh trai lại ra lệnh đuổi anh đi, anh trai chưa từng đối xử với anh như vậy, xem ra cô Phương Tử Cầm này thực sự làm anh ấy quay đầu chuyển hướng.

Trước khi đi, Kỉ Tụng Bình vẻ mặt nghiêm chỉnh nói với Lan Đạo Uy.

“Nếu anh thật sự quan tâm đến cô ấy như vậy thì đừng cho cô ấy quay về làm việc ở Tư Tài!” Kỉ Tụng Bình bình tĩnh nói vào trọng tâm.

“Vì sao?” Lan Đạo Uy nhướn mày nhìn em trai.

“Tư Tài có người tên là Lữ Tử Khiêm, thường cùng cô ấy như hình với bóng ra ngoài làm việc, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén!” Kỉ Tụng Bình không hề muốn anh trai mình bị người khác lừa gạt.

Lan Đạo Uy chìm vào suy tư, không hề biết Kỉ Tụng Bình đã rời khỏi văn phòng từ lâu.

15. Chương 7

Phương Tử Cầm đang ngồi trong phòng tiệc đặc biệt của khách sạn.

Hôm nay cô cùng Lữ Tử Khiêm nhận lời mời đi dự tiệc mừng sinh nhật của một khách hàng quan trọng. Vốn cô rất hiếm khi nhận lời mời những buổi tiệc như thế này, nhưng gần đây vì chuyện của bố cô ít nhiều ảnh hưởng đến việc kinh doanh, hơn nữa Lữ Tử Khiêm lại nài nỉ nên cô phải đi.

Nhưng đến lúc này Phương Tử Cầm mới hối hận không thôi, Lữ Tử Khiêm trước đây luôn luôn nói không với rượu hôm nay không biết làm gì mà xem rượu như nước, cách uống không muốn sống này thật khiến cô sợ hãi.

Cô vốn định đến có mặt trong buổi tiệc khoảng một tiếng rồi ra về để kịp giờ nhưng nhìn thấy Lữ Tử Khiêm liều mạng uống như vậy khiến cô không yên lòng. Kỳ thật mấy ngày nay cô đã phát hiện anh thật lạ, tinh thần xuống thấp, tâm tư tan rã, cả người có vẻ uể oải tiêu tụy, hỏi gì anh cũng không nói, cả ngày buồn bã khiến cô không thể giúp được.

Mắt nhìn đồng hồ tay đã hơn sáu giờ, trong lòng Phương Tử Cầm không khỏi lo lắng kích động. Đây là lần đầu tiên cô không về trước sáu giờ, cô bất an giống như đang ngồi trên đồng lửa, chỉ mong bữa tiệc nhanh chóng chấm dứt.

Thật vất vả, lúc mọi người giải tán cũng đã hơn chín giờ rồi.

Đợi mọi người ra về hết, chỉ thấy Lữ Tử Khiêm nằm trên ghế sofa, quả thực là say bất tỉnh nhân sự. Cô đỡ anh dậy đi về phía đại sảnh. Cô phải đưa Tử Khiêm về nhà trước, xem bộ dạng anh hiện giờ chắc chắn không thể tự lái xe được.

“Rượu... rượu đâu? Tôi còn muốn uống...” Lữ Tử Khiêm nửa say nửa tỉnh hô lên.

“Anh đã say đến nông nỗi này còn muốn uống?” Phương Tử Cầm khó nhọc trả lời.

“Tôi không say... ai nói tôi say...” Lữ Tử Khiêm bước đi không xong la hoảng.

“Đừng phá nữa, em đưa anh về nhà.” Phương Tử Cầm cố hết sức dìu anh đi về phía cửa.

“Tôi không về... tôi muốn uống nữa...” Lữ Tử Khiêm đột ngột hét lên, không ngừng giãy dụa.

Phương Tử Cầm vừa tức giận vừa khó xử, không biết phải làm sao. Những người khách tới lui trong đại sảnh tò mò nhìn hai người khiến cô càng quẫn trí. Xem ra hôm nay cô không thể về nhà, cô phải dàn xếp cho Tử Khiêm trước. Không chần chờ nữa, cô đỡ Lữ Tử Khiêm đi về phía quầy tiếp tân.

“Anh ơi, cho tôi một phòng.” Phương Tử Cầm có chút không tự nhiên nói với nhân viên phục vụ. Nhân viên phục vụ không có biểu hiện gì nhanh chóng làm thủ tục đồng thời đưa cho cô một chìa khóa. “Xin mời, phòng 602.”

Sau khi thanh toán phí, Phương Tử Cầm đang muốn dìu Lữ Tử Khiêm ra khỏi quầy thì anh đột nhiên chợt tỉnh trợn hai mắt lên nhìn thẳng vào cô.

“Tử Cầm...Anh thật không sống nổi... Anh yêu em như vậy, vì sao một chút em cũng không cảm giác được?” Anh điên cuồng hô lớn khiến cho mọi người chú ý.

“Đừng như vậy... Anh uống say rồi, em dìu anh đi nghỉ.” Phương Tử Cầm mặt đỏ tai hồng nhỏ giọng nói, cũng cực lực né tránh ánh mắt mọi người.

Bỗng nhiên Lữ Tử Khiêm ôm chầm lấy Phương Tử Cầm điên cuồng hôn lên mặt cô, cô kinh ngạc rồi lập tức giãy dụa. Trời đất! Đây là nơi công cộng mà! Tử Khiêm dám ngang nhiên hôn cô, anh thật là say đến hồ đồ rồi!

Bất chấp ánh mắt khác thường của mọi người, Phương Tử Cầm giống như đi trốn, nhanh chóng giúp đỡ Lữ Tử Khiêm đi vào thang máy, hoàn toàn không chú ý tới ở góc đại sảnh có một đôi mắt lóe lên tia ác ý dõi theo.

Chủ nhân của đôi mắt kia đúng là Đồng Ngải Vi, cô có hẹn ăn tối với bạn tại đây, không ngờ lại thấy được màn hấp dẫn này. Hừ! Nếu không vì Phương Tử Cầm, cô sẽ không bị Lan Đạo Uy công khai đuổi khỏi buổi dạ hội làm cho cô mất mặt, thù này nói gì cô cũng không buông tha. Đồng Ngải Vi lộ vẻ cười đắc ý, màn kịch đêm nay nếu Lan Đạo Uy mà biết được thì tất nhiên Phương Tử Cầm sẽ bị Lan Đạo Uy rũ bỏ, đến lúc đó xem cô ta sẽ như thế nào! Nghĩ đến điều này, Đồng Ngải Vi thấy trong lòng sung sướng không thôi, vẻ mặt tươi cười càng thêm quỷ quái yêu ma.

& & &

Phương Tử Cầm rất vất vả mới đem được Lữ Tử Khiêm đặt lên giường, tay tháo giày ra giúp anh sau đó ngồi cạnh mép giường thở hổn hển.

Sau một hồi chiến đấu thật mệt mỏi, mắt thêm một tiếng đồng hồ nữa, cô bất đắc dĩ lên tiếng than, liếc mắt thấy Lữ Tử Khiêm đã ngủ say, trong lòng cô thật bồn chồn rối rắm.

Cô không thể để anh lại đây rồi bỏ đi. Cho dù thế nào thì anh cũng vì cô mà mới uống say đến nông nổi này, trên lập trường bạn bè cô đêm nay phải trông chừng anh. Đợi đến sáng mai cô nhất định nói chuyện rõ ràng với anh. Phải làm cho anh vứt bỏ tình cảm với cô nếu không cô không thể làm việc chung với anh được nữa.

Đã ra quyết định, cô ngồi trên ghế sofa trong phòng chuẩn bị ngủ. Vừa mới nhắm mắt lại, khuôn mặt Lan Đạo Uy như hiện ra trước mặt, cô khẩn trương mở mắt đột nhiên ớn lạnh! Cô quên mất Lan Đạo Uy rồi.=)) Ve: Chị quên đúng chỗ rồi đấy ạ :”>

Trong đầu suy nghĩ thật nhanh, cô nhất định phải báo cho anh biết. Cô cầm lấy điện thoại nhấn số của Lan Đạo Uy, thật sự hồi hộp, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

“A lô, ai đấy?” là tiếng nói trầm thấp của Lan Đạo Uy, xem ra anh vẫn chưa đi ngủ.

“Em... là em.” Phương Tử Cầm cẩn thận nói.

“Đáng chết! Em nghĩ bây giờ là mấy giờ! Lập tức về nhà cho tôi!” Lan Đạo Uy lập tức phản ứng mãnh liệt, gần như rít lên trong điện thoại.

Anh tức giận khiến Phương Tử Cầm ngẩn người trong chốc lát, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. “Chỉ sợ... đêm nay không về được... tạm thời có một số việc...” Cô ấp úng nói.

Nói chưa xong, trong điện thoại lại truyền đến một trận gầm gừ của Lan Đạo Uy. “Tốt nhất em phải giải thích cho hợp lý, nếu không tôi thề sẽ đánh vào mông em.” Giọng anh uy hiếp gầm lên giận dữ.

Phương Tử Cầm lấy can đảm nói dối: “Em đã hứa với Uyển Lăng đêm nay giúp cô ấy xem một loạt kiểu mẫu mới tiện thể cho cô ấy ý kiến. Tối nay em ngủ lại với cô ấy, anh có thể yên tâm.” Cô cố gắng điều khiển giọng nói của mình cho thật hợp tình hợp lý.

Lan Đạo Uy trầm mặc hồi lâu mới nói: “Cô ấy đâu, cho tôi nói chuyện với cô ấy.”

Trời đất! Anh làm gì mà thông minh thế! Thật sự là tức chết người đi được, Phương Tử Cầm vừa tức lại vừa gấp, trong thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Hít một hơi, cô mở miệng nói: “Anh chờ một chút!” Được, đã diễn trò phải diễn cho trót, ai sợ ai.

Sau đó cô đi vào phòng tắm, mở toàn bộ vòi sen trong chốt lát tiếng nước chảy vang lên khắp phòng. “Cô ấy đang tắm.” Phương Tử Cầm cố ý cầm lấy ống nghe hướng về phía phòng tắm.

“Tôi có thể đợi!” Lan Đạo Uy hiển nhiên không tin cô.

Phương Tử Cầm không khỏi tức giận, cô không làm chuyện gì xấu, anh lấy gì nghi ngờ cô. “Này! Anh đừng quá đáng nha! Tôi có ý tốt điện thoại báo cho anh một tiếng lại còn bị anh nghi ngờ, một khi đã như vậy thì anh hãy bỏ thỏa thuận của chúng ta đi.” Cô lớn tiếng la lên để đàn áp anh.

Chiều này quả nhiên hiệu quả, Lan Đạo Uy không đòi nói chuyện với Lí Uyển Lăng nữa. “Em tốt nhất là không nên gạt tôi, nếu không em gánh không nổi hậu quả đâu.” Trước khi cúp điện thoại, Lan Đạo Uy còn không quên “ân cần dặn dò” một phen.

“Biết rồi.” Phương Tử Cầm nói xong lập tức cúp điện thoại, rung mình một cái. Anh uy hiếp khiến cô không lạnh mà run, trong lòng cảm thấy bất an vô cùng. Ông trời ơi! Xin đừng để anh phát hiện cô nói dối, trong lòng cô không khỏi cầu khẩn.

Không biết vì sao, gần đây cô thật sự gặp toàn chuyện đau đầu, trước tiên là bố cô lấy tiền bỏ trốn, công ty lâm vào nguy cơ nên phải chấp nhận sự uy hiếp cùng kiểm chế của Lan Đạo Uy. Còn có sự việc Đồng Ngải Vi khiêu khích và bêu xấu, hiện tại lại gặp phải Lữ Tử Khiêm. Những sự việc cứ tuần tự diễn ra trong đầu cô khiến cô không ngừng buồn bã, mí mắt cũng bắt đầu sụp xuống, cô ngồi trên ghế sofa rơi vào mộng đẹp.

Tình nhân – C7.2

cont

Dịch: ss vân (tctvan)

Hôm sau Phương Tử Cầm vẽ mặt lãnh đạm nhìn Lữ Tử Khiêm sau cơn say ôm đầu không ngừng nhăn nhó vì đau.

“Uống đi, sẽ giúp anh thoải mái hơn một chút.” Cô lấy cho anh một ly nước nóng và viên thuốc.

Lữ Tử Khiêm sau khi uống xong, yên lặng nhìn cô chăm chăm. “Anh xin lỗi, say đến nỗi thế này làm em cực nhọc.” Anh thật tình nói lời xin lỗi.

Phương Tử Cầm nghiêm túc nhìn anh. “Tử Khiêm, vì em mà hành hạ chính mình như thế này là hành động cực kỳ ngu xuẩn.” Cô mở lòng, giọng nói cực kỳ nghiêm túc và rất quan tâm. “Anh với em thật tình không có khả năng, cho đến nay em vẫn xem anh là bạn, người hợp tác kinh doanh, ngoài việc đó ra không có tình cảm gì khác, anh hiểu không?”

Lữ Tử Khiêm vẽ mặt đau đớn, từ đầu đến cuối trầm mặc không nói.

“Đừng gây phiền toái cho em và cả anh nữa, hãy chính chắn một chút! Chẳng lẽ anh muốn không thể làm bạn bè với em nữa sao! Nếu anh muốn như vậy, em sẽ không cộng tác với anh nữa, em sẽ rời bỏ Tư Tài.” Phương Tử Cầm cố ý không nhìn về mặt thống khổ của Lữ Tử Khiêm, nhần tâm nói.

“Đừng như thế... Anh biết sai rồi.” Lữ Tử Khiêm khùng hoảng nhìn cô. Chỉ cần Tử Cầm rời khỏi Tư Tài ngay cả cơ hội gặp mặt cô cũng không còn.

Phương Tử Cầm hít một hơi, đi đến bên cạnh anh. “Tử Khiêm chẳng lẽ anh không nhìn ra Uyển Lăng mới thật thích hợp là người phụ nữ của anh sao? Cô ấy một mực thâm yêu anh, hãy yêu người bên cạnh mình, vì sao anh không biết quý trọng.” Giọng nói của cô đã hòa hoãn đi rất nhiều.

Lữ Tử Khiêm chậm rãi gật đầu, “Từ nay về sau anh sẽ không làm phiền em nữa, em đừng bỏ Tư Tài, dù sao nó cũng là tâm huyết của em.”

Phương Tử Cầm nhìn anh mỉm cười, “Ok! Em hứa với anh, anh cũng đừng quên những gì mình đã nói.”

Lữ Tử Khiêm vội vàng gật đầu, “Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?” Anh chân thành hỏi, vẻ mặt vội vàng hồi hải khiến người khác không đành lòng.

“Đương nhiên, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt!” Phương Tử Cầm hào sảng trả lời. Tiếp đó cô đứng dậy cầm lấy túi xách. “Đi thôi! Em đưa anh về nhà, cả người anh toàn mùi rượu, hôi chết được. về nhà tắm rửa một cái rồi thay quần áo đến công ty.” Cô nhìn Lữ Tử Khiêm cười khê giả vờ làm xấu.

“Được, được.” Lữ Tử Khiêm lên tiếng đáp ứng ngay. Chỉ cần có thể nhìn thấy Tử Cầm, cô nói cái gì đều được.

& & &

Lan Đạo Uy ngồi trước bàn làm việc, vùi đầu vào đồng văn kiện, đột nhiên điện thoại nội bộ vang lên. Anh ấn nút: “A lô!”

“Lan tiên sinh, có một cô gái tên Đồng Ngải Vi đến tìm nói là có việc quan trọng muốn nói với ngài.” Cô nhân viên tiếp tân báo cáo.

Đồng Ngải Vi? Lan Đạo Uy nhướng mày, anh và cô ta căn bản không có gì để nói ,nhưng nể mặt bố cô ta – ông Đồng, anh không tiện từ chối.

“Mời cô ta lên!” Lan Đạo Uy trả lời.

“Dạ được!”

Lan Đạo Uy cúp máy, nhớ tới việc Đồng Ngải Vi có ý xấu với Phương Tử Cầm không khỏi nhíu mày. Không lâu sau có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Đồng Ngải Vi ăn mặc xinh đẹp đi vào. “Xin chào, Lan tiên sinh!” Cô lên tiếng.

Lan Đạo Uy gật đầu, “Xin chào, mời cô ngồi!”

Đồng Ngải Vi ngồi đối diện với anh vẻ mặt cười không được tự nhiên, vẻ uy nghiêm khí thế của Lan Đạo Uy làm cô e ngại không biết phải nói thế nào.

“Đồng tiểu thư đặc biệt ghé thăm, không biết có việc gì?” Lan Đạo Uy trực tiếp hỏi.

Đồng Ngải Vi quyết định bạo gan, hôm nay đã đến đây thì phải hoàn thành. “Tối hôm qua đã tôi gặp Phương Tử Cầm.” Cô mở đầu muốn làm cho Lan Đạo Uy chú ý.

“À!” Lan Đạo Uy từ chối cho ý kiến.

“Cô ấy không phải đi một mình, nói ra có thể sẽ khiến anh giết mình.” Đồng Ngải Vi cười ác ý.

“Đồng tiểu thư nếu không ngại xin nói thẳng, tránh lãng phí thời gian của tôi và cô.” Giọng nói Lan Đạo Uy bắt đầu mất kiên nhẫn, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cô. Ánh mắt lợi hại của anh khiến Đồng Ngải Vi không dám nói thêm lời dư thừa nữa.

“Tối hôm qua ở Khách sạn Hoàn Á, tôi chính mắt thấy Phương Tử Cầm cùng một người nữa gọi là Lữ Tử Khiêm ở đại sảnh ôm ấp thân mật, hơn nữa hai người còn thuê chung một phòng nữa.” Đồng Ngải Vi nói liền một hơi, ánh mắt dò xét phản ứng của Lan Đạo Uy. Thấy anh không phản ứng gì, cô nàng châm thêm

một ít dầu vào lửa: “Tôi nghĩ Phương Tử Cầm hẳn đang sống cùng với Lan tiên sinh, tối hôm qua cô ấy có về không anh hẳn nhiên biết rõ.”

“Cô xác định cô không nhìn lầm người?” Lan Đạo Uy nheo mắt, lạnh lùng hỏi.

“Tuyệt đối không sai, cái người Lữ Tử Khiêm kia còn la to – Tử Cầm, anh yêu em.” Đồng Ngải Vi mạnh mẽ nói, vì sao đàn ông đều mê một Phương Tử Cầm như vậy, cô ta có điểm nào hơn mình?

“Được! Cảm ơn cô đã báo cho tôi biết việc này, cô có thể đi được rồi.” Lan Đạo Uy nói lời tiễn khách.

Đồng Ngải Vi ngây ngốc một hồi, tại sao lại như vậy? Anh không phải là rất tức giận sao, còn phải cảm ơn cô vì đã báo tin? Làm sao mà anh lại có thái độ thông dong như vậy?

Cô vốn định nói thêm gì nữa nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng uy hiếp của Lan Đạo Uy, cả người nổi da gà, rốt cục không nói nên lời ngoan ngoãn bỏ đi.

Lúc cô đi rồi, cơn giận của Lan Đạo Uy hoàn toàn bùng nổ. Anh nắm chặt hai tay đập thật mạnh lên bàn, sắc mặt ảm đạm thật dọa chết người. Hai mắt anh bắn ra hai luồng sáng sắc bén mãnh liệt, bão táp trong lòng anh nổi lên. Anh cuống nộ: “Đáng chết! Dám gạt tôi!”

Lập tức, anh gọi hai cuộc điện thoại, một là cho Lí Uyển Lăng, một cái khác là cho Khách sạn Hoàn Á. Thực hiện nhiên là kẻ lừa đảo Phương Đông chưa cùng bạn tốt khớp lời, mà Khách sạn Hoàn Á cũng xác nhận Phương Tử Cầm và Lữ Tử Khiêm tối qua ở cùng một phòng.

Giờ phút này Lan Đạo Uy giống như con mãnh thú cuống dại, cho đến bây giờ không ai dám lừa gạt anh! Anh nâng niu cô trên tay mà cô lại đập đổ tấm chân tình của anh. Anh sẽ bắt cô phải trả giá!

Lan Đạo Uy cầm lấy ống nghe, ấn số nội bộ. “Quản lý Từ, buổi chiều tôi có việc không về công ty, mọi việc anh tự xử lý.” Giao việc xong, anh giống như một trận cuồng phong rời khỏi văn phòng.

& & &

Phương Tử Cầm thoải mái tắm nước ấm thuận tiện gội đầu, lúc này cô đang choàng áo bông tắm, dùng máy sấy mái tóc dài của mình.

Trải qua một đêm một mỗi, cô không ngủ được nhiều, buổi sáng sau khi đưa Lữ Tử Khiêm về nhà, cô muốn về nhà ngủ bù, ngay cả cơm trưa cũng không muốn ăn.

Trong phòng khách truyền đến tiếng cửa mở, cô chưa kịp chú ý thì Lan Đạo Uy tựa như con báo đen nhanh nhẹn đã xuất hiện trước mặt cô. Đôi mắt màu đen u ám của anh giờ phút này đang dữ dội nhìn cô.

“Anh... sao lại về?” Phương Tử Cầm vô cùng kinh ngạc chỉ có thể lắp bắp hỏi.

Lan Đạo Uy không hề báo trước nắm chặt cằm của Phương Tử Cầm, lực mạnh đến nỗi muốn siết chết cô. “Em thật đáng giận, kẻ lừa đảo, dám gạt tôi!” Những lời nói lạnh lẽo thốt ra.

Những hành động của anh khiến cô hoảng sợ, trong lòng không tránh khỏi một trận khủng hoảng. “Em... em không hiểu anh đang nói gì? Có cố gắng lên tiếng.

“Đáng chết! Em còn không nói thật! Tối hôm qua em ở đâu?” Anh tăng thêm lực trên tay, chặt chẽ nắm lấy cằm cô, hai mắt bốc lên lửa giận ngùn ngụt.

Nước mắt chảy tràn ra, anh thật sự làm cô đau cũng khiến cô sợ hãi. Đôi mắt Phương Tử Cầm long lanh nước bất lực nhìn anh, hoàn toàn không nói nên lời.

Thấy cô không trả lời, môi Lan Đạo Uy nhếch lên một nụ cười lạnh, trong ánh mắt có ý cười khinh bỉ, trầm giọng nói: “Bạn em đã nói cho tôi biết tối qua em không ở chỗ của cô ấy. Em thật sự rất vụng, lại quên cùng cô ấy khớp lời!”

Phương Tử Cầm bỗng dưng mở to hai mắt, thở dồn dập đứng dậy: “Anh...anh đã biết!” Cô kinh ngạc nhìn anh, đột nhiên một cơn rét lạnh thoáng qua lưng.

Lan Đạo Uy xanh mặt, hai tay nắm lấy vai của cô, dùng sức nhấc lên, “Thì ra em cố ý lừa gạt tôi, nói dối tôi?” Anh nghiến răng nói.

“Không... không phải như vậy, xin anh nghe em nói!” Phương Tử Cầm rơi lệ, rồi rạc nói.

“Im miệng!” Lan Đạo Uy khiển trách một tiếng, lập tức dùng nụ hôn vô tình mãnh liệt bao trùm môi cô, lưỡi sặc thẳng vào miệng cô

Phương Tử Cầm miễn cưỡng đưa hai nắm tay đâm vào ngực anh, dùng lực đẩy anh ra, “Sự tình không phải như anh nghĩ, xin anh nghe em giải thích.” Cô lại một lần nữa khẩn cầu.

Lan Đạo Uy phát ra một tràng cười lạnh lùng, tràn ngập khinh bỉ nhìn thân thể cô. “Em nghĩ rằng tôi còn có thể tin tưởng em không? Uống công tôi xem em là trân bảo, nhưng em chẳng qua là một bông hoa lẳng lơ mà thôi.” Anh chán ghét thốt ra, lập tức đem cô quăng lên giường.

“Nếu em đối với người khác đều hào phóng như vậy, tôi nghĩ mình cũng không nên khách khí.” Anh cười một cách gian tà, lấy thân thể mình đè lên người cô.

“Anh... anh muốn làm gì?” Hai mắt Phương Tử Cầm sợ hãi nhìn anh như thấy phải ma quỷ.

“Làm cái gì? Còn phải hỏi? Tôi nên sớm đòi lấy thù lao của mình!” Nói vừa xong, anh cúi đầu thô bạo hôn cô, đầu lưỡi thâm nhập vào miệng cô không ngừng hấp thụ vị ngọt của cô, hai tay cũng cuồn cuộn loạn dao động trên người cô

Tình nhân – C7.3

Cont

Dịch: ss tctvan

“Không!” Phương Tử Cầm không ngừng kêu khóc cũng không ngừng giãy dụa dưới người anh.

Lan Đạo Uy ngẩng đầu lên thở dồn dập, đôi mắt lóe sáng. Anh kéo chiếc áo khoác trên người cô, thoáng chốc thân thể không hề che đậy của Phương Tử Cầm hiện ra trước mắt anh. Lan Đạo Uy nheo mắt lại đánh giá thân thể thu hút của cô, sau đó gầm nhẹ lên một tiếng cúi người hôn xuống ngực cô, hai tay chặn không cho cô giãy dụa.

Phương Tử Cầm giống như bị chạm phải điện, toàn thân run rẩy mềm nhũn không thôi, quên mất giãy dụa chỉ biết thở gấp.

Ghen tuông cùng phần nộ khiến Lan Đạo Uy mất đi lý trí, anh giống như con mãnh thú phát cuồng không ngừng chiếm đoạt không có chút thương hương tiếc ngọc. Anh dùng răng cắn mạnh thân thể mượt mà của cô, lưỡi anh đùa giỡn khắp người cô, một bàn tay trực tiếp thăm dò nơi kín đáo của cô.

Hành động này khiến Phương Tử Cầm bừng tỉnh, cô hô to một tiếng. “Không!” rồi lập tức giãy dụa vặn vẹo.

Lan Đạo Uy âm trầm liếc cô một cái, lập tức tháo cà vạt của mình trói hai tay của cô lại. Sau đó anh nhanh chóng cởi bỏ tất cả quần áo của mình.

Qua đi, Lan Đạo Uy ôm chặt Phương Tử Cầm, hai tay tựa như sắt siết lấy cô, một mặt không ngừng hôn bờ vai trần của cô.

Phương Tử Cầm chậm rãi mở đôi mắt mê ly, hai gò má đỏ như say, hơi thở vẫn chưa ổn định. Thì ra yêu là cảm giác như vậy... Thật sợ, cô quả thực tìm không ra từ khác để hình dung.

“Vì sao không nói cho anh biết đây là lần đầu của em?” Lan Đạo Uy hỏi nhỏ bên tai cô, một tay nhẹ nhàng mơn trớn đôi gò bồng đảo vun tròn của cô.

Lời anh nói làm cả người Phương Tử Cầm tỉnh lại, cô quay mạnh đầu lại phần nộ lườm anh: “Anh có cho em cơ hội nói chuyện không?”

Lan Đạo Uy mở mắt, hai tay ôm lấy cô vào lòng làm cho cả người cô gần như nhập vào thân thể anh. Hành động này làm Phương Tử Cầm sợ hãi ra tiếng, hai mắt mở to nhìn anh.

“Đều là lỗi của em, em không nên gạt anh.” Lan Đạo Uy khí phách trả lời, hai mắt bắn ra tia sáng lợi hại vào cô.

Dưới ánh mắt khí thế bức người của anh, Phương Tử Cầm không tự chủ được nhìn xuống nuốt nước miếng. Đang ở thế hạ phong cô vẫn quật cường trả lời anh: “Cái này là người ta nói dối có thiện ý! Anh vốn không phân biệt được phải trái liền định tội cho em, còn hung hãn với em như vậy.” Tưởng tượng đến lúc anh bộc phát sự giận dữ, cả người cô run rẩy.

Như là cảm nhận được sự sợ hãi của cô, Lan Đạo Uy tràn ngập thương tiếc vuốt ve lưng ngọc bóng loáng của cô. “Nói cho anh nghe rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của anh dịu đi một chút nhưng cũng không mất vẻ nghiêm túc. “Nói thật, không được giấu diếm gì cả.”

Mệnh lệnh chuyên quyền bá đạo của anh chọc tức cá tính hay chống đối của Phương Tử Cầm: “Đồ chuyên quyền dã man tàn bạo, anh lấy gì mà ra lệnh cho em!” Cô lấy giọng quát lên.

Sắc mặt Lan Đạo Uy chuyển dần sang âm u. “Dựa vào việc anh là chủ nhân của em, còn nhớ thỏa thuận của chúng ta không? Thân thể của em, suy nghĩ cùng linh hồn em thậm chí sự nhiệt tình của em đều thuộc về anh, em tốt nhất nên hiểu rõ chuyện này.” Giọng nói của anh kiên quyết và ngang ngược.

Phương Tử Cầm không nói gì chỉ quật cường ngênh mặt lên nhìn anh.

Thái độ của cô chọc giận Lan Đạo Uy. “Em không nói phải không! Được, anh có biện pháp khiến em phải nói!” Anh cười lạnh một tiếng, lập tức đè lên người cô.

16. Chương 8

Hai mắt Phương Tử Cầm mê say khép hờ, toàn thân mệt mỏi vô lực tựa vào đầu vai của Lan Đạo Uy thở dồn dập.

“Thật đáng thương, làm em mệt quá rồi!” Lan Đạo Uy thương tiếc, dịu dàng vô cùng hôn lên môi cô, hai tay khẽ vuốt mái tóc dài của cô.

“Anh lừa em, người ta đã nói toàn bộ mọi chuyện cho anh rồi mà anh còn khi dễ người ta.” Phương Tử Cầm hờn giận liếc nhìn anh.

Lan Đạo Uy cười lên một tiếng trầm thấp. “Cái này không phải là khi dễ em mà là yêu em.”

“Anh... anh không giận nữa à?” Cô cẩn thận hỏi, vẻ mặt ửng đỏ do còn sót lại một chút tình cảm nồng nàn.

Bàn tay của Lan Đạo Uy nhẹ nhàng massage sau lưng cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô. “Không có lần sau đâu, biết không? Sau này không được giấu anh chuyện gì, trong qui tắc của anh không có hai chữ lừa gạt.” Tiếng nói của anh ôn hòa nhưng lại rất nghiêm túc.

Phương Tử Cầm nhìn xuống tránh ánh mắt nhìn xuyên thấu lòng người của anh, mệnh lệnh ngang ngược của anh khiến cô không thể làm khác được. Cô đột nhiên phát hiện ra mình có chút sợ anh. Hiện tại anh đã là chúa tể cuộc sống, hành động của cô... còn có thân thể của cô. Trong lòng cô tràn đầy hoảng loạn, sợ không bao lâu nữa anh cũng có thể là chúa tể của trái tim cô.

Không! Tận sâu trong lòng cô phản kháng, cô không thể để trái tim bị giam hãm, điều này thật nguy hiểm và cũng thật đáng sợ.

Lan Đạo Uy chẳng qua chỉ xem cô làm một đối tượng khiêu chiến cần chinh phục, vốn không chân tình thương yêu cô, cô phải nhớ điểm này nếu không kết cục của cô so với mẹ càng thảm hơn.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Lan Đạo Uy dĩ nhiên phát hiện ra được sự bất thường của cô, nhẹ nhàng lấy tay nâng cằm cô lên.

“Không có gì!” Phương Tử Cầm vẫn nhìn xuống.

“Nhìn anh đây!” Lan Đạo Uy nghiêm trang nói, lực trên tay cũng tăng lên ép cô nhìn thẳng vào anh.

Phương Tử Cầm miễn cưỡng nâng mắt đối diện với anh, vẻ lạnh nhạt hiển hiện trong mắt cô khiến Lan Đạo Uy vừa giận vừa sợ.

“Không được dùng ánh mắt này nhìn anh! Cũng không cho em dùng thái độ lạnh như băng với anh! Nếu không, anh sẽ làm cho thân thể em nóng như lửa đốt suốt cả đêm, cho đến khi em cầu xin tha mới thôi!” Anh lên tiếng dọa nạt, trong giọng nói hiện rõ sự mạnh mẽ và ngang ngược.

Phương Tử Cầm bị ánh mắt sắc bén và thủ đoạn mãnh liệt của anh bức rơi nước mắt. “Anh còn muốn thế nào, hiện tại cái gì em cũng nghe lời anh, anh còn không thỏa mãn, anh quả thực là đồ quý!” Cô khóc to. Cô chẳng qua chỉ muốn bảo tồn lấy tôn nghiêm của mình, chẳng lẽ cũng là sai sao.

Đôi mắt Lan Đạo Uy thoáng hiện lên vẻ thương yêu nhưng lập tức chuyển sang cứng rắn, anh chuyên quyền tuyên bố. “Anh đã nói rồi, không thể có điều gì che giấu anh, ngược lại anh cũng sẽ đối xử công bằng với em.”

“Không công bằng, rất không công bằng! Em chẳng qua chỉ nợ anh một chút ân tình, nhiều nhất là thỏa thuận làm người tình của anh thôi, không lý do gì phải trả nợ bằng tất cả những gì trân quý nhất của em.” Phương Tử Cầm nghẹn ngào.

“Đã không kịp rồi, em đừng nghĩ muốn hối hận! Từ hôm nay trở đi, anh sẽ giữ chặt em bên người, cho đến khi em cam tâm thần phục anh, thừa nhận anh là chúa tể của em mới thôi.” Lan Đạo Uy âm trầm nói. Cho tới nay anh chưa từng có ham muốn mãnh liệt và không khống chế nổi đối với người phụ nữ khác như vậy, vẻ kháng cự mơ hồ của cô khiến anh giận dữ không thôi, trong lòng có một ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt, ngọn lửa này chỉ có cô mới có thể dập tắt.

Đôi mắt long lanh trong suốt của Phương Tử Cầm u oán nhìn anh, mệnh lệnh ngang ngược của anh khiến lòng cô mơ hồ dao động, không hiểu phải làm sao.

“Từ ngày mai trở đi, không cho em đến Tư Tài làm việc nữa.” Lan Đạo Uy ra lệnh.

“Vì sao? Em đã kể mọi việc với anh rõ ràng rồi mà!” Phương Tử Cầm kinh hoảng.

“Lữ Tử Khiêm kia rõ ràng là còn yêu em, anh không thể để cho em và anh ta có cơ hội ở cùng một nơi.” Lan Đạo Uy tức giận phản bác.

“Em đã nói rõ ràng với anh ấy, em với anh ấy là không có khả năng. Anh tin em có được không?” Phương Tử Cầm kích động nói.

“Anh nói không được là không được! Nếu em muốn đi làm ở Tư Tài thì anh đành phải cho Lữ Tử Khiêm rời đi.”

“Không được, anh không thể làm như vậy, đối với Lữ Tử Khiêm rất không công bằng.” Phương Tử Cầm kịch liệt phản đối. Trời ơi! Cô gặp phải sát tinh gì đây! Đây có phải là sự trừng phạt mà ông trời dành cho cô? Khiến cho cô gặp phải anh.

“Hai con đường cho em chọn, nếu em không rời khỏi Tư Tài thì Lữ Tử Khiêm phải rời đi.” Lan Đạo Uy không hề hào phóng nói.

Phương Tử Cầm thần sắc âm đạm, bất đắc dĩ gật đầu, “Được, em đồng ý với anh sẽ không về Tư Tài làm việc.” Cô đột nhiên thấy mệt mỏi cùng cực, cuối cùng cũng không còn sức để đấu với anh.

Lan Đạo Uy hài lòng cười. “Anh biết em không thích ở nhà, như vậy đi, em đến Tường Duệ làm. Cho đến nay anh cũng chưa tìm được một trợ lý vừa lòng.” Anh đương nhiên cảm thấy tâm tình rất sáng khoái.

“Em phải làm việc chung với anh?” Phương Tử Cầm hoài nghi hỏi.

“Đúng vậy, năng lực của em rất tốt, tiếng Anh lại lưu loát, có thể giúp anh xử lý rất nhiều việc, anh sẽ chỉ lương cho em thật ưu ái.”

” Vậy em đây chẳng phải mỗi ngày đều phải ở bên cạnh anh sao?” Cô có chút do dự, cứ như vậy thì ngay cả thời gian tự do của bản thân cô cũng không có.

” Sao? Em không muốn à?” Lan Đạo Uy dùng đôi mắt không vui nhìn cô.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh, Phương Tử Cầm nuốt vào lời từ chối. anh nói thế nào thì cứ làm thế đấy đi!” Cô không tức giận trả lời.

Lan Đạo Uy phát ra một tiếng cười trầm thấp vừa lòng , hai tay anh lần ra phía trước người cô nắm lấy hai nụ nhỏ trước bờ ngực mềm mại trắng ngần của cô.

Phương Tử Cẩm kinh hô một tiếng, ” anh..... anh định làm gì nữa?” Lần điên cuồng vừa nãy đã khiến cô mệt chết rồi.

” anh còn muốn em nữa.” Môi anh cúi xuống một bên ngực của cô, tay anh không ngừng xoa nắn bên kia.

” Đừng..... Như vậy, lần thứ hai mới vừa nãy còn chưa đủ sao?” Cô trả lời hụt hơi, cô không nghĩ rằng sức lực của mình còn đủ để tiếp nhận tình lực dồi dào của anh.

” Không đủ! Đây là em nợ anh, hại anh cả tuần mất ngủ, anh phải đòi lại cả vốn lẫn lãi.” Lan Đạo Uy khàn khàn nói, một bên nhẹ nhàng cắn mút vành tai cô.

” Nhưng..... Em..... Em đói!” Cô giãy dụa nói, đang định lừa phỉnh cái người bên trên đang càng ngày càng không biết phải trái.

Lan Đạo Uy chỉ cười cười mà không hề dừng lại, ” Anh cũng đói..... Hơn nữa còn cực kì đói.” Anh mở mắt nhìn cô, ” chỉ có em mới có thể khiến anh no” Anh tách hai chân cô ra, nhẹ nhàng ướm thử.

Gò má Phương Tử Cẩm đỏ hồng, hơi thở dồn dập, căn bản nói không nên lời .

” Chờ anh ăn no xong sẽ tự mình xuống bếp làm bữa tối cho em.” Giọng anh yêu chiều mà khàn khàn . Lập tức, anh xoay người đè lên cô, cơ thể cường tráng không ngừng cọ sát vào cô, anh thỏa mãn thở dài, sau đó dường như không chờ đợi nổi , anh hòa nhập bản thân mình vào thiên đường ấm áp đang chờ đợi anh.....

& & &

C8.2

& & &

Sáng hôm sau, Phương Tử Cẩm cả người mệt mỏi tỉnh lại, ánh sáng rạng ngời khiến cô cảm thấy chuyện hôm qua như một giấc mộng.

Nghĩ lại những chuyện xảy ra ngày hôm qua, cơ thể của cô hơi run rẩy, tinh lực hơn người và thể lực của Lan Đạo Uy cô không dám lĩnh giáo. Tối hôm qua ngoài việc xuống giường làm bữa tối cho cô, cả đêm anh quần quýt lấy cô không rời, đòi hỏi cô hết lần này đến lần khác, mãi đến lúc anh no nê mới thả cô ra

” chào buổi sáng, người đẹp ngủ trong rừng!” khuôn mặt tươi cười tà mị mê người của Lan Đạo Uy xuất hiện trước mặt cô, đánh thức Phương Tử Cẩm đang ngẫn người.

Thật đáng giận, sao anh có thể thoải mái nhẹ nhàng như vậy, còn cô thì như con cá sắp chết đuối. Nhìn khuôn mặt tươi cười của anh cô uất ức nghĩ.

” em cứ ngủ thêm lát nữa đi, anh phải đi công ty, nhớ là hôm nay phải đến làm ở Tường Duệ nhé, anh sẽ bảo lái xe đến đón em.” Anh chuyên quyền giao việc cho cô, sau đó hôn nhanh lên môi cô một cái rồi mới rời đi

Anh đi rồi, căn phòng đột nhiên trở nên trống trải tĩnh lặng lạ thường. Phương Tử Cẩm lại bắt đầu hoài niệm sự ấm áp và hương vị của anh. Phát hiện này làm cô sợ hãi không thôi, chẳng lẽ cô đã động lòng với anh sao!?

Cô vội bật dậy chạy ào vào phòng tắm, để từng giọt nước lạnh gột sạch tinh thần mình, tắt nước đi, cô nhìn bản thân mình trong gương, đôi mắt hờ hững trước kia nay đã có thêm một tia dịu dàng quyến luyến.

Không! Cô và Lan Đạo Uy đơn thuần chỉ là giao dịch, anh chỉ muốn nhan sắc và cơ thể của cô, chẳng bao lâu nữa anh sẽ chán ghét cô. Cô không thể ngốc đến nỗi ngay cả đạo lý này cũng không hiểu! Phương Tử Cẩm trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình, cô tuyệt đối sẽ không cả trái tim cũng dâng lên.

& & &

Cứ như vậy, Phương Tử Cẩm bắt đầu cùng Lan Đạo Uy sống chung làm chung. Anh là một người công tư rõ ràng , ở văn phòng anh đối đãi với cô như mọi cấp dưới khác, nhưng chỉ cần có nhân viên nam tiếp cận

với cô hoặc cùng cô nói nói cười cười, anh sẽ xì mặt ra, rõ ràng tỏ vẻ anh không hài lòng, đồng thời để lộ ánh mắt khó chịu, dần dần không có nam nhân viên nào dám tùy tiện tiếp cận Phương Tử Cầm nữa.

Ngoài việc là một người có tính độc chiếm cực kì cao, Lan Đạo Uy quả thật là một nhà lãnh đạo thành công, tư tưởng sáng suốt, hành động dứt khoát, hơn nữa trí tuệ và năng lực giúp anh tung hoành thoải mái trên thường trường. Việc này khiến Phương Tử Cầm không thể không bội phục.

Phương Tử Cầm cứ nghĩ ham muốn của anh đối với cô sẽ giảm dần, dù sao đàn ông luôn có mới nới cũ. Nhưng sống chung với anh một tháng, nhu cầu của anh đối với cô chỉ có tăng mà không có giảm. Mỗi đêm anh luôn qua qua lại lại với cô, mãnh liệt hết lần này đến lần khác cho đến lúc cô cũng nồng nhiệt đáp lại, khiến cô sức cùng lực kiệt thở gấp không thôi.

Thậm chí, lúc hai người ngồi một mình trong văn phòng, anh cũng sẽ trao cho cô ánh mắt cháy bỏng, tự nhiên cô sẽ tự động đi đến cạnh anh, để anh ôm chầm lấy cô hôn mãi đến lúc nào anh hết khát mới buông ra.

Tất cả những điều này làm cho bức tường mà Phương Tử Cầm cố gắng duy trì dần bị đánh sụp, lại càng tăng lên nỗi sợ hãi trong lòng cô, cô sợ anh sẽ chán ghét cô, không cần cô nữa.

Đêm nay, Lan Đạo Uy vẫn yêu cầu nhiệt tình với Phương Tử Cầm như trước. Bình tĩnh lại sau khi đòi hỏi vô độ, anh vẫn ôm chặt lấy Phương Tử Cầm đang ướt mồ hôi, thả ở bờ vai của cô vô số những dấu hôn.

Phương Tử Cầm lẳng lặng nằm, cố gắng ổn định hơi thở dồn dập và cảm xúc quá mức chịu đựng. mãi lúc sau cô mới xoay lưng lại với Lan Đạo Uy, nhẹ giọng hỏi:” Khi nào anh mới thả em để em tự do?”

Câu hỏi của cô khiến Lan Đạo Uy không khỏi nhíu mày, đôi mắt màu đồng bắn ra tia lạnh lẽo. Anh xoay mạnh người cô lại để cô đối mặt với anh.

” Giao ước của chúng ta không có kì hạn, anh không có cách nào trả lời câu hỏi này của em.” Anh lạnh lùng nói.

Phương Tử Cầm khép hai mắt lại, sâu kín nói, ” Vậy đổi cách nói khác, khi nào anh sẽ chán ghét em?”

” em hy vọng anh chán ghét em, thả em đi thế cơ à?” Lan Đạo Uy sắc bén hỏi , tay cũng nâng cằm cô lên để cô đối mặt với anh.

” Cho dù là người nào cũng sẽ đến lúc chán ghét, em muốn biết cái kì hạn.” Cô không muốn để bản thân mình trở thành một người đàn bà bị vứt bỏ đáng thương, chuẩn bị tâm lí sớm ngày nào hay ngày đó, sẽ không khiến mình lâm vào tình cảnh khó xử .

” Em đang mong anh chán em đấy à?” Lan Đạo Uy đẩy nhanh người cô xuống, vẻ mặt cực lạnh lẽo nhìn cô.

” Anh đừng nói thế, em chỉ muốn giúp anh sau này đỡ phiền phức thôi .”

” Không cần!” Lan Đạo Uy quả quyết nói to.” Anh nói thật cho em biết, kể cả là dù em có ghét anh anh cũng không buông em ra đâu, em còn nhớ giao dịch của chúng ta không? Giao dịch đó có hiệu lực cả đời, em đừng mơ bỏ tôi!”

” Em”

Phương Tử Cầm mở miệng định nói, ngay lập tức bị Lan Đạo Uy chặn lại. Anh thô bạo cuồng dã hôn cô, sự phập phồng của lồng ngực thể hiện sự phấn nộ của anh lúc này, trong lòng cô không khỏi thâm sợ hãi, cô chọc anh phát hỏa rồi.

Không để cho cô cơ hội lên tiếng lần nữa, Lan Đạo Uy điên cuồng di chuyển trên người cô, động tác thô lỗ man bạo, lưu lại trên người cô vô số dấu hôn không quan tâm đến cảm xúc của cô.

Cả đêm đó anh đòi hỏi trong cơ thể cô như muốn xả hết nỗi tức giận của anh, không chịu nổi sự xâm lược của anh, Phương Tử Cầm cuối cùng cũng mệt mỏi thiếp đi

& & &

Từ hôm đó, thái độ của Lan Đạo Uy đối với Phương Tử Cầm trở nên khác hẳn, khuôn mặt anh luôn có vẻ bức bối khiến Phương Tử Cầm đứng ngồi không yên, cũng cảm thấy không thở nổi. Cứ như thế, nhu cầu

của Lan Đạo Uy với cô vẫn rất mãnh liệt chưa từng bị trì hoãn, chỉ có điều lại thiếu đi sự dịu dàng, việc này khiến cô càng thêm khổ sở, giấc mộng thời thơ ấu lại ùa về cướp đi giấc ngủ của cô.

Đối mặt với tất cả những chuyện này, Phương Tử Cầm kiên ngạo không chịu yếu thế, ban ngày cô phải ứng phó với công việc Lan Đạo Uy giao cho, đột nhiên công tác của cô tăng lên rất nhiều, buổi tối thỏa mãn nhu cầu không ngừng nghỉ của anh. Cô không hề kêu ca một tiếng mà kiên cường chịu đựng.

Nhưng khuôn mặt trắng nõn của cô bắt đầu tiêu tụy, đôi mắt động lòng người bắt đầu có vết thâm bên dưới, dáng người yếu điệu càng thêm gầy, tựa như chỉ cần một cơn gió thổi là cô bay đi mất khiến người khác không khỏi đau lòng.

” Hôm nay làm xong việc sớm một chút, buổi tối đi dự tiệc với anh.” Lan Đạo Uy ngồi phía sau bàn làm việc nói với cô, đôi mắt anh không ngừng quan sát khuôn mặt cô.

Đừng một chút, anh nhắc nhở:” ăn mặc có tinh thần một chút, đừng để ra dáng vẻ ốm yếu đó”

Phương Tử Cầm đau lòng không thôi nhưng vẫn cứng nhắc gạt đầu, đồng thời cũng ép nước mắt chảy ngược & & &

cont

C8.3

cont

Ngày hôm nay và ngày mai sẽ post hết tình nhân nha, bạn vẽ làm xong đoạn nào cho lên đoạn đấy nên mỗi ngày sẽ chia làm vài lần, cơ mà đảm bảo là ngày nay ngày mai là hết :D

& & &

Bây giờ tối, Phương Tử Cầm và Lan Đạo Uy tiến vào bữa tiệc, Phương Tử Cầm mặc bộ váy truyền thống màu xanh đơn giản nhưng lên tôn lên làn da trắng nõn và khí chất cao quý của cô.

Được một lúc Lan Đạo Uy rời khỏi Phương Tử Cầm đi nói chuyện với những doanh nhân khác trong bữa tiệc, Phương Tử Cầm lấy tạm vài thứ ăn rồi ngồi từ xa nhìn anh và Đồng Viện Viện nói chuyện, anh ghé sát tai Đồng Viện Viện nói gì đó khiến cô ứa đổ bừng mặt rồi nhích ra xa.

Trái tim Phương Tử Cầm mơ hồ đau, cô ép mình nhìn đi chỗ khác, nhìn chằm chằm vào những người đi lại trước mặt cho đến lúc tầm nhìn của cô bị chắn bởi một thân hình nồng nặc mùi nước hoa.

Phương Tử Cầm ngẩng đầu lên, thì ra là Đồng Ngải Vi luôn đối đầu với cô. Thản nhiên liếc nhìn cô ta một cái, cô nâng ly rượu lên uống nốt, hôm nay cô không có hứng tiếp chiến với cô ta.

Đồng ngải vi không khách khí ngồi cạnh Phương Tử Cầm, hiển nhiên với bản tính của mình cô ta sẽ không buông tha cô.

” Oa, Tử Cầm, sao mới một tháng không gặp mà cô đã gầy yếu vậy?” Đồng ngải vi ra vẻ quan tâm hỏi.

Phương Tử Cầm vẫn giữ im lặng coi Đồng Ngại Vi như trong suốt.

” Không phải là Lan tiên sinh đã chán cô rồi chứ?” Đồng ngải vi thích chí nói xong rồi ngẩng nhìn Phương Tử Cầm tái nhợt đi.

” Yên tâm, nếu thế thật thì cũng không đến lượt cô thế chân đâu!” Phương Tử Cầm lạnh lùng đáp trả rất lợi hại.

Đồng ngải vi biến sắc, nhếch miệng mỉa mai:” Cô đặc ý cái gì! Cô chẳng qua chỉ là tình nhân trong bóng tối của Lan Đạo Uy, cô là sự sỉ nhục cho phụ nữ chúng tôi.”

Sự công kích của cô ta ác độc tàn nhẫn, những câu đó đều trúng vào chỗ yếu của Phương Tử Cầm khiến cô run run không thể phản bác lại.

Đồng ngải vi đặc ý nhìn Phương Tử Cầm thất thần , cô ta đang định nói gì đó thì một giọng nói hấp dẫn vang lên từ phía sau.

” Wow! Hay quá! Sao tôi lại ngửi thấy mùi dấm chua thế này!” Người nói chuyện chính là em trai của Lan Đạo Uy – Kỉ Tụng Bình.

Anh đã quan sát Phương Tử Cầm rất lâu, hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy đại mỹ nhân trong truyền thuyết, đồng thời cũng là cô gái khiến anh trai anh thần hồn điên đảo. Kỉ Tụng Bình không thể không ngưỡng mộ anh trai, Phương Tử Cầm rất đẹp, cao nhả mà lạnh lùng, đôi mắt trong sáng thông minh thu hút người khác.

Đang lúc anh đang ngồi ngắm cô thì Đồng Ngải vi lại xen vào, còn nói ra những lời không hề lọt tai khiến người khác phẫn nộ.

” Anh..... anh có ý gì?” Đồng Ngải từ xấu hổ thành tức giận nhìn Kỉ Tụng Bình.

” cô nói gì? Tôi vừa mới nghe thấy có người ăn không được thì đến phá, có phải cô không?

Khuôn mặt tươi cười của Kỉ Tụng Bình đùa cợt với Đồng Ngải vi.

Sắc mặt Đồng Ngải Vi lúc trắng lúc xanh, cô ta lườm Kỉ Tụng Bình một cái rồi vội vàng rời đi.

Màn kịch này khiến Phương Tử Cầm không khỏi phì cười, lộ ra nụ cười hiếm có thời gian này.” Cảm ơn anh đã thay tôi giải vây”.

Cô chân thành cảm ơn anh.

” Đừng khách khí, ai bảo anh tôi không biết thiệt hơn bỏ mặc cô.” Kỉ Tụng Bình hất cằm về phía Lan Đạo Uy .

Phương Tử Cầm giật mình nhìn Kỉ Tụng Bình,” anh là em trai của Lan Đạo Uy ?”

” Đúng vậy, Tôi là Kỉ Tụng Bình, mong cô chỉ giáo!” Kỉ Tụng Bình nhếch miệng cười vươn tay về phía Phương Tử Cầm .

Phương Tử Cầm nhìn khuôn mặt trẻ trung của Kỉ Tụng Bình có bảy phần là giống Lan Đạo Uy, khuôn mặt tươi cười của anh khiến người khác rất có thiện cảm. Cô bắt tay anh, hai người nhìn nhau cười, tình bạn nhanh chóng xuất hiện từ lúc đó.

Từ xa Lan Đạo Uy đã thu hết cảnh này vào trong mắt, chỉ thấy đôi mắt đen của anh nhìn chăm chăm vào Phương Tử Cầm và Kỉ Tụng Bình.

Kỉ Tụng Bình dẫn Phương Tử Cầm đến giới thiệu với các bạn anh, hai người kết hợp rất ăn ý. Các bạn của Kỉ Tụng Bình cũng như anh ta đều là những người trẻ tuổi nhiệt huyết, Phương Tử Cầm thoải mái cười rạng rỡ giữa bọn họ, nổi u sầu trong lòng cô cũng với đi một chút.

Đang lúc lúc vui vẻ nói cười thì giọng nói lạnh lẽo của Lan Đạo Uy xen vào:” Mấy người trông vui quá nhỉ!?” đôi mắt lợi hại nhìn chăm chăm vào Phương Tử Cầm.

Chỉ trong chốc lát đám người trở nên im bật, ngay cả Kỉ Tụng Bình cũng phải ít nói.” Không có gì, anh cả, chúng em chỉ đang tán gẫu với Tử Cầm thôi!”

” Thật có lỗi vì đã ngắt ngang sự vui vẻ của mọi người, tôi và Tử Cầm phải về rồi.” Lan Đạo Uy cười nhạt rồi ôm lấy eo Phương Tử Cầm dẫn cô ra khỏi bữa tiệc.

Kỉ Tụng Bình bất lực nhìn theo, anh cả anh xem ra ghen nặng rồi, chứng tỏ anh ấy thật lòng với Phương Tử Cầm . Haizz!

Anh chỉ muốn được một lần kết thân với cô Phương thôi mà.

& & &

Lúc về tới nhà, Lan Đạo Uy đột nhiên ôm lấy Phương Tử Cầm đi đến hướng phòng ngủ, cô căn bản đến không kịp phản ứng, anh ném cô lên giường, lập tức dùng động tác nhanh nhất cởi quần áo của anh

Phương Tử Cầm bỗng dưng phục hồi lại tinh thần, đang định ngồi dậy xuống giường thì Lan Đạo Uy đã đè cô xuống nệm.

Anh dùng lực rất mạnh khiến cô không cách nào phản kháng, anh thô lỗ lột bỏ quần áo của cô khiến cô hoàn toàn trần trụi dán vào anh. Thân thể anh giống lò sưởi áp vào khiến cả người cô nóng bừng xụi lơ tùy ý anh sắp đặt.

Tiếp đến anh giống như con sư tử cuồng mãnh không ngừng đoạt lấy cô, khiến cô bị thiêu đốt hết lần này đến lần khác đến kiệt sức.

Mây mưa qua đi, Lan Đạo Uy lật người sang một bên, không dịu dàng ôm cô như lúc trước. Phương Tử Cẩm ảm đạm nghiêng người đưa lưng về phía Lan Đạo Uy. Một đợt nước mắt trào ra khiến cô không kìm được tiếng nức nở. Cô vội lấy tay che miệng lặng lẽ khóc, bả vai run rẩy yếu ớt, mãi đến lúc khóc đến mệt cô mới chìm vào giấc ngủ.

Lan Đạo Uy chưa hề ngủ, anh lặng lẽ nghe cô khóc, tiếng khóc của cô khiến anh đau lòng. Anh muốn ôm chặt cô vào lòng, nhưng anh không thể. Đêm nay ở bữa tiệc, nhìn thấy cô thoải mái cười đùa với người đàn ông khác không hề e dè, biểu lộ những vẻ mặt chưa từng có trước đây khiến anh phát điên lên. Anh hận bản thân, càng hận cô có thể dễ dàng khiến anh tức giận vì cô, phá hủy tính kiềm chế của anh.

Nếu cô chỉ cần nói một câu cô yêu anh, anh sẽ không cần tất cả cẩn thận bảo bọc cô trong lòng bàn tay, yêu cô, chiều cô. Nhưng cô vẫn luôn giữ lại những tình cảm và biểu đạt cho riêng mình. Nghĩ đến việc này Lan Đạo Uy bắt đầu cười khổ, mãi lúc sau anh mới thiếp đi.

Lúc anh sắp ngủ thì những tiếng nức nở hỗn hển vang lên khiến anh tỉnh giấc, tiếng nức nở liên tiếp không ngừng dường như còn kèm theo tiếng khóc.

Lan Đạo Uy vội vàng quay lại, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Phương Tử Cẩm đầm nước mắt, hai mắt cô nhắm chặt, mày nhíu lại liên tục lắc đầu như muốn xua đuổi thứ gì đó, mồ hôi không ngừng chảy xuống.

Không nghi ngờ gì là cô đang mơ, hơn nữa còn là một cơn ác mộng, nhìn dáng vẻ cô khổ sở, Lan Đạo Uy đau lòng không tả, anh khẽ vỗ hai má cô, nhẹ nhàng gọi: "Tử Cẩm, tỉnh lại, mau tỉnh lại đi!" Anh vừa vỗ nhẹ hai má cô vừa gọi cô dậy. Một lúc sau Phương Tử Cẩm mở mắt ra, đôi mắt đau đớn chuyển thành sự bàng hoàng hãi sợ. Cô nhìn nhanh qua Lan Đạo Uy, thì thào gọi: "Đừng đi..... Mẹ..... Mọi người đừng bỏ con....."

Lan Đạo Uy ôm chặt cô vào trong lòng, nhẹ nhàng dỗ dành: "Không có việc gì rồi, em chỉ đang mơ thôi!" Một tay anh vẫn vỗ về lưng cô.

Dần dần, hơi thở của Phương Tử Cẩm ổn định lại, ý thức cũng tỉnh táo hơn, đôi mắt đẹp ngấn nước nhìn Lan Đạo Uy. Đột nhiên, cô lên tiếng: "Em không cố ý làm anh tức giận, em..... em chỉ sợ hãi..... Sợ anh sẽ chán ghét em trước, không cần em nữa nên em mới muốn rời đi." Giọng nói của cô mang theo sự sợ hãi kinh hoàng. Sau cơn ác mộng, những rối ren trong đầu khiến cô kể ra những tâm sự của mình.

Sự bộc bạch của cô khiến Lan Đạo Uy đau lòng, anh không biết cô luôn kiên cường lại dễ bị tổn thương đến thế. "Không..... anh không tức giận, một chút cũng không tức giận." Anh dịu dàng dỗ dành, hơn nữa còn tình cảm lau nước mắt cho cô.

"Nhưng..... em ghét bị người ta nói là một ả tình nhân trong bóng tối, Đồng Ngải Vi, cô ta nói em là sự sỉ nhục của phái nữ." Phương Tử Cẩm lại bắt đầu khóc.

Lan Đạo Uy nguyên rủa một tiếng, yêu thương không ngớt ôm lấy cô, hôn lấy những giọt nước mắt của cô, môi anh an ủi môi cô cho đến lúc cô bình tĩnh lại.

"Cưới anh nhé!" Lan Đạo Uy đột nhiên nói. "Chúng ta đính hôn trước, chờ bố mẹ anh đến Đài Loan rồi chúng ta sẽ kết hôn ngay." Anh ánh mắt kiên định mà nhiệt thành nhìn chăm chú vào cô, trong giọng nói có sự chân thành không thể hoài nghi.

Phương Tử Cẩm hoàn toàn sững sốt, cô không phải đang mơ chứ?

Nhìn thấy cô ngẩn người, Lan Đạo Uy không khỏi bật cười, anh dụi dụi vào mặt cô tiếp tục nói: "anh sẽ chuẩn bị một bữa tiệc đính hôn hoành tráng cho em, để xem ai dám khinh dễ em nữa!"

Sự chiều chuộng quá mức của anh khiến Tử Cẩm dần ấm lòng.

” Sao anh phải làm vậy?” Cô khép mắt lại hỏi, cô hy vọng anh sẽ nói ba chữ kia, vì cô đã sớm yêu anh rồi.

” Bởi vì anh thích em, tất cả nơi em đều làm anh mê muội, vì thế anh muốn em đường đường chính chính ở bên anh.” Lan Đạo Uy vừa nói vừa dụi mũi anh lên mũi cô, hai tay vuốt ve thân thể cô.

Câu trả lời của anh khiến Phương Tử Cầm cảm thấy có chút thất vọng, nhìn khuôn mặt sắc nét của anh, cô thời dài thỏa hiệp[nói:” Được rồi! Làm theo ý anh vậy”

Lan Đạo Uy bật cười, nhưng lập tức sắc mặt anh trở nên nghiêm túc,” Nói anh biết em vừa mơ thấy ác mộng gì?” Anh hy vọng anh có thể giúp cô loại bỏ những cơn ác mộng đó.

Câu hỏi của anh khiến Phương Tử Cầm cứng đờ, những bóng ma từ kí ức thời thơ ấu cô không muốn nhắc lại, cũng không muốn cho anh biết.” Không có gì! Ác mộng lúc rõ lúc mờ, em đã quên mất rồi.” Cô nói tránh đi.

Lan Đạo Uy nhận thấy cô trốn tránh không muốn nói cho anh. Anh ôm nhanh lấy cô nhẹ nhàng bao trùm lên cô,” Không muốn nói cũng không sao, bây giờ cứ ngủ ngon đi!”

Cô nằm trong lòng anh nghe tiếng tim đập đều đều vững chãi, cô dần dần chìm vào giấc ngủ, bên môi mang theo một nét cười.

Hết c8

17. Chương 9.1

Ba ngày sau là ngày Phương Tử Cầm và Lan Đạo Uy đính hôn!

Từ khi Lan Đạo Uy công khai tin đính hôn của bọn họ, xã hội thượng lưu ở cả Đài Bắc ồn ào huyên náo bàn về chuyện này không ngừng. nhưng trong lòng Phương Tử Cầm vẫn mãi có cảm giác bất an, cô thật sự không ngờ bản thân lại đi theo con đường hôn nhân này! Cô vẫn luôn có cảm giác sợ hãi với hôn nhân và luôn bài xích nó, không ngờ bây giờ lại tự dẫn thân vào .

” Đùng lo lắng như vậy, chỉ là đính hôn thôi chứ đã phải kết hôn đâu!” bạn tốt của Phương Tử Cầm là Lí Uyển Lăng vỗ về.

Hôm nay cô đến “Nhã Hiền Boutique” để chọn đồ đính hôn, đồng thời cũng tiện thể báo cho cô bạn tốt biết tin giật gân này.

” Tổ sợ lắm, nếu hôn nhân của bọn tổ thất bại thì phải làm sao?” Phương Tử Cầm lo lắng nói, cô nhớ rõ bản thân cô ban đầu chỉ muốn chinh đón Lan Đạo Uy chứ đâu ngờ lại đi đến hôn nhân với anh thế này!

” Haizz! Tử Cầm, cậu bị ám ảnh bởi hôn nhân giữa cha mẹ cậu rồi, bao giờ thì cậu mới thoát khỏi bóng ma đó đây, sao không dừng cảm nắm lấy hạnh phúc của chính mình?” Lí uyển lăng đau lòng nhìn bạn tốt.

” nhưng không thể dựa vào đàn ông được, sẽ có một ngày Lan Đạo Uy bỏ tổ như bố tổ vậy!” Tử Cầm nhúu mày.

” cậu không cần lo bò trắng răng như vậy, nhìn mà xem, Lan Đạo Uy đót với cậu không thể tốt hơn được, nhìn đôi mắt tràn ngập tình cảm tổ đã biết anh ta là người tốt, hoàn toàn không giống với bố cậu .” Lí uyển lăng trấn an Phương Tử Cầm.

” Uyển lăng, cậu thấy tổ có kém cỏi lắm không? Ngay cả chính bản thân tổ cũng không đủ tin tưởng, quá nhất gan, cậu có nghĩ thế không? Từ lúc gặp Lan Đạo Uy, mọi khái niệm của tổ đều thay đổi phụ thuộc vào anh ấy !”

Nhìn Phương Tử Cầm ưu tư nhúu mày, Lí Uyển Lăng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cầm lấy tay cô nói:” tổ đã nói với cậu rồi, sẽ có một ngày cậu gặp phải một đối thủ tương xứng, anh ta sẽ cho cậu nhiều hơn những gì cậu cần.” Lí uyển lăng hơi dừng lại, cô áp tay Phương Tử Cầm lên trái tim của cô ấy.

” cậu hãy làm theo trái tim của mình, đừng kháng cự hay phủ nhận nó nữa, tình yêu không phải là một trò chơi để xét thắng xét thua ! Đừng khiến nỗi tiếc nuối dày vò trái tim cậu.” Lí uyển lăng nói từng tiếng rõ ràng, cô mong bạn tốt của cô có thể hạnh phúc.

” Cảm ơn cậu, không có cậu tớ không biết làm thế nào nữa?” Phương Tử Cầm đỏ bừng mắt ôm chầm lấy bạn.

” Được rồi! bây giờ thì để tớ thiết kế lễ phục cho cậu!” Lí uyển lảng vui mừng nói.

Đó là một bộ lễ phục màu hồng dài, khăn voan dài uốn theo những nếp áo toát lên vẻ thuần khiết thanh lịch, là lễ phục mà dù là cô gái nào cũng mong muốn có được.

” Cảm ơn cậu!” Phương Tử Cầm vui vẻ cảm động nói.” Ngày đính hôn cậu nhất định phải tới nhé!”

Sau đó cô lại nói thêm:” Cùng Tử Khiêm đến nhé!”

Lí uyển lảng hơi gật đầu,” tớ nhất định sẽ đến, sao tớ có thể bỏ qua cơ hội lên mặt báo được!” Cô nháy mắt trêu đùa nói.

& & &

Đại sảnh khách sạn Khải Duyệt

Đại sảnh sang trọng bố trí cực kì phóng khoáng tạo nhã, Lan Đạo Uy cố ý dặn người ta lấy màu hồng phấn làm chủ đạo để trang trí đại sảnh, kết hợp với trang phục tôn lên vẻ thanh nhã cao quý của Phương Tử Cầm.

Mặc lễ phục dài màu hồng nhạt, Phương Tử Cầm lộng lẫy đi giữa thảm hòa hồng kéo dài, nét đẹp xuất thần của cô đủ để hút lấy hồn phách của người khác. Lan Đạo Uy không khỏi ngẩn ngơ, có được người phụ nữ vừa đẹp vừa thông minh này quả là phúc của anh! Sự nhận biết này khiến cả lồng ngực anh được chất đầy tình yêu và sự tự hào.

Đúng vậy! Anh không thể không thừa nhận, anh yêu cô, yêu đến không kìm chế nổi, yêu đến tận xương tận tủy, tình yêu như vậy hoàn toàn nghiêm túc chứ không hề là chơi đùa !

Phương Tử Cầm hồi hộp chậm rãi bước về phía Lan Đạo Uy, ánh mắt hai người khóa chặt lẫn nhau. Lan Đạo Uy đón lấy tay cô đi đến chỗ các vị khách mời dẫn đến một tràng pháo tay và những lời chúc mừng tấp nập!

Đến giữa tiệc đính hôn, Phương Tử Cầm cười đã đến cứng cả miệng, hai chân cũng vì đeo giày cao gót lâu mà đau nhức. Cô khẽ nhún hai hàng lông mày dựa vào Lan Đạo Uy.

Hơi nhận thấy cô không được khỏe, Lan Đạo Uy quay lại nói với cô:” em đến phòng tiệc nghỉ một chút đi, lát nữa anh qua với em.” Ngự điệu dịu dàng tràn ngập lo lắng.

Phương Tử Cầm gật đầu rồi đi trước.

Vừa mới ngồi xuống, bên tai cô lập tức vang lên tiếng cười thoải mái của bạn tốt Lí Uyển Lăng.” Cậu thật sự là cô dâu đẹp nhất tớ từng thấy đấy!” Cô tán thưởng.

” Đừng trêu nữa, bọn tớ mới chỉ đính hôn thôi.” Phương Tử Cầm có chút xấu hổ.

Đúng lúc đó Kỉ Tụng Bình và Kỉ Tụng Nhã đi đến bên cạnh Phương Tử Cầm.

” Chúc mừng chị, chị dâu tương lai!” Kỉ Tụng Bình không thay đổi nổi tính tình phong lưu như trước.

” Em đã linh cảm trước rồi, cô gái như chị anh cả em tuyệt đối sẽ không buông tha đâu !” Kỉ tụng nhã cũng ở một bên khen ngợi.

” Cảm ơn mọi người!” Phương Tử Cầm cười rạng rỡ. Cô rất có cảm tình với hai anh em Tụng Bình và Tụng Nhã, cô cũng muốn như người trong một nhà với họ.

” Chị dâu tương lai à, với tinh thần lương thiện trong sáng, em nhất định phải báo trước cho chị biết anh trai em tuy cực kì phong độ, nhưng đến lúc phát hỏa lên thì cháy cả nhà đấy, nên chị ngàn vạn lần đừng làm anh ấy tức giận.” Kỉ Tụng Bình nói cực kì phóng đại.

Kỉ tụng nhã cũng tiếp lời:” Chuẩn, chuẩn! Anh ấy rất kiêu ngạo, hận nhất là người ta lừa gạt, nói dối anh ấy!”

Phương Tử Cầm thích thú gật đầu, cô đã từng lĩnh giáo một lần rồi!

” Này! Hai người đừng phóng đại lên thế được không? Thật khiến người ta khó tin nổi hai người là anh em của Lan Đạo Uy. Không sợ dọa chị dâu của mấy người chạy mất dép sao?” Lí Uyển Lăng cười mắng.

Kỉ Tụng Bình và kỉ tụng nhĩ nhìn nhau cười, xua xua tay với Phương Tử Cầm .” Được rồi, không quấy rầy hai người nữa, chúng em đi chúc mừng anh cả đã.” Hai anh nói xong bèn đi luôn.

Tiến hai người đi rồi, Phương Tử Cầm hỏi lí uyển lăng:” Tử khiêm vẫn chưa tới à?” Cô vẫn mong được là bạn tốt với anh, không muốn có nửa điểm hiềm khích .

” Có! Nhưng anh ấy bảo ngại lại đây nên ngồi chỗ khác rồi.” Lí uyển lăng trả lời cô.

Phương Tử Cầm gật đầu không nói gì.

Đột nhiên, lí uyển lăng ghé sát cô gọi nhỏ:” Trời ạ! Lại là đồ xúi quẩy đáng ghét kia, cầu mong cô ta đừng tới đây.”

Phương Tử Cầm nhìn theo tầm mắt của Lí Uyển Lăng, thì ra là đồng ngải vi, hôm nay cô ta đến cùng với bố, hiển nhiên là cô ta đang đến gần phía cô.

” Không sao, vô quýt dày đã có móng tay nhọn!” Cô không sợ nói.

Chẳng mấy chốc Đồng Ngải Vi đã đến cạnh Phương Tử Cầm , cố tình ngồi xuống trước mặt cô,” Chúc mừng cô, không ngờ cô quả thật đã một bước bay lên thành phượng hoàng.” Đồng ngải vi vừa mỉa mai vừa ghen tức nói.

” Có lỗi quá, để cô phải thất vọng rồi! Duyên phận kỳ diệu như vậy đấy, muốn tránh cũng chả được.” Phương Tử Cầm cười như hoa, dáng vẻ diễm lệ đối ngược với Đồng Ngải Vi.

” Đừng quá đắc ý, hiện tại mới chỉ là đính hôn thôi, ai mà biết được Lan tiên sinh có cưới cô không!” Đồng ngải vi ác ý khiêu khích.

” Đừng lo, đến lúc tôi kết hôn nhất định sẽ mời cô đến làm chứng để cô yên tâm.” Phương Tử Cầm thản nhiên nói đều đều.

” Hừ! cô chẳng qua chỉ là dùng một chút thủ đoạn mới được như hôm nay, có gì mà đắc ý chứ !” Đồng ngải vi bực tức nói, mắt cô ta ánh lên vẻ ghen ghét rõ ràng.

Những lời của cô ta khiến Lí Uyển Lăng rất tức giận nhưng vẫn cố nén:” Tiểu thư, cô đừng có mà quá đáng! Ăn nói cho cẩn thận vào.”

” Sao, có tật giật mình hả! quả thật cũng phải bội phục cô, không có bố chống lưng đã tìm ngay được núi vàng khác, khó trách cô không biết sợ!” Đồng ngải vi càng ngày càng nói độc địa hơn.

Lời nói của cô ta đã chọc giận Phương Tử Cầm, từ nhỏ đến lớn cô muốn thứ gì đều tự tay phấn đấu mà có được , không thể nào để bị nói như thế được. Đồng ngải vi nếu đã cố tình gây sự với cô thì cũng đừng mong cô để cho cô ta chút mặt mũi!

Chỉ thấy Phương Tử Cầm khẽ mỉm cười, dịu dàng nói:” Ngải vi, sao cô cứ sấm soi tôi thế? Cũng Không tồi! Tôi có cách, tôi lợi hại, bởi vậy mới tìm ngay được một con rùa vàng, sao? Cô không phục hả?” Cô nhún mày kiêu hăng nhìn đồng ngải vi, hoàn toàn không nhận thấy khuôn mặt trắng bệch của Lí Uyển Lăng.

” thực ra cô cũng không cần khó khăn thế, rùa vàng ở Đài Bắc này không phải chỉ có một mình Lan Đạo Uy, cô lo gì không có phần chứ? Nếu không thì tôi có thể truyền cho cô một số kĩ xảo, để cô bớt dây dưa với tôi.” Phương Tử Cầm sắc bén trào phúng nói. Vừa nói xong thì thấy Lí Uyển Lăng nháy mắt với cô, còn khuôn mặt đầy sát khí của Đồng Ngải Vi bây giờ lại lộ ra một nụ cười tươi rói.

” Không cần! tôi thế nào cũng không cần cô chỉ giáo cách tìm một con rùa vàng, đ trước nhé!” Đồng ngải vi giả hoạt cười, lập tức rời đi.

Phương Tử Cầm quả thực không thể tin nổi Đồng Ngải Vi bỏ đi dễ dàng như vậy, thậm chí còn không có vẻ gì là tức giận. Cô ngẩng đầu lên nhìn lí uyển lăng, cô ấy đang ra hiệu gì đó cho cô. Ai ngờ lí uyển lăng chỉ sững sờ nhìn chằm chằm vào phía sau cô.

Cô nghi hoặc xoay người sang chỗ khác, hai mắt bỗng dưng bắt gặp đôi mắt lạnh lẽo tăm tối của Lan Đạo Uy , sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người cô lạnh run.

18. Chương 9.2

Cô nghi hoặc xoay người sang chỗ khác, hai mắt bỗng dưng bắt gặp đôi mắt lạnh lẽo tăm tối của Lan Đạo Uy , sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người cô lạnh run.

” anh đứng đây bao lâu rồi?” Phương Tử Cầm nuốt nước bọt miễn cưỡng lên tiếng, hơn nữa trong lòng thầm cầu nguyện anh không nghe thấy lời cô nói lúc này.

” Đủ lâu để cho tôi biết rõ chân tướng.” giọng Lan Đạo Uy êm dịu báo hiệu cơn bão sắp đến sau những đêm bình lặng.

Câu trả lời của anh khiến Phương Tử Cầm ấp úng.” Không phải như vậy ..... xin anh nghe em giải thích.” Phương Tử Cầm vội vàng thanh minh.

Lan Đạo Uy ngắt ngang lời coo cô.” Đủ rồi!” Một tay thô lỗ kéo cô, tiện đà anh ôm chặt lấy eo cô.” Em yêu , bây giờ chúng ta phải đi tiễn khách, diễn nốt một màn cuối cùng thôi!” Anh cười lạnh bên tai cô, ngữ khí lạnh lẽo đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi.

Phương Tử Cầm sợ hãi bất lực để mặc Lan Đạo Uy kéo cô đi, ném lại cho Lí Uyển Lăng một nụ cười yếu ớt, Phương Tử Cầm cũng cố nặn ra một nụ cười.

& & &

Sau khi vị khách cuối cùng rời đi, thần kinh của Phương Tử Cầm đã căng thẳng đến cực điểm, Lí uyển lăng muốn giữ cô lại để giúp cô giải thích rõ với Lan Đạo Uy , nhưng Lan Đạo Uy lạnh lùng hạ lệnh trục khách khiến cô áy buộc phải ra về.

Phương Tử Cầm lén nhìn Lan Đạo Uy, chỉ hai mắt anh lạnh lùng, môi mím chặt, gân xanh trên trán cũng nổi lên, có thể dễ dàng nhận ra anh đang cực kì kìm nén cơn giận.

Đột nhiên Lan Đạo Uy quay lại ôm chặt lấy cô,” em yêu, diễn xong rồi chúng ta cũng nên về nhà thôi.” Ngữ khí lạnh như băng đến đáng sợ.

” xin anh..... nghe em giải thích” Phương Tử Cầm kích động lên tiếng.

Không đợi cô nói xong, Lan Đạo Uy thô lỗ bắt lấy cánh tay của cô đi thẳng về phía ngoài. Anh dùng sức mạnh đến nỗi như muốn dứt hẳn cánh tay cô ra, bước đi dồn dập khiến cô loạng choạng chạy theo mãi.

Xe của bọn họ đã đứng chờ trước khách sạn, Lan Đạo Uy mở cửa xe ra đẩy cô vào, sau đó cũng lên xe cùng.” Về Thiên Mâu!” Anh ra lệnh cho lái xe.

Dọc theo đường đi, Lan Đạo Uy im lặng không nói, Phương Tử Cầm cảm thấy cô giống như trái bóng sắp nổ tung, không hề nén nổi đành lên tiếng.” Đạo Uy, xin anh nghe em giải thích”

Cô chưa nói hết lời thì Lan Đạo Uy đã hét lên:” cô im ngay cho tôi, nếu không tôi không dám chắc mình đủ tự chủ để khỏi bóp nghẹt cái cổ xinh đẹp kia đâu”

Ánh mắt tràn ngập sự khinh bỉ và giọng nói hắt hủi của anh khiến Phương Tử Cầm cảm thấy vừa khổ sở vừa sợ hãi, hòng cô nghẹn lại.

Vừa về đến nhà, Lan Đạo Uy đã thô lỗ kéo cô vào phòng.

” Cởi quần áo của cô ra!” Anh tàn nhẫn ra lệnh cho cô đồng thời cởi quần áo của mình,” chứng minh cho tôi xem cô đáng giá so với những gì tôi đã bỏ ra xem nào.”

Phương Tử Cầm không ngừng run rẩy, hai chân cô mất hết sức lực sắp không đứng nổi” xin anh..... Đừng như vậy, em có thể giải thích !” Cô tuyệt vọng nói, nước mắt chảy xuống ướt đẫm hai má.

” Lời nói dối của cô tôi đã nghe nhiều lắm rồi, đồ lừa đảo bé nhỏ tham lam ả!” Lan Đạo Uy hét lên giận dữ. ” Tôi đã từng nói rồi, tôi hận nhất là thủ đoạn dối trá của kẻ khác, còn cô lại dám chơi đùa tôi như một thằng ngốc.” ngực anh phập phồng lên xuống chưa dừng ngọn lửa có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

” Em không có.”

Lan Đạo Uy hiển nhiên không tiếp thu lời của cô, anh nói:” Bây giờ là lúc cô phải trả giá. Cởi quần áo của cô ra!” Anh ra lệnh lần nữa, hoàn toàn không có ý định nhường bước.

Phương Tử Cầm chỉ đứng sững ra đấy, đôi bàn tay nắm chặt nhìn chằm chằm vào Lan Đạo Uy, nhìn anh đến gần như bốc cháy.

” Tôi cảnh báo cô, nếu để tôi động tay thì bộ lễ phục đẹp đẽ đó sẽ không giữ nổi đâu.” Anh trầm giọng uy hiếp.

Phương Tử Cầm tuyệt vọng nhắm mắt lại, đưa tay lên cởi từng thứ từng thứ một cho đến lúc chỉ còn đồ lót bên trong.

” Cởi hết ra!” Lan Đạo Uy tuy giận nhưng không ngăn nổi mình nhẹ giọng.

Phương Tử Cầm run rẩy cởi bỏ vật che chắn cuối cùng, xấu hổ nhắm mắt lại, cô trần trụi đứng trước anh, thân thể trắng nõn của cô xúi giục người khác phạm tội.

” Lên giường!” Lan Đạo Uy vô tình ra lệnh.

Cô mở mắt ra thấy Lan Đạo Uy đã gần như hoàn toàn trần trụi. thân thể cường tráng giống như một vị thần Hy Lạp, nhưng đáng sợ chính là, cả người anh như một cơn thủy triều, một khi đã bùng nổ cô biết mình không thể gánh chịu được. Cô không kìm được ý nghĩ muốn xuống nước, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt dữ dội của anh cô đành nén lại.

Không thể chần chừ, Phương Tử Cầm nằm lên giường, cô kéo chăn trùm kín đầu.

Lan Đạo Uy giống như con báo đen, nhanh nhẹn không một tiếng động lên giường, anh giật chăn cô ra, đôi mắt nóng bỏng không hề rời khỏi mặt cô.

Đột nhiên anh hất hai chân cô ra, cô giật mình hoảng loạn nhìn anh.

Tiếp sau đó, không có dịu dàng, không có yêu thương.....

Cả đêm, Lan Đạo Uy đối xử với cô như với một gái làng chơi, lúc Phương Tử Cầm kêu đau, anh chỉ cười lạnh nói:” Chịu đau là nghĩa vụ của một tình nhân!”

Lời nói tàn nhẫn vô tình khiến Phương Tử Cầm hiểu được, cô đã không còn là vị hôn thê mà anh trân trọng yêu thương nữa.

Mãi đến gần sáng anh mới buông tha cô, dùng một ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, anh lạnh lùng nói:” Ngày mai cứ đi làm như bình thường.” Sau đó anh ra khỏi phòng ngủ, không bước vào lần nữa.

Căn phòng ngủ rộng lớn chỉ còn lại mình Phương Tử Cầm, cô cố nén tiếng nức nở. Không ngờ chỉ trong một đêm cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục, ném thử cái tư vị gọi là sống không bằng chết. Cô rất hối hận, cô không nên vì một lần đấu khẩu mà lỡ lời, nhưng cái giá cô phải trả quá lớn! Lần đầu tiên, cô cầu trời xin cho cô một cơ hội!

& & &

19. Chương 9.3

& & &

Sáng hôm sau, Phương Tử Cầm lột thân thể mệt mỏi của mình đi làm.

Lan Đạo Uy ra lệnh cho cấp dưới ngăn phòng của anh thành 2 ngăn, để Phương Tử Cầm ở một bên, chứng tỏ anh không thích nhìn thấy Tử Cầm.

Công việc của cô ngày càng nhiều lên, yêu cầu của Lan Đạo Uy cũng cao hơn khiến cô làm việc miệt mài, ngay cả thời gian ăn cơm trưa cũng không có.

Buổi tối, Lan Đạo Uy không hề ăn cơm cùng cô, mãi đến khuya mới về nhà. Nhưng cho dù anh về nhà muộn đến đâu, mặc kệ Tử Cầm đang ngủ hay thức, anh cũng vẫn sẽ thô bạo lột áo ngủ của cô ra, vô tình mạnh bạo phát tiết trong cơ thể cô. Anh không hề hôn cô lấy một lần, cách đối xử của anh khiến Phương Tử Cầm đau thất lại.

Xong việc, anh không hề quyến luyến rời khỏi giường. từ lúc đó thì anh ngủ ở thư phòng, giống như việc ngủ cạnh cô khiến anh cực kì khó chịu vậy, tất cả hành động của anh đã đẩy Phương Tử Cầm vào vực sâu thống khổ.

Đã vài lần Phương Tử Cầm muốn giải thích với anh, nhưng thái độ của anh khiến cô nói chẳng nên lời. dần dần cô bỏ cuộc không có ý định giải thích với anh nữa, tự mình làm những công việc bình thường.

Một buổi chiều, Phương Tử Cầm đang vui đùa vào công việc thì nghe thấy một giọng nữ vang lên

” Phương tiểu thư, chào cô!”

Phương Tử Cầm ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mặt mình là Đồng tiểu thư – Đồng Viện Viện

” chào cô, có việc gì không?” Cô đứng lên khách khí hỏi, buồn bực vì sao tầng 12 cấm người ngoài lên mà cô ấy có thể tự nhiên lên được.

Đồng viện viện có chút không được tự nhiên,” Là thế này, Lan tiên sinh bảo tôi tối nay đi dự tiệc sinh nhật của chú tôi cùng anh ấy, nên tôi phải đến sớm gặp anh ấy để cùng đi mua quà, tiện thể cho anh ấy ý kiến.” Cô vội vàng giải thích.

Lời nói của cô ấy khiến trái tim vốn tan nát của Phương Tử Cầm lại thêm một vết thương sâu nữa, cô miễn cưỡng nói:” Anh ấy mới ra ngoài rồi, lát nữa sẽ về.”

Vừa mới dứt lời, Lan Đạo Uy giống một cơn gió đi vào văn phòng.

Anh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Tử Cầm lấy một cái, chỉ chăm lo tiếp đón Đồng viện viện.” Em đến rồi à, vào đây ngồi chút đã!” anh khoác vai Đồng Viện Viện vào văn phòng mình, coi Phương Tử Cầm như không tồn tại.

Phương Tử Cầm suy sụp ngồi xuống, cô cũng hiểu Lan Đạo Uy sẽ không mang cô đi dự tiệc nữa; có lẽ, chẳng bao lâu nữa anh sẽ hủy hôn với cô, đây cũng là chuyện sớm hay muộn. vấn đề này khiến cô đau thất lại đến mức không thở nổi.

Lát sau, Lan Đạo Uy và đồng viện viện đi ra, nụ cười mềm mại của anh bắt gặp Phương Tử Cầm liền chột tắt, chỉ còn lại một gương mặt lạnh lùng. Anh đầu cấp cô một phần đương án,” Lịch tối nay hủy bỏ, sắp xếp sang ngày mai cho tôi.” Anh lạnh lùng phản phó rồi rời đi ngay cùng đồng viện viện. Phương Tử Cầm cười khổ, công việc bên cạnh cô đã làm xong rồi, thêm việc này nữa chắc cô phải làm thêm ca đêm.

& & &

Mười giờ tối, Phương Tử Cầm cuối cùng đã làm xong việc. lúc trở về nhà, cô ửng oải ngâm nước nóng để thư giãn. Lúc cô tắm xong chuẩn bị đi ăn đã là 11 giờ, Lan Đạo Uy vẫn chưa về.

Có lẽ anh sẽ không về đâu, Phương Tử Cầm chế giễu nghĩ. Cũng tốt, đêm nay cô có thể ngủ ngon rồi, mấy ngày này cô bị anh quấy nhiễu không nghỉ ngơi nổi đã sắp kiệt sức rồi.

Thần kinh căng thẳng lúc này được thả lỏng, cô từ từ đi vào giấc ngủ êm đềm.

Lan Đạo Uy về rất khuya, nhìn thấy khuôn mặt cô lúc ngủ trông như một thiên thần, cặp đùi trắng vô thức lộ ra, khuôn mặt ngọt ngào đang ngủ say... khung cảnh này khiến Lan Đạo Uy vô cùng tức giận, cô dám ngủ yên lành như vậy sau khi đã hành hạ cuộc sống của anh.

Một sự ác ý lan tràn trong Lan Đạo Uy, anh tuột áo ngủ của cô ra, đặc ý nhìn Phương Tử Cầm chột tỉnh.

” Anh...anh về rồi à!” Cô ngạc nhiên hỏi, trên mặt vẫn hơi ngái ngủ.

” Đúng vậy, tôi về rồi. hơn nữa bây giờ tôi muốn cô!” Anh nói trước mặt cô, hơi thở của anh nồng nặc mùi rượu.

” Đừng như vậy..... anh uống say rồi!” Phương Tử Cẩm kinh hoảng nói, cô lập tức trở nên tỉnh táo.

” Tôi uống rượu, đúng, chỉ tiếc không thể say, nếu say đã có thể quên được kẻ lừa đảo nhỏ là cô!” Lan Đạo Uy vừa nói vừa cởi quần áo của mình.

Dáng vẻ dữ dằn của anh khiến Phương Tử Cẩm hoảng loạn bắt đầu giãy dụa. Nhưng thân thể rắn chắc của anh đè lên người cô khiến cô không thể nhúc nhích.

” Anh..... Anh muốn làm gì?” Cô hoảng loạn hỏi.

” Chuyện này cô còn phải hỏi sao? Tôi muốn hưởng thụ khoái lạc của tôi.” Nói xong Lan Đạo Uy đẩy hai chân cô ra vắt lên vai mình, anh đặt chìm vào trong người cô.

Phương Tử Cẩm cắn chặt môi đau đớn, hai tay túm lấy ga trải giường hứng chịu những đợt va chạm mạnh bạo, nước mắt cô đã chảy dọc xuống hai bên má, tiếng nức nở của cô cùng tiếng thở dốc của Lan Đạo Uy vang lên trong đêm tối.....

& & &

Sáng hôm sau, tất cả các mặt báo đều đăng anh Lan Đạo Uy khiêu vũ cùng Đồng viện viện ở bữa tiệc, lời văn ám chỉ mối quan hệ tình cảm giữa Lan Đạo Uy và Đồng viện viện, nói rất có thể Phương Tử Cẩm sẽ bị bỏ rơi.

Lúc Phương Tử Cẩm vào cao ốc Tường Duệ, tất cả mọi người đều lén nhìn cô và bàn tán sau lưng. Cô chết lặng nhìn tất cả những chuyện này, không ai có thể giúp cô, nghe cô giãy bầy. Cô không dám đi tìm lí uyển lãng, cũng không dám gọi điện thoại cho cô ấy, bởi cô không muốn để bạn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình. Phương Tử Cẩm luôn luôn kiên cường giờ phút này lại trở nên như thế yếu ớt không chịu nổi!

Cả buổi sáng không nhìn thấy bóng dáng của Lan Đạo Uy, cả buổi chiều cũng không.

Lúc Phương Tử Cẩm buồn bực không thôi thì điện thoại vang lên, cô vội chụp lấy điện thoại ,” Alô! Xin hỏi ai đấy ạ?”

“ Chị dâu! Là em này!” điện thoại truyền đến giọng của Kỉ tụng nhã.” Chị và anh cả làm sao vậy, hôm nay bố mẹ em về Đài Loan, sao anh chị vẫn chưa đến?” cô vội hỏi.

Phương Tử Cẩm sững sốt mất một lúc,” Chị..... Chị không biết hôm nay hai bác về!”

“ Sao lại thế? Anh em không nói cho chị biết à?” kỉ tụng nhã hỏi.

Phương Tử Cẩm ảm im lặng, sự im lặng của cô cũng đã cho kỉ tụng nhã biết đáp án.

“ khó trách anh cả lại đi chung với Đồng viện viện!”

kỉ tụng nhã thì thào tự nói với mình nhưng Phương Tử Cẩm nghe rất rõ, cô lạnh buốt cả người.

“ chị dâu, cho dù chị và anh cả có chuyện gì, em và anh hai nhất định sẽ đứng về phía chị.” Từ khi anh cả và Phương Tử Cẩm đính hôn, cô và anh hai đã coi Tử Cẩm như người trong nhà; huống hồ trên người Phương Tử Cẩm có một khí chất thanh nhã rất hợp với anh cô.

” Cảm ơn em!” Tử Cẩm thực sự cảm động, giọng cô thoáng khàn khàn.

“ đừng khách khí! Em muốn chị đồng ý với em một chuyện, ngày kia nhà em có tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở biệt thự trên núi, chị nhất định phải tới nhé!” kỉ tụng nhã thành tâm mời.

” Anh em có lẽ..... không muốn cho chị đi.” Phương Tử Cẩm do dự nói.

“ Không quan trọng, đây là em mời chị, anh ấy không có quyền phản đối!” kỉ tụng nhã thoải mái nói.

” nhưng..... chị..... Không biết chỗ!” Phương Tử Cẩm vẫn có chút chần chừ.

“ không sao, 5 giờ chiều ngày kia anh hai em đến đón chị. Chị nhớ ăn mặc đẹp tranh thủ gây ấn tượng với bố mẹ em nhé.” kỉ tụng nhả nhiệt tình đề nghị. Vừa nói xong, không để Phương Tử Cầm có cơ hội từ chối cô đã cúp máy, để lại một Phương Tử Cầm ngây người ra đó.

20. Chương 10.1

Liên tiếp hai ngày, tin đồn Lan Đạo Uy hủy hôn với Phương Tử Cầm lan ra nhanh chóng, còn có người bảo Lan Đạo Uy sắp kết hôn với Đồng viện viện. Vì những chuyện này mà công ty đã nhận được vô số cuộc gọi từ các phương tiện truyền thông.

Phương Tử Cầm không khỏi thầm thấy mình may mắn là tất cả các cuộc điện thoại đều không được tự động chuyển tới tầng 12, nếu không cô sẽ không thể ứng phó nổi. còn nhân vật chính Lan Đạo Uy thì mãi không thấy bóng dáng đâu, anh chỉ làm xong việc trong phòng rồi rời đi luôn. Cô không khỏi hoài nghi phải chăng anh đã quên mất sự tồn tại của cô.

Những ngày này là ngày anh em Lan Đạo Uy tổ chức tiệc cho cha mẹ. Phương Tử Cầm vẫn rất bận rộn, làm xong việc ngẩng lên đã là 5 giờ.

Phương Tử Cầm hít sâu một hơi, cô căn bản không có thời gian trở về thay quần áo , bộ trang phục công sở này cũng coi như miễn cưỡng. Cô đứng lên định đứng dậy tìm đồ đặc thì chợt thấy xây xẩm mặt mày. Cô vội ngồi trở lại nhưng cảm giác tức ngực kèm buồn nôn ủa tới, cô chạy vội vào nhà vệ sinh.

Nôn khan xong Phương Tử Cầm mới thấy hơi đỡ, nhưng cô vẫn rất mệt mỏi. Cô ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương mà không khỏi hoảng sợ. mặt cô tái mét đến dọa người, đôi mắt trong sáng bây giờ thật ảm đạm, chỉ còn lại đôi mắt đen không chút ánh sáng, đôi môi cũng chẳng còn hồng hào nữa.

Phương Tử Cầm hoảng loạn lấy đồ trang điểm trong túi ra sửa soạn lại, cô muốn mình trông tạm một chút.

Lúc đang vội vàng thì kỉ tụng bình lại đến gần cô không một tiếng động.

“Trời đất của tôi ơi! Mới một, hai tuần không thấy mà sao cô gầy yếu đến mức này? Anh trai tôi không nên tra tấn cô thành như vậy!” giọng nói sang sảng của kỉ tụng bình vang lên.

Phương Tử Cầm hoảng sợ, “Đừng nói linh tinh, tôi không ăn được nên gầy thôi!” Cô tránh ánh mắt dò xét của kỉ tụng bình, không được tự nhiên trả lời.

Kỉ Tụng Bình nhìn kĩ cô rất lâu, cuối cùng mới nói:” nếu đã vậy thì đến nhà tôi cô nhất định phải ăn nhiều một chút, đầu bếp nhà tôi tay nghề rất cao !”

Phương Tử Cầm nở một nụ cười mà đạo gằn đây rất hiếm gặp, “ Tôi nhất định sẽ không khách khí.”

& & &

Lúc xe dừng trước cổng một tòa biệt thự trên núi, trái tim Phương Tử Cầm không kìm được đập thình thịch. Cô vừa lo lắng vừa sợ hãi, không biết Lan Đạo Uy nhìn thấy cô sẽ có phản ứng gì, dù sao cho tới tận bây giờ anh vẫn không có lời nào bảo anh muốn để cô gặp cha mẹ anh.

Kỉ Tụng Bình mở cửa giúp cô, tao nhả đưa tay ra, “ Mời Xuống xe! Chị dâu tương lai!”, anh lịch thiệp nói.

Phương Tử Cầm vẫn ngồi im, cô dùng ánh mắt bất an nhìn kỉ Tụng Bình.” Tôi..... tôi nghĩ tôi nên về thì hơn.” Cô ấp úng nói.

” Như vậy sao được!” Kỉ Tụng Bình kêu lên.” Em phụng mệnh đến đón chị, chị không đến Tụng nhả nhất định sẽ bôi bác em .”

Phương Tử Cầm vẫn do dự , hai tay bấu chặt vào nhau.

” Chị nhẫn tâm để em vì chị mà mất mặt với cả nhà sao?” Kỉ Tụng Bình đáng thương tội nghiệp nói.

Phương Tử Cầm nhìn vẻ mặt tội nghiệp của anh ta đành gạt đầu đồng ý. Cô mang theo trái tim nặng trĩu cùng Kỉ tụng bình đi vào nhà.

Bữa tiệc được tổ chức ở phòng khách của căn biệt thự, khách mời không nhiều lắm, phần lớn đều là anh em bạn bè với Lan Đạo Uy hoặc là người quen của hai người lớn tuổi ở Đài Loan.

Phòng khách hiển nhiên rất rộng, bố trí ấm áp thanh lịch rất đẹp. Ở giữa đặt một chiếc bài dài bày rất nhiều đồ ăn chờ chủ nhân.

Phương Tử Cầm căng thẳng đi vào phòng khách cùng kỉ Tụng Bình, hai chân cô run rẩy, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Lúc kỉ tụng bình dẫn cô đến gần một nhóm người đang đứng quây thành một vòng tròn, Phương Tử Cầm cảm thấy cô như ngừng thở!

"Chà! Nhìn xem là ai đến đây?" người đầu tiên nhìn thấy bọn họ là Đồng ngải vi, giọng nói của cô ta cao vút chế giễu.

Phương Tử Cầm kinh ngạc nhìn đồng ngải vi, không ngờ cô ta cũng đến đây.

Trong nháy mắt tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Phương Tử Cầm, ánh nhìn có rất nhiều kiểu khác nhau, thậm chí còn ghé tai vào nhau bàn tán. Xem ra sự thay đổi trong chuyện tình cảm của cô và Lan Đạo Uy đã rất nhiều người biết.

Phương Tử Cầm miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cố gắng chống đỡ hai chân mình. Cô không thể để mình lỡ bước được.

"Không biết hôm nay cô lấy thân phận gì để tham dự bữa tiệc này?" Đồng ngải vi cố tình hỏi, vẻ mặt cô ta như đang xem kịch.

Đối mặt với sự khiêu khích của đồng ngải vi, Phương Tử Cầm nhất thời không nói nên lời.

"Đương nhiên là lấy thân phận là vị hôn thê của anh trai tôi! Sao, đồng tiểu thư có ý kiến khác à?" Kỉ Tụng Bình thay Phương Tử Cầm đáp trả, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm thẳng vào đồng ngải vi khiến cô ta vội vàng quay đi chỗ khác đánh trống lảng.

Kỉ Tụng Bình dẫn Phương Tử Cầm đến trước mặt cha mẹ, "Cha, mẹ, đây là tiểu thư Phương Tử Cầm-người mà anh cả yêu, con giúp anh dẫn cô ấy đến đây gặp mặt cha mẹ." Kỉ Tụng Bình vừa nói vừa cố ý nháy mắt với Lan Đạo Uy đang sa sầm mặt ở bên cạnh.

"Cháu chào hai bác!" Phương Tử Cầm vội vàng ân cần thăm hỏi, ánh mắt cô dừng trên đôi vợ chồng quyền uy cao quý này.

"Ừm, quả nhiên rất xinh đẹp, đáng tiếc là có hơi gầy một chút!" Mẹ Lan Đạo Uy ôn hòa nói.

"Mẹ, mẹ còn chưa biết năng lực của Tử Cầm đâu!" Kỉ tụng nhả không biết khi nào đã đến cạnh Phương Tử Cầm đỡ lời cho cô.

Hai người lớn tuổi mỉm cười gật đầu, sau đó mời mọi người tự nhiên dùng bữa.

Phương Tử Cầm tìm một vị trí ngồi xuống, lúc này mới phát hiện ra Lan Đạo Uy đang ngồi đối diện với cô, đôi mắt thâm trầm lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào cô như ám thị bảo cô lại phía đó.

Phương Tử Cầm miễn cưỡng ăn vài thứ mà không cảm nhận được vị gì, cảm xúc căng thẳng khiến cô uống vài ly rượu, bỗng một thân hình ngồi xuống bên cạnh cô, cô quay sang thì thấy khuôn mặt tươi cười không có ý tốt của Đồng ngải vi.

Trời ạ! Sao người này cứ thích cắn cô thế? Phương Tử Cầm buồn rầu nghĩ.

"Không ngờ cô thông minh thật, hiểu được cơ hội này mà nắm bắt để lấy lòng bố mẹ Lan Đạo Uy." Đồng ngải vi cười lạnh.

Phương Tử Cầm căn bản không muốn nhiều lời với cô ta, chỉ vì cô ta cô mới có kết cục như thế này. Cô lạnh lùng kiêu hãnh ngồi, không thêm liếc nhìn đồng ngải vi lấy một cái.

Đồng ngải vi có chút tức giận, vẫn tiếp tục nói: "Chỉ tiếc cô phí công rồi! Ai chả biết Lan Đạo Uy sắp hủy bỏ hôn ước với cô, kết giao với em họ tôi, bác gái Lan luôn rất quý Viện viện, không sớm thì muộn bố con bé cũng gả con bé cho nhà này."

Lời của cô ta khiến sắc mặt Phương Tử Cầm càng thêm tái nhợt, đôi môi cũng khô đi, cô thấy bụng mình trào lên không tìm được vội quay sang một bên, nôn hết vào người đồng ngải vi.

Tình trạng này khiến mọi người im bật, chỉ nghe thấy tiếng đồng ngải vi kêu ầm lên:” Đồ chết dẫm, cô cố ý phải không? Đáng ghét, bộ lễ phục của tôi tiêu rồi.” Cô ta vừa nói vừa rũ áo, miệng không ngớt la hét.

Kỉ tụng nhã và đồng viện viện thấy thế, lập tức đến bên cạnh đồng ngải vi.

” Đừng tức giận, đến phòng tôi rửa đi rồi thay quần áo.” Kỉ tụng nhã xoa dịu, ngay lập tức cùng đồng viện viện kéo cô ta lên trên tầng. Trước khi đi, kỉ tụng nhã nháy mắt với kỉ Tụng Bình , anh vội nâng Tử Cầm đang mất hết sức lực dậy.

Kỉ Tụng Bình nhanh chóng ôm Phương Tử Cầm đến thư phòng, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt đờng đàng sát khí Lan Đạo Uy.

Vào thư phòng, kỉ Tụng Bình đặt Phương Tử Cầm lên ghế, lấy khăn mặt ướt lau má và môi cho cô.

Nhìn khuôn mặt dịu dàng và ánh mắt chuyên chú của kỉ tụng bình, giống hệt như Lan Đạo Uy ngày trước vậy, Phương Tử Cầm không tìm nổi bật khóc.

Tiếng khóc của cô khiến kỉ tụng bình không biết làm thế nào, đành chỉ kéo cô vào trong lòng để cô được khóc thoải mái.

” Tôi làm hỏng hết mọi chuyện rồi đúng không?” Cô đáng thương hỏi.

Kỉ Tụng Bình khẽ vuốt tóc cô, an ủi cô, ” Không phải thế!”

” hai bác nhất định sẽ không thích tôi.” Tiếng khóc của Phương Tử Cầm hơi dịu đi.

” Sao có thể thế được, cô đừng nghĩ lung tung!” Kỉ Tụng Bình vỗ về Phương Tử Cầm , dịu dàng nói.

Phương Tử Cầm ngượng ngùng gật đầu, lúc đang định rời khỏi lòng của Kỉ tụng bình thì cửa phòng bật mở, Lan Đạo Uy đi vào vừa lúc gặp được cảnh tượng tình ngay lý gian này, khuôn mặt anh sa sầm, đôi mắt lóe lên tức giận.

Kỉ Tụng Bình thấy thế không khỏi sợ hãi nuốt nước bọt, ” anh cả, anh đừng hiểu nhầm, chuyện không phải như anh nghĩ đâu”

Lời còn chưa dứt đã bị tiếng hét lên giận dữ của Lan Đạo Uy cắt ngang.

” Đi ra ngoài! Cậu lập tức đi ra ngoài cho tôi!”

Nhìn thấy sắc mặt anh trai tối sầm, kỉ tụng bình chỉ còn cánh im miệng ra khỏi phòng, chỉ còn lại Phương Tử Cầm vẻ mặt hoảng hốt đối mặt với Lan Đạo Uy.

” Ai cho cô tới đây ? cô không có tư cách đi vào cái nhà này!” lời nói tàn nhẫn của Lan Đạo Uy như ngàn vạn mũi tên đâm vào trái tim đã sớm rỉ máu của Phương Tử Cầm.

Phương Tử Cầm tái nhợt, đôi mắt đẹp lặng lẽ nhìn anh, một câu cũng nói không nên lời.

” Cô còn dám quyến rũ em tôi! Cô thật quá xảo quyệt! cô biết không thể kiểm soát được gì ở tôi nên chuyển sang em trai tôi phải không.” Lan Đạo Uy gần từng tiếng một, giọng nói tức giận khiến người khác sợ hãi.

” Không phải như vậy , anh đừng có ngậm máu phun người!” Phương Tử Cầm dùng hết sức lực phủ nhận, kinh hoàng nhìn Lan Đạo Uy đang hầm hầm lại gần cô.

Lúc này anh như một con dã thú đang đến gần con mồi của mình, còn Phương Tử Cầm chính là con mồi của anh.

” Có lẽ vài đêm không có tôi chiều cô nên cô khó chịu hả.” Lan Đạo Uy khinh miệt nói.

” Im đi..... Em xin anh không cần nói nữa!” Phương Tử Cầm bịt tai lại khóc.

Lan Đạo Uy cười, ” tôi không chỉ muốn nói mà còn muốn làm cơ! Để tôi xem nhu cầu của cô đến đâu nào!” nói xong anh giống như con báo đen nhanh nhẹn xốc Tử Cầm lên đặt lên bàn, nhấn cô nằm xuống.

Ý thức ý định của anh, Phương Tử Cầm không ngừng giãy dụa nhưng chỉ như châu chấu đá xe thôi.

Lan Đạo Uy xốc vấy của Phương Tử Cầm lên eo, tuột quần lót của cô ra, bàn tay của anh tham lam thăm dò giữa hai chân cô cho đến khi những ngón tay của anh ướt đầm.

Phương Tử Cầm vừa thẹn lại giận thở dốc, nhu cầu dưới thân cô tăng vọt khiến cô chỉ có thể nằm đó bất lực.....

.....

cont

21. Chương 10.2:

Xong việc, Lan Đạo Uy rời khỏi cô, anh mặc quần của mình vào để mặc thân thể mệt mỏi của Tử Cầm tuột khỏi cái bàn .

Chỉnh trang xong , anh nhìn Phương Tử Cầm vẫn đang nửa nằm trên bàn, lạnh lùng nói:” mặc quần áo vào, lát nữa tôi sai người đưa cô về Thiên Mầu, sáng mai sắp xếp đồ đạc biến khỏi nhà tôi, đừng để tôi nhìn thấy cô nữa.”

Giọng nói lạnh như băng mà vô tình của anh đẩy Phương Tử Cầm vào vực sâu tuyệt vọng .

” Tôi sẽ công bố chuyện hủy bỏ hôn ước với cô ra bên ngoài. Chuyện giao ước của chúng ta cô không cần lo tôi sẽ nuốt lời, dù sao tôi cũng đã có được cái tôi muốn, cũng không hẳn là hải lòng, nhưng coi như là boa cho cô đi!”

Lời nói khinh miệt của Lan Đạo Uy hoàn toàn nghiền nát Phương Tử Cầm, cô cảm thấy máu trong người mình không còn chảy nữa.

” Nhớ cho rõ này, dọn sạch sẽ đồ của cô ra khỏi nhà tôi, tôi không muốn bất kì thứ gì của cô còn sót lại.” Lan Đạo Uy chán ghét nhìn cô một cái rồi ra khỏi thư phòng.

Rầm một tiếng, tiếng đập cửa đánh thức Phương Tử Cầm đang chết sống.

Cô chậm rãi đứng lên, khó khăn mặc quần áo của mình vào, khuôn mặt tái nhợt vô thần nhìn về phía trước.....

& & &

Đêm dài dần dần qua đi, hừng đông từ từ xuất hiện. lúc ánh nắng mặt trời đầu tiên lọt qua ô cửa sổ, nước mắt của Phương Tử Cầm đã cạn, trái tim cũng đã lạnh.

Cô thức trắng một đêm, ngồi im một chỗ suy nghĩ,tại sao cô lại phải chịu cảnh như thế này . Thôi thôi, có lẽ đây đúng là số mệnh cô không thể tránh nổi. hiện nay cô đã không còn sống được ở Đài bắc này nữa. nhưng một người không nơi quen biết như cô có thể đi đâu?

Hành lý đã sớm thu dọn xong, Phương Tử Cầm mang đi tất cả đồ đạc của cô, nhưng tất cả những món trang sức lễ phục mà Lan Đạo Uy tặng cô đều bỏ lại, những vật đó không quý giá bởi giá trị vật chất của nó mà là bởi tình yêu mà nó đại diện; hiện tại, tình yêu đã mất, những đồ vật đó với cô chỉ như một nắm sắt vụn vô giá trị!

Cô giống một hồn ma lảng đãng trong phòng, trời đã sắp sáng, cô phải mau rời khỏi nơi này, nhưng là đi đâu?

Đột nhiên một số điện thoại hiện lên trong đầu cô, số điện thoại cô đã biết từ rất nhiều năm trước nhưng mãi không dám gọi, hiện giờ cô khát vọng bù đắp lại thời thơ ấu kia. Chỉ mong tất cả đều còn có thể.

Hít sâu một hơi,cô bấm dãy số kia chờ đợi.

“ Alô!”

Lúc điện thoại bên kia truyền đến một giọng nói âm áp quen thuộc, Phương Tử Cầm không kìm nổi bật khóc.....

& & &

Cô ấy đi rồi! Lúc Lan Đạo Uy mở cửa vào trong nhà, ngay lập tức anh đã biết Tử Cầm đi rồi! Bởi trong không khí thiếu đi hương sắc đặc trưng của cô.

Cũng tốt! Cô tự nguyện rời khỏi cuộc sống của anh, nhưng sao anh cảm thấy rất mất mát.

Không! Anh không hề sai, Lan Đạo Uy lắc mạnh đầu, anh tuyệt đối không thể lụy tình mà dung túng cho một người phụ nữ đã lừa dối anh. Là tự cô hủy hoại tình yêu của họ, là cô sai chứ không phải anh! Trong lòng anh không ngừng tự nhủ, nhưng anh cảm thấy rất đau, trong không khí phảng phất một sự mất mát khiến anh sợ hãi.

Không được! Anh không thể ở trong này thêm một giây nào nữa, Lan Đạo Uy vội đứng lên giắt lấy áo khoác chạy ra phía ngoài, anh không thể ở lại nơi tràn ngập hình bóng của cô này thêm một giây nào nữa.

& & &

Lí Uyển Lăng tức giận hầm hầm đi vào tòa cao ốc Tường Duệ, trong tay nắm chặt một tờ tạp chí, trên mặt tờ tạp chí đăng tin Lan Đạo Uy hủy hôn với Phương Tử Cầm, không ngờ cô vừa mới ra nước ngoài nghỉ ngơi một tuần mà đã xảy ra chuyện không thể quay lại được. Cô không ngừng thử liên lạc với Tử Cầm nhưng người ở công ty nói cô ấy đã đi lâu rồi, gọi điện thoại cũng không được. bây giờ chỉ có nước đến tìm Lan Đạo Uy.

Lúc cô tiếp tân bảo Lí Uyển Lăng lên tầng 12, cô đã tức tốc chạy lên không chờ can ngăn.

Hôm nay cô đã chuẩn bị sẵn để đương đầu với Lan Đạo Uy !

Lí uyển lăng vừa vào văn phòng của Lan Đạo Uy đã đứng im không nói lời nào.

" Mời ngồi!" Lan Đạo Uy coi như không có gì tiếp đón.

" Không cần! Tôi sẽ đi ngay!" Lí uyển lăng lạnh lùng trả lời rồi rút tờ tạp chí đang cầm lên bàn.

" Vì sao lại hủy hôn với Tử Cầm?" Lời này vừa là chất vấn cũng là trách cứ.

" Nguyên nhân thì hẳn là cô biết rõ rồi, tôi nhớ không nhầm thì lúc đó cô cũng ở đây." Lan Đạo Uy nhún mày nói lạnh như băng.

" Vì Tử Cầm nói những lời đó với Đồng ngải vì sao? Vì thế anh hoàn toàn phủ nhận tình yêu cô ấy dành cho anh?" Lí uyển lăng không thể tin nổi hỏi.

" Cô ta yêu tôi? Hừ!" Lan Đạo Uy khinh miệt cười," Chỉ sợ là yêu tiền bạc và quyền thế của tôi thôi!"

" Anh không thèm nghe Tử Cầm giải thích sao! Cô ấy coi trọng tôn nghiêm của bản thân còn hơn cả tiền tài, cô ấy là người rất kiêu ngạo! anh tưởng cô ấy sẽ vì tiền tài mà vứt bỏ tôn nghiêm sao?" Lí uyển lăng lớn tiếng nói. Khuôn mặt luôn luôn niềm nở trở nên nghiêm túc.

" việc này là cô tự nói đấy nhé, cô là bạn của cô ta, tất nhiên sẽ nói đỡ cho cô ta!" Lan Đạo Uy mím môi, không hề suy chuyển trả lời.

Lời nói của anh đã chọc giận Lí Uyển Lăng vốn đã bất bình sẵn, chỉ thấy cô lấy một quyển sổ từ túi xách ra ném cho Lan Đạo Uy.

" Đây là nhật kí Tử Cầm đã viết từ khi cô ấy còn nhỏ, thực ra cô ấy đã tưởng mất nó, nhưng tôi nghĩ đây là thứ quý giá nên đã lén giữ lại. Anh cứ xem đi rồi xét đoán cô ấy sau cũng được! Anh tưởng những kẻ giàu có theo đuổi Tử Cầm chỉ có anh thôi chắc"

Nói xong Lí Uyển Lăng quay người đi, đến cửa cô bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi thở dài:" Xem ra lần này anh thật sự đã làm tổn thương cô ấy quá sâu, nếu không cô sẽ chẳng lặng lẽ bỏ đi mà không nói với tôi tiếng nào! Anh biết đấy, trên thế giới này cô ấy đã chẳng còn ai quen thân nữa....."

Đã nói xong những lời cần nói, lí uyển lăng âm thầm cúi đầu rời đi.

Sau khi Lí uyển lẳng đi, Lan Đạo Uy nhìn chăm chăm quyển sổ đã ố vàng trên bàn, dường như qua rất lâu, tay anh run run cầm lấy nó chậm rãi mở ra. Bút tích thanh tú đập vào mắt anh trong nháy mắt. Không thể dừng lại, anh lật từng trang từng trang như bị nhập.....

Không biết đã qua bao lâu, từ văn phòng của Lan Đạo Uy vọng ra tiếng thét ai oán bi thương, âm thanh hồi hận tiêu tan giữa tòa nhà rộng lớn.....

& & &

Chiều hôm sau, Lí Uyển Lăng đang ở nhà thì đột nhiên có tiếng chuông cửa, cô ngẩng đầu lên thì thấy người đến đúng là Lan Đạo Uy!

Mới một ngày không thấy, anh đã thay đổi đến nỗi không nhận ra nổi, râu không cạo, ánh mắt u ám, quần áo cũng có vẻ xộc xệch, hai quầng thâm dưới mắt hiện rõ.

” Nói cho tôi, cô ấy ở đâu?” giọng anh khàn khàn khẩn thiết.

Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, cơn tức của Lí Uyển Lăng bỗng tiêu biến.” thật có lỗi, tôi thật sự không biết! tôi thật sự không nghĩ ra cô ấy còn có nơi nào để đi!” Cô bất đắc dĩ trả lời.

Lan Đạo Uy đau đớn nhắm mắt lại, bước đi hơi loạng choạng. Một lát sau, anh mở to mắt, cười thê lương với Lí uyển lẳng,” Cám ơn cô, dù thế nào tôi cũng sẽ tìm ra cô ấy!”

Hơn một tháng sau đó, Lan Đạo Uy dùng hết mọi loại phương pháp và thủ đoạn vẫn không tìm thấy Phương Tử Cầm, cô dường như bốc hơi, hoàn toàn biến mất khỏi tác giả này. Kết quả này đã đả kích Lan Đạo Uy rất lớn, gần như đẩy anh vào vực sâu không đáy.

Từ đó trở đi, Lan Đạo Uy không còn cười nữa, anh ăn như bình thường, ngủ như bình thường, sống qua ngày nhưng bình thường, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, anh đau muốn chết đi được.

cont

22. Chương 10.3

nửa năm sau

Lan Đạo Uy héo mòn vùi đầu vào làm việc, nửa năm này chỉ có công việc bộn bề mới cứu sống được anh.

Bỗng nhiên điện thoại nội tuyến vang lên.

Lan Đạo Uy ngẩng đầu lên nhấn nút nghe.

“ Lan tiên sinh, dưới lầu có tiểu thư lí uyển lẳng tìm ngài.” Nhân viên tiếp tân báo cáo với anh.

Lí uyển lẳng? Chẳng lẽ có tin tức của Tử Cầm ?

” Mau mời cô ấy lên!” Lan Đạo Uy kích động ra lệnh.

Lát sau tiếng gõ cửa vang lên.

” Mời vào!” Lan Đạo Uy vội vàng gọi.

Lí Uyển Lăng vui vẻ bước vào, nhìn thấy dáng vẻ đứng ngồi không yên của anh cô càng vui vẻ hơn.

Nửa năm này tra tấn anh cũng đủ lâu rồi, coi như cũng đã thử thách được tình yêu anh dành cho Tử Cầm.

” Mời ngồi! Cô..... Có tin tốt muốn nói cho tôi sao?” Lan Đạo Uy không chờ được vội đứng bật dậy hỏi.

” Đừng vội, cứ từ từ nghe tôi nói.” Lí uyển lẳng trấn an anh trước, rồi không kéo dài thêm nói:” nửa năm này cô ấy vẫn ở bên Mỹ ở cùng với cha dượng, mẹ và em trai cùng mẹ khác cha, mãi đến một tháng trước mới về Đài Loan.” Lúc cô nói chuyện cũng lấy ra một phong bì đưa cho Lan Đạo Uy.

” Ở đây có hai tấm bưu thiếp của cô ấy gửi cho tôi, trong đó có hai bức ảnh, anh xem xong cố gắng đừng kích động quá.” Trong đôi mắt của Lí Uyển Lăng hiện lên một nét cười kì lạ.

Lan Đạo Uy nín thở lật tập bưu thiếp ra, trong đó đều là những phong cảnh của nước Mỹ, hai tấm cuối cùng là chụp Tử Cầm, tay anh cầm lấy bức ảnh, bất giác run nhè nhẹ.

Phương Tử Cầm trong ảnh thoải mái cười rạng rỡ, sắc mặt hồng hào, đôi mắt trong sáng, có vẻ như cô cực kì vui vẻ.

Tầm mắt anh dời xuống phía bụng cô trong bức ảnh, tay cô đang ôm lấy cái bụng nổi lên như đã mang thai 7,8 tháng.

" Cô..... Cô ấy mang thai!" Lan Đạo Uy nghẹn lại nói không nên lời." Chúc mừng cô ấy gặp được người đàn ông tốt!" sức ép đè nặng trong lòng, anh cố gắng trấn tĩnh ép mình nặn ra một nụ cười, nụ cười này chưa xót còn khó coi hơn là khóc.

" Ha ha....." Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, lí uyển lãng không nhịn được phì cười. lát sau cô ráng nhin cười, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh:" Đồ ngốc này, đứa bé trong bụng cô ấy là của anh!"

Lời nói của cô làm cho Lan Đạo Uy đang ở địa ngục trong nháy mắt được vớt lên thiên đường, vừa mừng vừa sợ nhìn thẳng vào bức ảnh." Cô ấy mang thai đứa con của tôi....." Anh thì ào ào nói.

" Đừng mừng vội, tôi lừa Tử Cầm để nói cho anh chuyện này đây, còn tùy anh hành động thế nào!

Lí uyển lãng rút ra một tờ giấy đưa cho Lan Đạo Uy," tôi đã ghi địa chỉ nơi ở của cô ấy ra đây, anh đến gặp bác gái trước rồi sẽ gặp Tử Cầm ." Cô thở dài một hơi, cuối cùng cũng đã giải quyết xong rồi.

" Cám ơn cô, tôi nhất định sẽ mang được Tử Cầm và đứa bé về bên tôi!" Lan Đạo Uy cảm kích nói, trong mắt anh ánh lên một tia hy vọng.

& & &

Đài Trung.

một chiếc xe hạng sang dừng trước cổng một tòa nhà có kiến trúc kiểu cổ điển. Lan Đạo Uy bước ra khỏi xe đi đến trước cổng, chần chừ hồi lâu anh mới dám ấn chuông.

Người ra mở cửa là một người phụ nữ trung niên có vẻ đẹp tao nhã và nụ cười ôn hòa. Bà nhìn thẳng vào Lan Đạo Uy không ngần ngại khiến anh không biết nên bắt đầu như thế nào.

Một lát sau, người phụ nữ trung niên đột nhiên nói:" Thì ra cậu chính là người trong bức tranh của con bé!"

Lan Đạo Uy khó hiểu nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ thấy thế liền mỉm cười," Tôi biết cậu là ai, vào đi!"

Lan Đạo Uy theo người phụ nữ đi xuyên qua khu vườn vào phòng khách, hai người ngồi đối diện với nhau, trong nhất thời cả căn phòng chìm trong yên lặng.

" Chào bác, cháu họ Lan, cháu muốn tìm một tiểu thư tên là Phương Tử Cầm ." Anh là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, lễ phép nói.

Người phụ nữ mỉm cười gật gù đầu," Tôi là mẹ của Tử Cầm, chuyện của cậu và Tử Cầm uyển lãng đã nói cho tôi hết rồi."

Đôi mắt màu đồng của Lan Đạo Uy ánh lên một tia ảm đạm buồn khổ." xin lỗi bác, cháu....." giọng nói thoáng đau của anh quả thật không thể dứt lời.

Mẹ của Phương Tử Cầm- Tống Hiểu Phong mỉm cười hiểu biết." cậu không cần giải thích với tôi, người cậu cần giải thích chính là Tử Cầm, cô ấy ở trong phòng vẽ sau nhà, đi thôi!" bà ôn hòa nói, trên mặt tỏa ra ánh sáng hiền dịu thâm cổ vũ Lan Đạo Uy.

Lan Đạo Uy cảm kích nhìn bà, anh đứng dậy vội vã chạy ra phía sau.

" Lan tiên sinh!" Tống Hiểu Phong đột nhiên gọi anh.

Lan Đạo Uy dừng bước quay lại nhìn bà.

” Tôi..... tôi và bố Tử Cầm đã khiến con bé chịu khổ quá nhiều, hy vọng cậu có thể đem lại hạnh phúc cho nó.

Đôi mắt Tống Hiểu Phong mắt ngấn lệ, nghẹn giọng nói.

Lan Đạo Uy chậm rãi nở một nụ cười kiên định tràn ngập tự tin.” Cháu sẽ !”

& & &

Ánh mặt trời ban trưa xuyên qua từng tán lá rơi xuống đất, lan qua khe cửa sổ thành một dải vàng trên nền nhà.

Đây là một gian phòng tràn ngập ánh sáng, giữa phòng bày rất nhiều ghế vẽ , những bức tranh có cái đã vẽ xong có cái còn dang dở . Bên cửa sổ đang đặt một bức tranh, Phương Tử Cầm ngồi suy tư trước bức tranh đó.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh nắng ấm áp khiến cô muốn ở đây thư giãn vẽ tranh. Mãi lúc sau cô mới đặt bút vẽ xuống, đứng dậy quay người về phía cửa sổ.

Lan Đạo Uy mở cửa ra nhìn thấy khung cảnh ấy, ánh mặt trời chiếu thành một vầng hoàng kim sau lưng cô, mái tóc của cô được tết thành một dải vắt ra sau lưng, vẫn luôn luôn xinh đẹp như thế; nếu không phải có cái bụng nổi lên kìa thì ắt hẳn Lan Đạo Uy đã nghĩ đó là một tiên nữ giáng trần.

Dường như cảm giác có người đang nhìn mình, Phương Tử Cầm quay lại bắt gặp đôi mắt tràn ngập tình cảm của Lan Đạo Uy , trong phút chốc không khí trở nên im ắng.

” anh đến đây làm gì?” Phương Tử Cầm phá vỡ sự yên lặng, lạnh lùng hỏi.

Lan Đạo Uy kiên định bước về phía cô.” anh đến đón em về, còn có con của chúng ta nữa!” Ngữ điệu của anh dịu dàng và kiên định.

” con là của một mình tôi thôi, tôi sẽ không về với anh đâu .” khuôn mặt Tử Cầm lạnh lùng.

Lan Đạo Uy nhanh chóng đến trước mặt cô không một tiếng động, một tay kéo cô vào lòng, một tay nâng cằm cô lên, đôi mắt tràn ngập tông màu tối khổ sở.” Nghe anh, tất cả đều là lỗi của anh, xin em đừng bỏ anh đi, em muốn đánh anh mắng anh anh đều không oán thán một câu.” Giọng nói khàn khàn chưa đựng tình cảm sâu nặng.

Phương Tử Cầm ngây người một lúc rồi sau đó cố lách ra khỏi vòng ôm của anh.

” Anh tưởng nói mấy câu mà bù đắp được tổn thương anh gây cho tôi chắc?” Cô thở dốc lạnh lùng nói, nhưng mãi không thể thoát khỏi vòng ôm của anh.

Lan Đạo Uy càng ôm chặt cô hơn, anh áp sát mặt mình vào mặt cô.” Đừng như vậy nữa, em sẽ tự làm tổn thương mình mất, em cứ việc đánh anh mắng anh nhưng ngàn vạn lần đừng tự dày vò mình, anh sẽ rất đau lòng !” Trong giọng nói chan chứa tình thương khiến người ta động lòng.

Phương Tử Cầm tạm ngừng giãy dụa, cô đẩy anh ra nhìn vào mắt anh, đôi mắt lúc này đang ngân ngấn nhưng không dám khóc nhìn cô.

Phương Tử Cầm bỗng dừng nhắm mắt lại từ chối anh.

” Anh đừng nghĩ có thể làm tôi thay đổi dễ dàng như vậy! tự tôn của tôi đã bị anh giẫm đạp, tình cảm của tôi đã bị anh hất hủi. từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nhún nhường cầu xin người ta nghe tôi giải thích như vậy, thế mà anh không cho tôi lấy một cơ hội, anh đã nghiền nát trái tim tôi.....”

Cô kích động nói, nước mắt đã lăn dài trên hai má.

Lan Đạo Uy đau lòng không thôi kéo cô vào trong lòng lần nữa, để cô khóc thoải mái trong lòng anh.

” Tôi hận anh..... Tôi không muốn tha thứ cho anh! Vĩnh viễn vĩnh viễn đều không muốn tha thứ cho anh.” Phương Tử Cầm vừa nói vừa đâm vào ngực Lan Đạo Uy.

” Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Lan Đạo Uy lẩm nhẩm bên tai cô,” anh sẽ đem tất cả bù đắp lại những thiệt thòi của em, chỉ cầu xin em đừng bỏ anh..... Bởi vì anh thật sự thật sự rất yêu em.” Anh cuối cùng đã không kìm chế nổi tình yêu mãnh liệt trong lòng mà chân thành bộc bạch.

Lời nói của anh khiến Phương Tử Cầm ngừng khóc, cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh nói anh yêu cô, là thật sao? Hay chỉ là vì đỡ cô nên tiện miệng nói thế?

” anh lừa tôi, anh sao có thể..... Yêu tôi?” Phương Tử Cầm giãy dụa lắc đầu.

Lan Đạo Uy chăm chú nhìn cô trong chốc lát, trong mắt tràn đầy sự yêu chiều không gì tả nổi.

” những lời của anh đều là thật, từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã bị em hấp dẫn, em kiêu kì, lạnh lùng, bên cạnh em lại có rất nhiều kẻ theo đuổi; bởi vậy anh chỉ có thể lợi dụng lúc em sa cơ để biến em thành của anh.” Lan Đạo Uy vừa nói vừa vuốt ve mái tóc của cô.

Phương Tử Cầm vui đầu vào vai anh, im lặng lắng nghe.

” những ngày đó anh thầm cầu mong em yêu anh, bởi anh đã sớm yêu em rồi, thứ tình cảm mãnh liệt không kìm chế nổi này khiến anh sợ hãi. Bởi vậy, lúc em nói những lời đó với đồng nghiệp vì anh đã phát điên lên, anh cảm thấy anh đã bị lừa gạt, bị giễu cợt, trong phút chốc tình yêu sâu nặng trở thành cơn cuồng nộ. Vì đau đớn không chịu nổi nên anh mới có thể làm những chuyện nhảm tâm như vậy với em!” Lan Đạo Uy nói xong những lời sâu kín, khuôn mặt anh tỏ rõ vẻ hối tiếc.

Lời bộc bạch của anh khiến Phương Tử Cầm nói không nên lời.

” anh không mong em tha thứ cho anh ngay, anh chỉ mong em cho anh cơ hội để sửa chữa..... Hơn nữa hãy để anh yêu em!” Lan Đạo Uy nhìn thẳng vào mắt Phương Tử Cầm, chân thành và thẳng thắn.

Dần dần, khuôn mặt như đóa phù dung của Phương Tử Cầm nở một nụ cười đẹp.” Em cũng rất muốn tha thứ cho anh.....” Đôi mắt thông minh của cô hiện lên một tia tinh nghịch,” Nhưng thể diện và tự tôn của em không đồng ý rồi, làm sao giờ!?

” Cô cố ý làm anh khó xử.

Lan Đạo Uy vui sướng phát điên lên, không ngừng mãi miết hôn lên mặt cô,” Em muốn thế nào đều làm theo ý anh, anh sẽ không nửa lời oán thán, chỉ cần em chịu tha thứ cho anh!” Anh vội vàng thổ lộ.

” Anh thật sự cái gì cũng chịu làm chứ?” Phương Tử Cầm ra vẻ hoài nghi hỏi.

Lan Đạo Uy gật mạnh đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sáng lạn của cô.

Phương Tử Cầm lộ ra một nụ cười tinh quái,” em muốn anh làm người mẫu cho em vẽ!”

Làm người mẫu cho cô vẽ!?? Hay quá, đơn giản quá.

Lan Đạo Uy nhếch miệng cười,” Không thành vấn đề!”

” Này, đừng có vội đồng ý thoải mái như vậy.” Phương Tử Cầm tốt bụng nói,” Ý em là người mẫu tranh nude ấy, anh hiểu không?”

Người mẫu tranh nude? =]]

Là cái loại người mẫu không chỉ không được mặc quần áo mà còn phải tạo tư thế gì gì đó sao!!

Khuôn mặt nghiêm túc của Lan Đạo Uy chợt đỏ bừng lên,” Anh.....” Anh ngập ngừng nói không nên lời.

” sao, anh không muốn à!” Phương Tử Cầm đối anh, không vui hỏi.

Bỏ đi, vì cô cái gì anh cũng làm hết. Anh cắn răng một cái, gật đầu nói:” Đồng ý, đồng ý, em nói thế nào thì là thế đó.”

Phương Tử Cầm vừa lòng gật đầu, nhìn thấy anh đỏ mặt cô cười.” Thật ra cũng không có gì khó đâu, đáng người của anh rất được, không kém gì người mẫu; huống hồ người anh em đã sớm nhìn hết rồi.” Cô cố trêu chọc anh.

” Cái ý không giống với .....” Lan Đạo Uy bắt đầu bị bắt nạt.

” Hay là anh muốn để em đi vẽ người đàn ông khác nude?” Phương Tử Cầm khờ dại hỏi han.

” Kể cả nghĩ thế thôi em cũng đừng có mơ!” Lan Đạo Uy quát.” Muốn nhìn chỉ có thể nhìn anh, muốn vẽ cũng chỉ có thể vẽ anh” Anh lộ rõ nguyên hình độc chiếm.

Phương Tử Cầm vui vẻ cười, khuôn mặt quyến rũ động lòng người hút hồn Lan Đạo Uy.

Cuối cùng anh không kìm chế nổi cúi xuống cướp lấy môi cô, khát khao cắn mút, chiếc lưỡi cực nóng của anh lùa vào trong miệng Tử Cầm.

” Đúng rồi! em quên nói cho anh.” Phương Tử Cầm thở gấp,” Tất cả những bức tranh em vẽ đều có anh trong đó.” Nói xong, cô hài lòng nhìn Lan Đạo Uy tròn mắt ngạc nhiên.

Đến lúc Lan Đạo Uy phục hồi tinh thần định lên tiếng lại, Phương Tử Cầm áp mạnh môi mình vào môi anh khiến anh quên hết tất cả những gì định nói, chỉ có thể để mặc bản thân đắm chìm trong những nụ hôn nồng cháy.....

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chien-thu-cua-nang-tinh-nhan-nho>